

A witch's past comes back to haunt her!

The Mystery of *the Magic Circle*

Vụ Bí Ẩn Vòng Tròn Thần Bí

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1	CHÁY!
Chương 2	NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ THƯƠNG
Chương 3	HAI TAI HỌA
Chương 4	BẠN CỎ TIN TRÒ PHÙ THỦY KHÔNG
Chương 5	LUM CÂY CÓ MA
Chương 6	VÒNG TRÒN THẦN BÍ
Chương 7	CON THÚ TRONG ĐÊM KHUYA
Chương 8	TRÒ MẢ THUẬT GIẾT NGƯỜI
Chương 9	NGƯỜI BẢO VỆ CÔNG LÝ
Chương 10	LỜI NGUYỄN RỬA
Chương 11	BẠN VÀ THÙ
Chương 12	KẺ GÂY TAI NẠN
Chương 13	RỪNG RỖN
Chương 14	KẺ THÙ HAI
Chương 15	KẺ TÌNH NGHĨ BIẾN MẤT
16	NGƯỜI ĐẸP NGỦ TRONG RỪNG
17	ÂM MƯU
18	LỤC SỌAT
19	CÁI BẦY
20	SUM HOP
21	TAI NẠN
22	ÔNG ALFRED HITCHCOCK TỪ CHỐI LỜI MỜI

VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Xin chào các bạn yêu thích bí ẩn.

Một lần nữa tôi xin hân hạnh được giới thiệu cùng các bạn Ba Thám Tử Trẻ, là ba cậu đã biến các vụ bí ẩn thành chuyên môn của mình. Vụ bí ẩn càng rối rắm, Ba Thám Tử Trẻ càng thích!

Trong cuộc phiêu lưu mà các bạn sắp đọc, ba thám tử không ngần ngại đối mặt với một bà phù thủy lén lút mọi người tiến hành những lễ nghi kỳ bí và bị ám ảnh bởi một tai nạn rất xưa... Nhưng có phải là tai nạn không? Hay chỉ là một vụ ám sát bằng ma thuật?

Nếu các bạn chưa biết Ba Thám tử Trẻ, thì tôi xin nói rằng ba thám tử sống ở bang Californie, chính xác hơn là tại thành phố nhỏ Rocky, cách Hollywood không xa. Hannibal Jones, sếp của bộ ba này, là một cậu bé khá mập mạp, có đầu óc suy luận đáng kinh ngạc. Peter Crentch, thám tử phó, nhanh nhẹn và lực lưỡng, trong khi Bob Andy, chăm chỉ và siêng năng, giúp ích bộ ba trong công việc tìm tòi nghiên cứu.

Phần giới thiệu đã xong, bây giờ các bạn có thể bước qua...

Chương 1

CHÁY!

Sao hả, bọn nhóc, tụi mày chuẩn bị quậy phá gì nữa đó? Horace Tremayne hỏi.

Anh đang đứng ở cửa vào phòng "Văn thư" của nhà xuất bản Amigos, và đang trừng mắt nhìn Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy.

- Tụi em đâu có chuẩn bị quậy phá, tụi em đang soạn thư - Peter ngạc nhiên trả lời.

- Không qua mắt tôi nổi đâu! Tremayne đáp.

Trên gương mặt thường vui vẻ của anh, lộ vẻ đe dọa.

- Các cậu dám tự xưng là nhân viên văn thư, trong khi thật ra các cậu là thám tử tư.

Anh Tremayne còn trẻ, chủ nhiệm Nhà xuất bản Amigos, được các nhân viên đặt cho bí danh là "Mập", phá lên cười.

- Tôi nói quá đúng phải không? Các cậu đúng là thám tử? Anh nói tiếp.

- Ôi! Peter kêu, Anh làm bọn em hết hồn.

Bob Andy mỉm cười.

- Tụi em không có cuộc điều tra nào mùa hè này - Bob giải thích. Cho nên bọn em đã quyết định làm công việc văn phòng.

- Nhưng làm sao anh biết được bọn em là ai? Hannibal hỏi, khuôn mặt tròn tỏ ra rất ngạc nhiên.

- Tối hôm qua, chú Will đã thuê xe đi dự một buổi trình chiếu phim mới ở Hollywood - "Mập" Tremayne giải thích. Xe thuê là chiếc Rolls Royce mạ vàng có bác tài là một người Anh tên Warrington,

- Em hiểu rồi, Hannibal cười đáp.

Warrington không xa lạ với Ba Thám Tử Trẻ. Trước đó, Hannibal đã trúng giải một cuộc thi, phần thưởng là "Chạy xe Rolls ba mươi ngày". Sau khi chở ba thám tử trẻ suốt một tháng, Warrington đã quan tâm đến công việc của ba bạn.

- Warrington đang nói về những người khách của mình - anh Mập nói tiếp. Khi biết các cậu vào làm chỗ chúng tôi ông đã khuyên tôi nên đề phòng: "Các cậu này hay gây rắc rối ở những nơi không có rắc rối" - ông đã nói thế.

- Chủ yếu Hannibal mới là người hay gây rắc rối, Peter nói rõ.

- Đúng. Và sau đó, tất cả bọn em phải xúm nhau làm đủ mọi cách để giải quyết - Bob nói thêm.

Hannibal rút danh thiếp ra khỏi ví, đưa cho anh Mập.

Ba Thám Tử Trẻ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: **Hannibal Jones**

Thám tử phó: **Peter Crench**

Lưu trữ và nghiên cứu: **Bob Andy**

- Nhìn có vẻ chuyên nghiệp quá - chủ nhiệm nhà xuất bản nói. Nhưng ba dấu chấm nghĩa là sao vậy?

Hannibal tỏ ra rất thích thú. Lúc nào người ta cũng hỏi từ này và thám tử trưởng luôn thích trả lời.

- Dấu chấm hỏi là biểu tượng toàn cầu của cái mà mình chưa biết đến, Hannibal trả lời. Mà cái chưa biết đến luôn kêu gọi sự tò mò của người khác,

- Đúng, Mập thừa nhận. Nếu có cần đến thám tử, thì có thể một ngày nào đó tôi sẽ gọi.

Warrington bảo các cậu siêu lắm.

- Tụi em đã giải quyết được một số vụ khá hay - Hannibal thừa nhận. Bí quyết thành công là tụi em tin tưởng rằng cái gì cũng có thể làm được.

- Các cậu còn trẻ, nên không có thành kiến - Chủ nhiệm nhà xuất bản bình luận. Trong một cuộc điều tra, điều này là một thuận lợi đấy. Phiehen cái là ở đây không có vụ bí ẩn nào hết. Ngoại trừ một điều khó hiểu: tại sao máy làm cà phê lại cho ra cà phê dở ẹt.

Đúng lúc đó, có tiếng chạy trong hành lang, Horace Tremayne ra nhìn thử.

- Chú Will ơi - anh nói. Sao lâu thế?

Một hồi sau, một người đàn ông tóc vàng và ria vàng xuất hiện. Đó là ông William Tremayne.

Như mọi ngày ông ăn mặc hết sức thanh lịch, ông mặc quần màu cà phê sữa và áo vét màu sôcôla. Ông liếc nhìn ba thám tử, nhưng cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện với ba cậu.

- Khi chú bỏ xe lại ở gara, người ta không chịu cho chú mượn xe - ông giải thích với Tremayne. Chú phải đi taxi, thật là phiền phức.

- Đúng, phiền phức thật - Mập nói đùa. Này chú Will ơi, hôm nay là ngày ông Marvin Gray nộp bản thảo cho ta. Chú có muốn gặp ông ấy để nói chuyện không?

- Marvin Gray à... William Tremayne nói, nét mặt vừa không hiểu vừa bức bối.

- Kìa chú Will! Đó là người đại diện cho bà Madeline BrainBridge. Chính ông ấy đã làm hợp đồng.

- Ý cháu nói tài xế của ngôi sao điện ảnh lừng danh hả? William Tremayne nói.

- Cựu tài xế - Mập trả lời có vẻ bức mình nhưng cố không lớn tiếng, Nay, ông đã trở thành đại

diện cho bà Madeline BrainBridge, và bản thảo của ông mang đến có vẻ sẽ thành công vang dội. Thờì còn là ngôi sao điện ảnh, Madeline BrainBridge biết mọi người ở Hollywood. Khi công chúng biết nhà xuất bản ta sắp ra hồi ký của bà, sẽ gây tiếng vang rất lớn.

- Phải, sẽ gây ồn ào đấy - Will Tremayne đồng tình, nét mặt khinh bỉ. Chú không hiểu tại sao dân tình lại mê mấy bà cựu ngôi sao điện ảnh đến thế. Nhưng chú đồng ý là họ đòi gì thì ta bán nấy.

- Madeline BrainBridge không phải là một cựu ngôi sao điện ảnh.

- Thế là gì?

- Một truyền thuyết.

- Khác nhau ở chỗ nào? William Tremayne nói mỉa.

Nhưng ông không chờ trả lời. Ba thám tử nghe tiếng ông bước lên cầu thang dẫn lên phòng, lên lầu một. Horace có vẻ khó chịu, điều này thường xảy ra sau khi anh gặp ông chú của mình.

- Anh có bao giờ gặp đích thân Madeline Bainbridge không? Hannibal hỏi.

Anh Mập có vẻ ngạc nhiên.

- Cậu có nghe nói đến bà ấy à?

- Em quan tâm đến điện ảnh - Hannibal trả lời. Em có đọc bài báo về bà. Nghe nói bà ấy rất đẹp và diễn xuất tuyệt vời. Tất nhiên thời bây giờ thì khó mà đánh giá nổi, bởi vì phim bà ấy đóng không bao giờ được chiếu trên truyền hình nữa.

- Chưa - anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói. Tôi chưa bao giờ được gặp bà ấy, bà ấy trốn tránh, không muốn gặp ai cả. Mọi liên lạc với bà là qua Marvin Gray. Có thể ông từng là tài xế, nhưng ông có vẻ là một doanh nhân rất tài giỏi. Khi về hưu, bà Madeline BrainBridge đã mua lại mọi cuốn phim âm bản của các bộ phim của mình từ tay các nhà sản xuất phim, và cất giữ trong phòng kín ở ngôi nhà tại Malibu. Marvin Gray nói bóng nói gió rằng có thể bà ấy sắp bán lại cho đài truyền hình. Nếu được vậy, quyển sách này sẽ là quyển bán chạy nhất trong năm.

Chỉ nghĩ như vậy thôi, Mập cũng thích thú mỉm cười, rồi rời khỏi phòng. Ba thám tử nghe anh vấp trên cầu thang, rồi lấy lại thăng bằng, leo lên lầu một, vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ.

- Anh này dễ thương quá há, Peter nhận xét.

Không ai trả lời Peter. Ba cậu đã làm việc được ba tuần lễ ở nhà xuất bản Amigos, và biết rằng anh Mập luôn bị vấp khi leo cầu thang, Anh ấy có đôi vai rộng và thân hình như người tập thể thao, nhưng các bộ phận của cơ thể anh không chịu thống nhất với nhau. Cặp giò hơi quá ngắn so với lồng ngực đồ vật. Bàn chân cũng hơi bị nhỏ. Cái mũi cũng vậy, có lẽ khi nhỏ anh đã bị té đập mũi, bởi vì mũi anh vừa xẹp vừa cong queo. Tóc cắt ngắn, nhưng lại có vẻ rối bù, không chải chuốt. Mặc dù anh luôn mặc quần áo sạch sẽ và là cứng, nhưng vẫn trông như mới lấy từ trong vali ra. Dù có xấu xí đến mấy, nhưng anh Mập vẫn gây thiện cảm. Ba thám tử trẻ rất mến

anh.

Peter và Bob bắt đầu phân loại thư đến, xếp thành những chồng ngăn nắp trên cái bàn lớn chiếm hết chiều dài gian phòng. Hannibal đang mở một cái bao vải đầy thư, thì một ông già tóc bạc đi vào.

- Chào bác - Hannibal nói.

- Chào Hannibal - ông Grear trả lời. Chào Bob, chào Peter.

Ông Grear là trưởng phòng, ông đang vào phòng làm việc của mình, thông với phòng văn thư.

- Các cháu có thấy ông William sáng nay chưa? Ông hỏi.

- Ông William vừa mới lên. - Hannibal đáp.

- Bác cần gặp ông ấy nói chuyện. Ông Grear thở dài.

Ông Grear không thích William Tremayne lắm. Thật ra, không có nhân viên nào yêu quý William Tremayne. Mọi người vẫn cho rằng ông là kẻ cướp ngôi. Ba của Horace mới là người sáng lập ra nhà xuất bản, và Horace mới là người kế ngôi. Một vụ tai nạn tàu bi thảm đã làm cho Horace mồ côi lúc mười chín tuổi, và theo di chúc, chú của Horace sẽ làm chủ tịch công ty cho đến khi chính Horace được ba mươi tuổi.

- Nếu bác hiểu đúng - có lúc ông Grear nói, thì ba cậu ấy chỉ muốn bảo vệ cậu ấy thôi, Mập vụng về lắm! Không ai tưởng tượng nổi rằng sẽ có ngày cậu trở thành chủ nhiệm một nhà xuất bản lớn. Vậy mà chuyện này đã xảy ra. Cậu ấy có tài biết được cái gì sẽ bán chạy. Tuy vậy, nhân viên chúng tôi vẫn phải chịu đựng William Tremayne, ít nhất cho đến tháng tư tới. Khi Horace chưa tròn ba mươi tuổi, chỉ ông chú cậu ấy là có quyền ra các quyết định tài chính: khi bác cần mua văn phòng phẩm, dù chỉ là hộp bút chì màu thôi, cũng phải xin phép ông trước rồi mới được đặt hàng.

Ông Grear luôn có vẻ như bị xúc phạm khi nói về William Tremayne với ba thám tử trẻ. Chính lúc này, ông cũng có bộ mặt ấy, nhưng không nói thêm lời đả kích nào. Ông chỉ buồn bã nhìn giấy tờ chất thành đống trên bàn viết khi Peter bước ra khỏi phòng để đi phát thư.

Nhà xuất bản Amigos nằm trong tòa nhà cùng tên, là một tòa nhà cũ kỹ một tầng, nằm kẹp giữa các cao ốc thương mại hiện đại trên đại lộ Pacifica, một trong những trục lộ có nhiều hoạt động nhất Santa Monica. Tòa nhà xây bằng những khối đất khô từ thời các thống đốc Mêhicô điều hành Californie. Tường nhà rất dày nên trong nhà vẫn mát khi mặt trời mùa hè thiêu cháy thành phố. Song sắt thanh nhả trang trí cửa sổ tầng trệt làm cho tòa nhà thêm nét duyên dáng. Peter qua phòng kế toán trước. Trưởng bộ phận này là một người đàn ông đứng tuổi, khá dữ dằn, ông đang giám sát việc làm của hai người phụ nữ đáng buồn bã đang cúi xuống máy tính và chồng hóa đơn.

- Chào bác - Peter vừa nói vừa đặt xuống bàn viết của ông Thomas một xấp phong bì.

- Không được để ở đó! Ông Thomas trừng mắt nhìn Peter và cầu nhàu. Trong cái hộp đằng kia. Bộ cậu không nhớ nổi một chuyện đơn giản như thế hay sao?

- Bình tĩnh nào, anh Thomas ơi - ông Grear đang đứng phía sau Peter nói. Ông đã bước ra khỏi phòng mình và đang nhìn ông kế toán trưởng.

- Tôi biết là cháu Peter sẽ nhớ chỉ thị của anh - ông nói tiếp, nhưng tôi xin anh nhớ một điều: văn thư là trách nhiệm của tôi. Nếu các cháu không làm tốt công việc, thì anh cứ cho tôi biết, tôi sẽ nói chuyện với các cháu.

Peter bỏ đi. Khi đi qua trước mặt ông Grear, Peter nghe ông lầm bầm:

- Cái ông khó chịu hay quấy người khác này sẽ không ngồi ở đây hơn một năm đâu. Không hiểu làm cách nào mà phòng bào chế được phẩm chịu đựng nổi ông ta suốt năm năm.

Peter không dám có ý kiến gì. Cậu còn phải đưa thư cho cô trực tổng đài ngồi ngoài tiền sảnh. Peter giao thư cho cô, rồi lên lầu, tìm các phòng sưu tập và lưu trữ, makét và chế bản.

Ông Grear và ông Thomas không nói chuyện với nhau cho đến giữa chiều. Lúc đó, máy phôtô ở ngay góc phòng văn thư bị hư. Một cuộc tranh cãi quyết liệt nổ ra giữa ông Thomas, đòi máy phải được sửa chữa ngay, và ông Grear, khẳng định rằng nhân viên kỹ thuật chỉ có thể đến vào sáng mai.

Hai người đàn ông vẫn còn đang cãi nhau khi Hannibal lên lầu, khi gần bốn giờ chiều, để đi thu thư của nhà xuất bản. Bà Paulson, trợ lý của Horace, ngược mắt lên nhìn Hannibal và mỉm cười. Người phụ nữ mập mạp, lớn tuổi hơn Mập nhiều; bà đã làm trợ lý cho ba của Horace, trước khi làm cho anh. Bà đưa cho Hannibal hai phong bì, rồi bà nhìn một người đang leo lên cầu thang,

- Ông Tremayne đang chờ ông - bà chỉ cửa phòng làm việc của Horace, đang mở.

Hannibal quay lại. Một người đàn ông thon thả, tóc đen, mặc bộ vét mùa hè mỏng, bước vào phòng của Mập.

- Đó là Marvin Gray - bà Paulson thì thầm. Ông mang bản thảo của Madeline Bainbridge đến. Rồi bà thở dài nói thêm:

- Ông ấy đã cố hiến cả cuộc đời mình phục vụ Madeline. Lãng mạn quá, phải không?

Hannibal chưa kịp trả lời, thì chủ nhiệm nhà xuất bản xuất hiện tay ôm ram giấy.

- Thật may mắn là cậu có ở đây, Hannibal à. Cậu hãy xuống chỗ máy phôtô, phôtô ngay cho tôi một bản từ tập bản thảo đây. Bản thảo này không được đánh máy, đây là một bản độc nhất, ông Gray sợ bị thất lạc.

- Máy phôtô bị hư rồi, - Hannibal trả lời, anh có muốn em mang ra ngoài cho phôtô gấp không?

Gray xuất hiện ở ngưỡng cửa và ra đứng cạnh chủ nhiệm.

- Không! Không được làm thế - ông nói. Thà giữ lại ở đây.

- Chúng tôi sẽ giữ cẩn thận - Anh chủ nhiệm nhà xuất bản hứa.

Gray gật đầu.

- Được! Bây giờ ông đã có trong tay bản thảo rồi, thì ông chỉ còn việc trao cho tôi tấm ngân phiếu, và tôi đi ngay.

- Tấm ngân phiếu cho ông à? Anh chủ nhiệm nhà xuất bản hỏi. Ý ông muốn nói phần trả trước hả?

- Theo hợp đồng, anh phải thanh toán hai mươi lăm ngàn đô-la cho bà Bainbridge khi nhận bản thảo - Gray nói.

Mập có vẻ bất ngờ.

- Thường chúng tôi phải đọc bản thảo trước. Tấm ngân phiếu chưa được viết...

- Được rồi - Marvin Gray nói. Tôi hiểu. Vậy anh cứ gửi bưu điện cho tôi nhé.

Rồi ông quay xuống cầu thang.

- Ông ấy có vẻ nóng lòng muốn nhận tiền - bà Paulson bình luận.

- Chắc ông ấy không rành hợp đồng xuất bản - Mập nói. Ông ấy không để ý đến câu nói rõ ràng bản thảo phải được chấp thuận.

Anh chủ nhiệm trở về phòng làm việc, trong khi Hannibal quay lại phòng văn thư.

- Hôm nay, cứ cậu có muốn làm thêm ngoài giờ không? Ông Grear hỏi. Nhà in vừa mới gửi đến phần quảng cáo cho quyển sách về các loại chim lạ. Trong vòng một hai tiếng, là có thể cho các tờ bướm vào phong bì và sáng mai tôi sẽ gửi bưu điện tất cả.

Vui mừng vì có cơ hội kiếm thêm chút tiền, ba bạn gọi điện thoại về nhà để báo nguyên nhân sẽ về trễ, rồi tiến hành gấp các tờ quảng cáo, nhét vào phong bì. Trong khi đó toàn bộ nhân viên nhà xuất bản đang ra về. Đến sáu giờ kém mười lăm, ông Grear quyết định mang những phong bì đã chuẩn bị xong ra bưu điện trung tâm.

- Khi về, tôi sẽ mau gà rán cho các cậu - ông hứa.

Trong khi ông đi vắng, ba bạn vẫn tiếp tục làm việc. Luồng gió bay qua cửa sổ văn phòng, làm cánh cửa đóng sập lại khiến Ba Thám Tử Trẻ giật mình.

Lúc sáu giờ mười lăm, Bob ngưng tay và khịt mũi ngửi ngửi.

- Hình như có mùi khói đâu đây phải không? Bob hỏi.

Peter nhìn cánh cửa đóng, ba cậu nghe tiếng xe cộ chạy ầm ầm trên đại lộ Pacifica. Nhưng cũng nghe tiếng lách cách khẽ qua bức tường đất khô dày.

Hannibal chau mày đứng dậy, ra sờ thử cửa gỗ và thấy nóng, cậu đặt tay lên tay cầm; nó càng nóng hơn nữa. Thám tử trưởng thận trọng xoay thử...

Ngay lập tức, liếng lách lách nghe mạnh hơn. Cuộn khói bay vào phòng làm việc, làm mờ mắt ba cậu.

- Ủi chà! Peter kêu.

Hannibal đề mạnh cửa và đóng lại được. Cậu quay sang hai bạn.

- Cả hành lang đang rực cháy - Hannibal thông báo.

Qua khe cửa, khói xì vào phòng. Khói bị hút bởi một cửa sổ mở nhìn ra một con đường nhỏ hẹp phân chia tòa nhà Amigos với tòa nhà bên cạnh. Hannibal cầm lấy song sắt rèm trang trí cửa sổ la lên:

- Cứu! Cháy nhà!

Không ai trả lời và các song sắt không nhúc nhích.

Bob cầm lấy cái ghế kim loại, nhét lưng ghế vào giữa song sắt cửa sổ. Bob và Peter dùng ghế như đòn bẩy, cố gắng kéo song cửa sổ ra. Nhưng chính cái ghế bị cong đi, một chân ghế rơi xuống đất.

- Ta bị mắc kẹt rồi - Hannibal chạy qua phòng ông Grear về và tuyên bố. Điện thoại không gọi được nữa. Và không có ai nghe ta.

Hannibal trở ra cánh cửa dẫn ra hành lang.

- Nhất định phải ra khỏi đây, và đây là ngã rẽ duy nhất.

Hannibal quỳ xuống, hé mở cửa, khói lại tràn vào phòng, làm Bob ho, Peter chảy nước mắt.

Ngồi chồm hồm phía sau Hannibal, Bob và Peter nhìn hành lang mịt mù khói dày đặc. Ngọn lửa nhảy nhót dọc theo tường và bắt đầu tấn công cầu thang.

Hannibal hít thật sâu: tưởng như cậu đang khóc nức nở. Rồi cậu nín thở bước tới. Nhưng cậu chưa vượt qua cửa, thì lượng hơi nóng đẩy cậu lại, như bàn tay của một người khổng lồ. Cậu phải lùi lại, rồi đóng cửa lại một lần nữa:

- Không đi được - Hannibal thở dài. Không ai qua nổi đám cháy này. Ta đã bị mắc bẫy.

Chương 2

NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ THƯƠNG

Suốt một thời gian khá lâu, không ai nói gì. Rồi Peter nghẹn ngào hỏi:

- Thế nào cũng sẽ có người thấy khói và báo lính cứu hỏa. Các cậu có nghĩ thế không?

Hannibal cũng khá xúc động, nhìn xung quanh. Đột nhiên, cậu thấy một lối ra được. Dưới cái bàn dài, nơi ba cậu phân loại thư từ, có một cửa sập.

- Nhìn kìa! Hannibal chỉ cửa sập nói. Nhất định có phòng hầm. Dưới đó chắc là an toàn hơn trên đây.

Ba cậu vội kéo cái bàn ra, Peter mở cửa sập lên. Ở dưới đúng là có phòng hầm với tường gạch, nền đất, sâu khoảng ba mét. Không khí thoát ra từ đó có mùi ẩm thối. Ba bạn không do dự, Peter bám vào mép sàn nhà, thả người xuống trước, Bob và Hannibal theo sau. Rồi Peter giúp Bob trèo lên, đóng cửa sập lại.

Ba cậu đứng trong bóng tối, lắng tai nghe tiếng lửa cháy. Họ cảm thấy không còn gì phải sợ nữa, nhưng cho đến bao giờ? Hannibal tưởng tượng ngọn lửa đang nuốt trần tầng trệt, rồi trần lầu một... Cuối cùng mái nhà sẽ sụp đổ. Ba cậu sẽ làm gì, khi các dầm cháy rớt xuống đất? Và cho dù mái nhà có đứng vững được, thì có ai chịu khó đến cứu ba cậu không?

- Nghe kìa! Peter la lên và nắm cánh tay Hannibal. Cậu nghe không?

Xa xa có tiếng còi hụ.

- Sao họ lâu thế? - Bob kêu.

Tiếng còi hụ nghe gần dần. Có những tiếng còi khác hòa vào. Đột nhiên im lặng.

- Cứu! Peter hét lên. Cứu với!

Vài giây chờ đợi - hay đúng hơn là vài thế kỷ. Rồi phía trên đầu ba thám tử, có tiếng kêu cọt kẹt, rồi tiếng kêu rắc.

- Chắc là cửa sổ, Bob nói. Họ đã bứt song sắt rèm đi.

Những dòng thác nước ồ ạt vào sàn nhà tầng trệt. Hannibal cảm thấy mặt, vai, cánh tay mình ướt đẫm. Những làn nước dơ chảy quanh cậu.

- Ê trên kia! - Peter la lên. Bộ muốn cho chúng tôi chết đuối sao?

Tiếng nước chấm dứt.

- Mở cửa sập lên! - Bob la.

Có tiếng gõ cạ vào gỗ. Cửa sập mở ra, lính cứu hỏa xuất hiện trong cửa mở.

- Đây rồi! Ông la lên. Tôi đã tìm ra bọn nhóc!

Ông nháy xuống hố. Một hồi sau, Bob cảm thấy có người chụp lấy mình và đẩy qua cửa sổ. Song sắt cửa sổ không còn nữa, Bob tỳ vào thành cửa sổ, rồi nháy ra ngoài.

- Chạy! Nhanh lên! - Một lính cứu hỏa kêu. Mái nhà sắp rớt xuống.

Ba cậu chạy đến con đường lớn. Có ống nước chằng chịt lờ lờ đường bên này sang bên kia.

- Ơn trời, các cháu bình an vô sự!

Ông Grear ra đón ba nhân viên trẻ tuổi, tay cầm gói gà rán.

- Lui lại! - Một người lính cứu hỏa gào lên.

Ông Grear rút lui vào đám đông tập trung phía bên kia đường. Ba cậu đi theo ông.

- Lính cứu hỏa không cho bác vào - ông giải thích. Bác đã nói là các cháu ở trong đó, nhưng họ không cho bác qua.

Người đàn ông tốt bụng có lẽ bị sốc mạnh.

- Không sao bác à - Hannibal trả lời. Tụi cháu đã được cứu rồi.

Hannibal lấy cái túi từ tay ông già, rồi đỡ ông ngồi xuống bờ tường thấp chạy dọc theo một trung tâm thương mại nhỏ,

- Ông Grear ời! Ông Grear!..

Ba cậu quay lại. Đó là ông Thomas đang cố tìm đường giữa đám người.

- Ông Grear ời, có chuyện gì vậy? Tôi thấy khói. Tôi đang ăn cơm tối gần đây và đã thấy khói.

Chuyện bắt đầu như thế nào vậy?

Ông già quá xúc động, nên chưa kịp hiểu câu hỏi, thì Horace Tremayne, cùng ông chú, đi theo là bà Paulson, đang bước nhanh tới ở góc đại lộ Pacifica.

- Bác Grear ời! Mập la lên. Bác có sao không? Còn các cậu bình an vô sự chứ?

- Chỉ hơi bị khét một chút thôi, Peter trả lời.

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản ngồi xuống cạnh ông Grear.

- Đáng lẽ tôi phải gọi điện thoại cho cậu ngay - ông già xin lỗi. Nhưng tôi lo cho mấy cậu bé quá.

- Chúng tôi đã thấy khói từ trên căn hộ và chạy đến ngay - Mập nói.

Có người la. Lính cứu hỏa chạy vào chỗ núp, rồi mái nhà sụp đổ xuống.

Ngọn lửa bắn lên. Tường của tòa nhà cũ rất dày và vẫn còn đứng vững, nhưng lính cứu hỏa không còn chú ý đến chúng nữa. Họ tưới nước vào các tòa nhà bên cạnh.

Hannibal nhìn bà Paulson đang khóc.

- Kìa, chị Paulaon, Mập nói, chị bình tĩnh đi. Đó chỉ là một tòa nhà cũ thôi mà!

- Nhưng đó là nhà xuất bản của cha cậu! Bà Paulson khóc nức nở, ông ấy tự hào về nó lắm!

- Tôi biết, nhưng đó vẫn là một tòa nhà cũ kỹ hư hỏng nhiều. Không có ai bị thương là may rồi...

Ông chủ nhiệm nhà xuất bản nhìn dò hỏi ba thám tử.

- Không có ai hết, - Bob xác nhận. Tụi em là những người cuối cùng đi ra khỏi đó.

Mập cố gắng nở một nụ cười.

- Cái đó mới là điều quan trọng nhất, chị Paulson à. Nhà xuất bản Amigos còn mạnh lắm, chị đừng lo. Tất cả những quyển sách xuất bản đều an toàn trong kho, băng từ cũng không bị sao: đang ở nhà in, cả bản thảo của Madeline Bainbridge cũng không bị mất!

- Không mất à? Bà Paulson ngạc nhiên hỏi.

- Không: tôi đã cho vào cặp táp và mang về nhà. Chị thấy là mọi chuyện ổn mà...

Anh ngưng nói. Một người đàn ông cầm máy quay phim đang băng qua đường đi về hướng chỗ cháy nhà.

- Mấy kênh truyền hình lại nhào đến! Anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói. Tôi cũng phải đi gọi điện thoại đây.

- Điện cho ai? William Tremayne hỏi.

- Cho Marvin Gray. Để báo cho ông ấy biết rằng bản thảo không sao cả. Nếu ông ấy biết tin Nhà xuất bản Amigos tan tành mây khói, chắc chắn ông ấy sẽ nghĩ rằng bản thảo cũng bị như thế. Mập bước về hướng trạm đỗ xăng ở góc đường, nơi có buồng điện thoại công cộng. Đúng lúc đó, một người đàn ông mặt tái, bị một vết thương chảy máu nhiều trên đầu, đang bước đến. Máu chảy xuống má ông làm ướt áo sơ mi.

- Ai vậy? William Tremayne hỏi.

Hannibal lao đến. Người đàn ông vừa ngã quỵ ngay giữa đường. Một lính cứu hỏa và hai viên cảnh sát chạy ra. Họ nhẹ nhàng quay ông lại cho ông nằm ngửa, rồi xem xét vết thương.

- Ủa! Tôi biết ông này mà!

Một người đàn bà mập béo bước ra khỏi đám đông, nói với cảnh sát.

- Ông ấy làm việc ở đây.

Bà chỉ phòng thí nghiệm phim Craft, một tòa nhà kiên cố bằng gạch dựng sừng giữa dòng đồ nát xưa kia từng là nhà xuất bản Amigos.

- Tôi thấy ông ấy ra vào thường xuyên lắm - bà nói rõ.

- Tôi sẽ gọi xe cứu thương, một viên cảnh sát đứng dậy nói. Rồi ta cũng nên vào phòng thí nghiệm ấy xem có chuyện gì không. Tôi có cảm giác người này sẽ không sớm cho ta biết chuyện gì đã xảy ra đâu.

Chương 3

HAI TAI HỌA

Vào buổi tối, đài truyền hình đưa tin ngắn về vụ cháy. Hannibal đang xem truyền hình cùng thím Mathilda và chú Jones, nơi cậu sống từ khi mồ côi cha mẹ. Sáng hôm sau, Hannibal dậy sớm hơn thường lệ để xem một buổi phát hình tin tức khác, *Los Angeles ngày nay*.

- Bộ cháu chưa ón cái vụ cháy ấy sao? Thím Mathilda hỏi khi Hannibal đặt cái truyền hình xách tay trở xuống bàn nhà bếp. Cháu xem bỏ mạng trong đó mà.

Hannibal ngồi xuống uống ly nước cam.

- Có thể họ sẽ nói người đàn ông bị chảy máu là ai.

- Người bị ngã xỉu ngay giữa đường hả?

Thím ngồi xuống để cùng xem, còn chú Titus rót thêm một tách cà phê thứ nhì.

Trên màn hình, gương mặt của bình luận viên Fred Stone có vẻ nghiêm trang hơn mọi khi.

- Ngày hôm qua ở Santa Monica đã xảy ra tai họa - ông tuyên bố. Vào khoảng sáu giờ, một vụ

cháy đã nổ ra tại Nhà xuất bản Amigos - một tòa nhà lịch sử trên đại lộ Pacifica. Tòa nhà không có người. Chỉ có ba nhân viên trẻ bị lửa cháy bao vây, nhưng được lính cứu hỏa kịp thời cứu ra. Khuôn mặt bình luận viên biến mất khỏi màn hình, nhường chỗ cho đồng nhà đổ nát còn bốc khói của Nhà xuất bản Amigos.

- Tòa nhà được xây bằng gạch đất khô và đã bị thiêu hủy hoàn toàn - bình luận viên nói tiếp. Thiệt hại ước tính khoảng nửa triệu đô-la.

Khi vụ cháy vẫn tiếp diễn dữ dội, thì cảnh sát đã phát hiện một vụ trộm đang diễn ra ở phòng thí nghiệm phim Craft, ngay sát bên cạnh Nhà xuất bản Amigos. Từ năm đến sáu giờ, bọn trộm đã đột nhập vào phòng thí nghiệm chuyên phục sửa các bộ phim cũ. Bọn bắt lương đã lấy đi khoảng một trăm cuộn phim, phần lớn là phim âm bản có Madeline Bainbridge đóng cách đây khoảng ba chục năm. Bà Bainbridge là ngôi sao điện ảnh hàng đầu, vừa mới bán những bộ phim này cho công ty Veni Vidi Vici, là công ty sở hữu kênh truyền hình đang phát hình cho quý khán giả. Có thể sẽ có một nhân chứng cho biết thêm về vụ trộm lạ thường này. Kỹ thuật viên John Hughes đang làm thêm ngoài giờ ở phòng thí nghiệm. Dường như ông ấy đã bị bọn bắt lương đánh gục. Nhưng ông đã thoát ra được và ngã xuống giữa đường. Tin cho biết ông đã tỉnh lại sáng nay tại bệnh viện Santa Monica và có khai báo với cảnh sát.

Tiếng chân bước nhanh vang lên ngoài hiên, rồi có người bấm chuông thật mạnh, Hannibal chạy ra mở cửa cho hai bạn Bob và Peter.

- Cậu có nghe tin chưa? Peter hỏi. Kẻ đánh gục ông Hudges cũng đã hốt luôn mấy cuộn phim ở phòng thí nghiệm.

- Và đó lại là phim của Madeline Bainbridge - Bob nói thêm. Thật là trùng hợp...

- Nếu có thể gọi là trùng hợp... Hannibal nói.

Bob và Peter đi theo Hannibal vào nhà bếp gia đình. Jones Fred Stone vẫn đang bình luận vụ này.

- Sáng nay - nhà báo giải thích - chủ tịch công ty Veni Vidi Vici, ông Charles Davie, đã nhận được một cú điện thoại. Người ở đầu dây báo rằng các bộ phim sẽ được hoàn trả để đổi lấy khoản tiền chuộc là hai năm năm mươi nghìn đô-la. Ông Davie không nói rõ ông có ý định tuân thủ yêu sách này hay không, nhưng ta biết rằng các bộ phim âm bản được xem như độc nhất vô nhị.

- Úi chà! Peter kêu. Bắt cóc mấy bộ phim cũ làm con tin, chưa từng thấy!

Peter im lặng ngay để nghe tiếp:

- Sau vụ trộm ở phòng thí nghiệm phim Craft ở Santa Monica, chúng tôi đã xin phỏng vấn ông Marvin Gray, người đại diện cho Madeline Bainbridge. Đồng nghiệp của chúng tôi là anh Jefferson Long, chuyên gia về các vụ án hình sự, đã gặp được ông Gray.

Một người đàn ông đẹp trai, nước da rám nắng, tóc bạc gọn sóng xuất hiện trên màn hình, ông đang ngồi trước lò sưởi, tay cầm micro. Trên bờ lò sưởi có đồng hồ chỉ tám giờ rưỡi.

- Kính thưa các bạn xem đài - ông bắt đầu nói. Tôi là Jefferson Long đây; tôi đang ở nhà bà Madeline Bainbridge, gần Malibu. Ông Marvin Gray, người bạn và cộng tác viên của bà Madeline Bainbridge, đã nhận lời nói chuyện với chúng tôi về những bộ phim đã bị lấy trộm tối hôm nay ở phòng thí nghiệm phim Craft!

Khi đó, camera rời Jefferson Long, quay sang Marvin Gray. Bề ngoài ông trông mờ nhạt và vô vị so với ông nhà báo. Nhưng Marvin Gray vẫn nở một nụ cười tự cao.

- Ông Jefferson Long à - ông Gray bắt đầu nói - nếu tôi không lầm, chính ông cũng đã từng làm diễn viên. Ông đã đóng vai Cotton Mather trong bộ phim cuối cùng của bà Bainbridge: *Tấn bi kịch ở Salem*. Vai diễn đầu tay của ông, đúng không?

- Đúng - Long thừa nhận, nhưng...

- Đầu tiên, mà cũng là cuối cùng, Gray nói rõ.

- Ông này không tử tế chút nào - thím Mathilda nhận xét. Tưởng như ông oán hận ông Long chuyện gì đó.

- Cũng có thể là như vậy, Hannibal bình luận.

Jefferson không thoải mái lắm. Ông nói tiếp nhanh:

- Có lẽ bà Bainbridge rất buồn khi biết có kẻ đã lấy trộm những cuộn phim của bà ấy - ông nói. Chúng tôi hy vọng được gặp mặt bà.

- Bà Bainbridge không bao giờ nhận phỏng vấn - Gray trả lời. Ngoài ra, tối nay, bà cần nghỉ ngơi. Bác sĩ đã cho bà uống thuốc an thần, Đúng vậy, bà ấy rất buồn.

- Điều này không có gì lạ - ông Long uyển chuyển nói tiếp. Ông Gray à, từ khi bà Bainbridge từ bỏ điện ảnh, không có bộ phim nào được chiếu cho công chúng. Tại sao bà lại đột ngột quyết định bán cho đài truyền hình?

Marvin Gray mỉm cười:

- Cách đây ba mươi năm - ông trả lời - các nhà sản xuất phim không tưởng tượng nổi rằng các bộ phim cũ có thể làm lại cuộc đời trên màn hình nhỏ. Nhưng bà Madeline Bainbridge đã biết trước. Bà rất tin vào lương lai của truyền hình... Mặc dù không yêu thích truyền hình.

- Bà không thích truyền hình à? Long ngạc nhiên hỏi lại.

- Bà không bao giờ xem truyền hình. Tuy nhiên, bà là một trong những người đầu tiên hiểu tầm quan trọng mà phương tiện truyền thông này sẽ có được, và bà đã mua tất cả bản quyền của mấy cuốn phim mà bà đã đóng. Cách đây ba năm, bà cho rằng đã đến lúc phải hành động. Bà đã ký hợp đồng với Veni Vidi Vici. Nên ngay sáng nay, công ty này đã nhận phim và giao cho Phim Craft để kiểm tra và tu sửa.

- Tóm lại, chính kênh truyền hình của chúng tôi bị thiệt hại nếu không tìm lại được các bộ phim.
- Không chỉ kênh truyền ông của ông, mà là toàn thế giới, ông à. Bà Bainbridge là một diễn viên vĩ đại, đóng những vai rất lớn như *Nữ hoàng Cléopâtre*, *Jeanne d'Arc*, *Nữ hoàng Ekaterina đại đế của nước Nga*, *Hélène de Troie*. Diễn xuất của bà sẽ bị mất vĩnh viễn, nếu không tìm lại được mấy cuộn phim.
- Đúng là tai hoạ - Long thừa nhận. Tất nhiên là chúng tôi mong sao cho bọn trộm sớm bị bắt và các bộ phim được trả lại cho chủ nhân.

Camera chiếu thẳng vào Jefferson Long đang nhìn khán giả với nét mặt thành thật.

- Thừa quý vị khán giả - ông kết luận - tôi xin cảm ơn quý vị. Jefferson Long đang nói chuyện với các bạn trực tiếp từ ngôi nhà, nơi nhiều năm nay, bà Madeline Bainbridge che giấu mọi người, ngoại trừ vài người bạn, nhan sắc tuyệt trần cùng với tài năng của bà, biến bà thành ngôi sao điện ảnh...

Hannibal tắt truyền hình.

- Giống như chương trình quảng cáo - cậu bình luận. Nhưng chắc là có một chuyện gì đó khác. Hughes đã bị thương thật mà. Và Marvin Gray không nói đến hồi ký của bà Madeline Bainbridge. Nếu muốn quảng cáo, thì chắc chắn đã nói đến rồi.
- Có tiếng va bên ngoài. Một cái gì đó vừa mới vỡ ngoài hiên.

- Ôi, chán quá. Có giọng nói bực bội vang lên.

Hannibal ra xem có chuyện gì. Chính Mập đang đứng trước cửa. Cặp mắt anh thâm quầng như một người không chợp mắt được cả đêm.

- Xin lỗi - anh nói. Tôi vừa mới làm đổ chậu hoa.

Anh bước vào phòng khách:

- Hannibal ơi - anh bắt đầu nói - tôi đến nhờ cậu giúp. Nghe nói cậu thuộc loại thám tử vô địch. Đúng điều tôi đang cần. Nhưng chú William không chịu thuê người chuyên nghiệp.
- Peter và Bob bước ra khỏi nhà bếp, tò mò liếc nhìn anh chủ nhiệm nhà xuất bản:
- Có chuyện gì vậy anh? Hannibal hỏi.
 - Chuyện là bản thảo Bainbridge đã biến mất - anh chủ nhiệm nhà xuất bản trả lời.

Chương 4

BẠN CÓ TIN TRÒ PHÙ THỦY KHÔNG

- Đúng, cháu là người vụng về - Horace Tremayne thừa nhận. Cháu làm rơi chai, lọ, cháu làm ngã ghế bành, đúng. Nhưng cháu rành nghề, và cháu không làm thất lạc bản thảo.

- Cái đó, thì chỉ có cháu nói! William Tremayne kêu lên.

Cảnh tượng đang diễn ra trong căn hộ ở Los Angeles, nơi Mập ở cùng ông chú. Mọi thứ trong đó đều hiện đại - nhất là thiết bị an toàn. Cửa nhà xe mở bằng chìa điện tử, còn lối vào sân trong được theo dõi bằng camera truyền hình mạch kín. Ba thám tử vào nhà, thấy William đang nằm uể oải trên đi văng, ông hút điếu xì gà dài và lơ đãng nhìn trần nhà.

- Dù gì đi nữa, ông nói, chú không muốn phí thời gian tìm lại cái bản thảo mà cháu đã làm mất, tính cháu rất hay làm thất lạc đồ đạc. Thế nào rồi cũng sẽ tìm ra thôi. Ta hoàn toàn không cần đến một lũ nhóc trang bị kính lúp và bột lấy dấu vân tay.

- Thừa bác, tội cháu không có mang bột lấy dấu vân tay theo, Hannibal sẵn giọng đáp.

- Rất tốt, ông Tremayne nói và vẫn nhìn lên trần nhà. À Mập ơi, thanh tra bảo hiểm có đến trong khi cháu đi vắng, ông ấy hỏi đủ thứ câu ngu xuẩn, làm chú rất bực. Cháu cũng biết là chú chịu trách nhiệm về lợi ích tài chính của cháu và chính chú là người sẽ nhận tiền bảo hiểm, nhưng đó không phải là lý do để nói bóng nói gió rằng chú kiếm chác gì được trong vụ cháy này.

- Chú Will ơi, nghề của thanh tra là phải đặt câu hỏi mà.

- Ý cháu muốn nói rằng thỉnh thoảng thanh tra phải giả vờ như có làm việc chút đỉnh phải không? Được, dù gì đi nữa, mong sao bọn chúng sớm trả tiền cho ta. Ta cần một khoản tiền khá bọn để tìm trụ sở văn phòng khác và chuẩn bị kinh doanh trở lại.

- Cháu sẽ sẵn sàng làm việc lại, khi tìm được bản thảo ấy.

- Thì cháu đi tìm đi.

- Cháu tìm rồi, nhưng bản thảo đã mất.

- Bác và anh Horace có cho phép tội em tìm không? Hannibal hỏi. Nếu bác nói bản thảo không có ở đây, thì dĩ nhiên có nghĩa là không có. Nhưng nếu tội cháu tìm nữa, thì đâu có hại gì.

- Tìm đi, cứ tự nhiên như ở nhà mình, Mập trả lời.

Mập ngồi xuống đối diện với chú mình. Hai chú cháu bực bội nhìn nhau, trong khi Ba Thám Tử Trẻ tìm kiếm. Ba cậu tìm phía sau mỗi món đồ gỗ, trong mỗi cái tủ, trên mọi kệ sách. Không thấy dấu vết bản thảo đâu hết.

- Đúng, bản thảo không có ở đây, cuối cùng Hannibal thừa nhận. Anh Horace ơi, bây giờ ta hãy bắt đầu từ đầu, khi nào thì anh nhìn thấy bản thảo lần cuối cùng?

Bob ngồi xuống cạnh Mập, rút sổ ra chuẩn bị ghi chép.

- Tối hôm qua, khoảng chín giờ mười lăm hay chín giờ rưỡi gì đó - anh chủ nhiệm nhà xuất bản trả lời. Tôi đã lấy bản thảo ra khỏi túi, chuẩn bị đọc qua. Nhưng do có vụ cháy và chuyện người

đàn ông bị chảy máu nhiều, tôi không tài nào tập trung đọc nổi. Tôi cần vận động cho khuây khỏa một chút. Thế là tôi để bản thảo trên cái bàn nhỏ, mặc đồ tắm và xuống hồ bơi bơi vài vòng.

- Bác có mặt lúc đó không ạ? Hannibal hỏi William Tremayne.

- Không, ông chú lắc đầu. Tôi đang chơi bài bridge. Đến hai giờ sáng mới về.

- Thế còn anh, Hannibal hỏi người cháu, khi anh từ hồ bơi lên, anh có để ý thấy mất bản thảo chưa?

- Có, tôi để ý ngay.

- Có thể nào căn hộ không khóa không? Có khi nào anh ra khỏi nhà mà không đóng chắc cửa không?

- Không bao giờ, tối hôm qua càng không nữa. Các cậu biết không, tôi bỏ quên chìa khóa trong nhà và tôi đã phải nhờ người quản lý tòa nhà mở cửa giúp.

Hannibal kiểm tra khung cửa và ổ khóa.

- Không có dấu vết cạy cửa hay bẻ khóa - thám tử trưởng bình luận. Còn cổng vào tòa nhà thì luôn khóa, đúng không? Và hiện ta đang ở lầu mười hai? Chắc có người có chìa khóa nhà.

- Không có chìa khóa khác, Mập bắt bẻ. Nếu không kể chìa khóa của người quản lý nhà. Nhưng ông ấy làm việc ở đây lâu năm rồi. Ông ấy rất trung thực, cái tắm xỉa răng cũng không lấy mà! Giả thiết này không được.

Bob ngược mắt lên.

- Hai chìa khóa của anh và của bác là những bộ duy nhất à?

- Tôi có bộ khác để ở văn phòng, đề phòng bị mất chìa khóa đang xài. Nhưng chắc đã bị hủy trong vụ cháy tối hôm qua.

- Hừm, chắc là bị hủy rồi, Babal nói.

Hannibal đóng cửa căn hộ lại, bước ra cửa sổ, nhìn xuống hồ bơi.

- Có kẻ đã vào tòa nhà này - đó không phải là chuyện dễ, thám tử trưởng tóm tắt. Sau đó hắn đã đột nhập vào căn hộ này, tìm thấy bản thảo trên bàn phòng khách và mang đi. Hắn làm cách nào nhỉ?

Peter bước đến gần Hannibal, nhưng không thèm nhìn hồ bơi, Peter nhìn bầu trời.

- Kẻ trộm có thể vào qua cửa sổ mở, Peter nói. Chỉ cần có chiếc trục thẳng nhỏ.

- Sao không dùng cái chổi bay? Chú William nói mĩa - Cũng thuận tiện và giảm được số kẻ bị tình nghi. Ta sẽ suy ra chắc chắn mục phù thủy là thủ phạm.

- Mục phù thủy! Mập la lên. Lạ thật!

- Cháu thích giả thiết trục thẳng hơn à?

- Không phải vậy, nhưng hôm qua, trước khi xuống hồ bơi, cháu có kịp đọc qua một đoạn bản

thảo, nói về chuyện ngồi lê đôi mách của Hollywood. Madeline kể một bữa tiệc tối của đạo diễn Alexander de Champley. Bà khẳng định ông ấy làm trò phù thủy. Thậm chí ông ta còn đeo ngôi sao năm cánh của pháp sư Simon.

Mập rút cây viết chì từ trong túi, vẽ hình sau lưng một phong bì:

- Hình này có trong bản thảo, anh nói rõ. Một ngôi sao năm cánh ngay giữa vòng tròn. Theo Madeline, nó bằng vàng viền những viên hồng ngọc. Mà tôi từng nghe nói đến pháp sư Simon rồi. Đó là thầy phù thủy thời La Mã, và người ta tin rằng ông biết bay.

- Hay quá nhỉ? Chú William kêu. Một người bạn già của Madeline đeo ngôi sao năm cánh của pháp sư Simon vào cổ bay vào đây, rồi lấy cắp bản theo để cho mọi người không biết ông là thầy phù thủy. Vụ này đã rõ.

- Nếu có người đã bay vào đây, thì đó không phải là Alexander de Champley, Hannibal nhận xét. Ông ấy chết cách đây mười năm. Nhưng có thể có những chuyện khác, đại loại như vậy trong bản thảo, về những người khác?

- Tôi cũng không biết, Mập thú nhận. Tôi chỉ đọc mỗi chuyện ấy. Nhưng rất có thể Madeline Bainbridge biết chuyện bí mật của nhiều người danh tiếng.

- Đó có thể là động cơ, Hannibal nói. Có lẽ có kẻ muốn ngăn không cho bản thảo được xuất bản.

- Nhưng làm sao kẻ đó biết bản thảo đang ở đâu? Anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói.

- Đâu có gì khó - Hannibal trả lời và bước ngang bước dọc, chau mày để tập trung suy nghĩ. Tối hôm qua anh đã gọi điện thoại cho Marvin Gray để trấn an ông. Đương nhiên là ông ấy phải nói lại cho bà Bainbridge biết rằng bản thảo an toàn. Có thể bà - hay chính Marvin Gray - điện thoại cho bạn bè. Những người bạn này lại gọi cho những người bạn khác nữa... Bất kỳ ai cũng có thể biết.

- Madeline không thể nào gọi cho ai hết, bởi vì theo Marvin, bà ấy không bao giờ gọi điện thoại. Nhưng có thể chính Marvin đã gọi. Hoặc Clara Adams, cô thư ký của bà Madeline Bainbridge, luôn ở với bà.

- Nên thử gặp bà Bainbridge, Hannibal kết luận. Bà ấy có thể cho anh biết bà đã nói đến nhân vật nào trong quyền hồi ký của mình.

- Bà ấy sẽ không tiếp anh - Anh chủ nhiệm nhà xuất bản đáp. Bà không bao giờ tiếp ai cả. Chính Marvin đã lo hợp đồng.

- Vậy thì anh thử hỏi ông Gray, thế nào ông ấy cũng đọc bản thảo chứ.

- Đó chính là việc tôi không muốn làm, ông lại đòi khoản tiền ứng trước, mà tôi không thể nào trả nếu chưa đọc bản thảo. Nếu biết tin tôi làm mất bản thảo, Marvin sẽ bị đứng tim mất.

- Vậy thì anh đừng nói cho ông ấy biết - Hannibal đề nghị. Anh chỉ cần nói ông có thể có vấn đề pháp lý khi xuất bản và luật sư của anh phải đọc bản thân trước khi thanh toán khoản ứng

trước. Anh hãy hỏi ông ấy xem bà Bainbridge có chứng minh được những gì bà kể không, xem bà có còn giữ liên lạc với những người được bà nêu tên, hay thư ký của bà, Clara Adams, có gặp một số người không.

- Tôi sẽ không tài nào nói được - Mập thú nhận. Tôi không biết nói láo, Gray sẽ biết ngay là có chuyện không ổn.

- Vậy thì anh cứ dẫn Babal đi theo anh - Peter đề nghị. Babal có tài nói chuyện với mọi người. Họ sẽ kể hết cho Babal nghe, mà không hay nữa kìa.

- Thật hả? Anh chủ nhiệm nhà xuất bản hỏi.

- Thông thường thì đúng vậy. Hannibal gật đầu.

- Vậy thì ta làm vậy đi.

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản rút sổ địa chỉ ra khỏi túi, bước đến điện thoại.

- Chẳng lẽ cháu định gọi cho tên Marvin ấy?

- Vâng, Mập trả lời. Hannibal và cháu sẽ đi gặp ông ta ngay chiều nay.

Chương 5

LÙM CÂY CÓ MA

- Bác Warrington bảo các cậu làm việc thành êkíp, rằng Bob lo về tìm kiếm nghiên cứu, rằng Peter là lực sĩ của nhóm, còn cậu là vô địch trong chuyện tập trung và giải nghĩa các manh mối. Bác còn nói cậu là một kho tàng thông tin về đủ loại lĩnh vực - Mập nói, trong khi đang lái xe về hướng Bắc, trên con đường duyên hải.

- Em thích đọc sách - Hannibal trả lời - và em may mắn được trời phú cho trí nhớ tốt.

- Cậu thật là may mắn - anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói - Không có tài năng nào hữu ích hơn là trí nhớ tốt.

Xe chạy chậm lại, rẽ vào con đường bên hông ngõ vào Malibu, trước khi vào vùng đồi nhìn xuống biển. Bây giờ thì anh chủ nhiệm im lặng không nói chuyện nữa, rồi rời khỏi con đường ngoằn ngoèo bên sườn núi, rẽ vào đường mòn chật hẹp rải sỏi. Đi được bốn trăm mét, anh dừng xe trước một hàng rào có bảng đề: Trang trại Bán Nguyệt.

- Cũng không biết tôi tưởng tượng cái gì nữa - Anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói - Nhưng chắc chắn không bao giờ nghĩ đến một cái gì tầm thường như thế này.

- Phải, Hannibal thừa nhận. Một ngôi sao điện ảnh sống ẩn dật, thì mọi người sẽ nghĩ đến một lâu đài với tường cao ba mét rào quanh. Xem kìa, thậm chí không có khóa nữa.

Hannibal bước xuống, mở hàng rào. Qua khỏi đó, đường mòn chạy bằng qua vườn cây chanh.

- Có chuyện em thấy lạ - thám tử trưởng nói tiếp, là ông Gray không nói gì với anh về vụ bán phim, khi mang bản thảo đến nộp.

- Đúng, rất lạ. Đó cũng là lý lẽ hay.

- Có phải ông Gray là người chọn nhà xuất bản của anh không?

- Tôi không chắc... Ông ấy gọi điện thoại cho tôi cách đây sáu tuần, để báo rằng bà Bainbridge muốn xuất bản hồi ký. Ai cũng biết rằng ông ấy phụ trách công việc của bà Madeline và ông có vẻ được bà ủy quyền. Tôi không có hỏi tại sao ông ấy lại chọn Amigos. Dù sao, cũng có thể ông ấy không khôn như người ta tưởng. Đúng là đáng lẽ ông ấy phải báo về vụ bán phim.

Ra khỏi vườn cây chanh, có một ngôi nhà rộng lớn bằng gỗ sơn trắng, hết sức giản dị, có mái hiên chạy quanh. Marvin Gray đứng trên ngưỡng cửa, ông nhú mắt vì bị chói ánh mặt trời.

- Xin chào, ông nói trong khi Mập đang chui ra khỏi xe. Tôi thấy đám bụi đường mà anh làm bay lên khi chạy qua vườn chanh.

Ông hơi nhăn mày khi thấy Hannibal

- Cậu bé này là ai vậy? Ông hỏi.

- Đó là Hannibal Jones, em họ tôi - Horace đỏ mặt vì xấu hổ khi trả lời. Ông đã gặp cậu ấy hôm qua, ở nhà xuất bản Amigos rồi. Cậu em tôi đang thực tập chỗ chúng tôi. Phần thời gian còn lại, cậu ấy nghiên cứu lịch sử điện ảnh. Tôi nghĩ anh sẽ không phiền nếu cậu ấy đi theo tôi xem nhà bà Bainbridge.

- Không có vấn đề gì. Tôi chỉ lạ là gặp anh ở đây, sau chuyện xảy ra tối hôm qua, tôi cứ nghĩ anh phải bận bịu những việc khác chứ.

- Thà là liếp tục làm việc hơn là ngồi khóc chuyện đã lỡ - anh chủ nhiệm nhà xuất bản trả lời.

Marvin Gray gạt đầu xoay gót. Nhưng thay vì vào nhà, ông chỉ ghé bành mây kê dưới mái hiên, ông tự chọn một ghế để ngồi, rồi mời anh chủ nhiệm nhà xuất bản ngồi theo.

- Thưa ông Gray - Mập bắt đầu nói - tôi rất tiếc là chưa thể thanh toán ngay khoản ứng trước cho anh được. Tôi có đọc qua bản thảo và thấy nhiều mẫu chuyện vui có thể gây rắc rối về pháp lý. Chẳng hạn như có đoạn bà Bainbridge khẳng định rằng một nhà đạo diễn của Hollywood là pháp sư, tôi cũng biết rằng ông này đã qua đời rồi, nhưng sợ con cháu ông đâm đơn kiện tụng. Nên tôi giao cho luật sư đọc nội dung. Trong khi chờ, có thể nhờ bà Bainbridge cung cấp cho chúng tôi tên và địa chỉ của những người có thể xác nhận lời bà.

- Địa chỉ hả? Gray kêu. Không thể được, anh bạn thân mến à! Bà Bainbridge không còn giữ liên lạc với bạn bè cũ.

- Vậy thì không biết ông có giúp được không - Mập có vẻ lúng lúng nói. Chắc chắn anh phải đọc qua bản thảo chứ...

- Không, tôi không đọc. Bà Bainbridge chỉ mới giao cho tôi hôm qua thôi. Mà dù sao, tôi cũng không giúp được gì đâu. Thời ấy, tôi có phải là bạn của giới thượng lưu ấy đâu. Tôi chỉ là tài xế thôi.
- Thế còn cô thư ký?
- Clara Adams à? Gray ngạc nhiên nói. Cô ấy không rời khỏi nhà này đã mấy năm nay rồi. Mập có vẻ không còn biết nghĩ ra gì để mà nói nữa. Hannibal lao vào cứu bồ. Thám tử trưởng nhìn vòng qua, rồi với giọng vừa ngây ngô vừa hơi hỗn láo, cậu nói đại:
- Thế ta sẽ không được gặp bà Bainbridge sao?
- Bà Bainbridge chỉ chịu gặp mặt Clara Adams và chính tôi thôi - Gray trả lời. Và dù bà có chịu tiếp ai đi nữa, thì hôm nay bà không tiếp mấy người đâu. Bà rất buồn về vụ trộm phim. Bà đang nghĩ trên phòng, còn Clara thì ở cạnh bà. Nên, tôi xin các người nói chuyện khế thôi.
- Xin lỗi, Hannibal nói nhưng với với nét mặt tò mò. Vậy là bà Bainbridge thật sự sống như người ẩn dật à? Trong ngôi nhà này không có ai khác ngoài ông? Không có gia nhân nữa?
- Chúng tôi sống rất giản dị. Chúng tôi không cần người giúp việc nhà.
- Tôi có thấy ông trên màn ảnh nhỏ sáng nay, Babal nói tiếp. Có đúng là bà Bainbridge không xem truyền hình không?
- Đúng, chỉ có tôi xem truyền hình và chuyển cho bà những tin lúc mà tôi thấy hay.
- Đúng là sống như đi tu! Còn ông, ông không chán khi không được gặp ai bao giờ sao? Còn cô Clara Adams có buồn không?
- Tôi nghĩ là không, Clara rất tận tụy với bà Bainbridge. Tất nhiên, tôi cũng vậy. Hannibal quay sang anh chủ nhiệm nhà xuất bản.
- Anh thấy không - cậu nói - có gì đâu mà phải lo.
- Anh lo gì vậy? Gray hỏi Horace Tremayne.
- Thì trên đường tới đây, anh Mập bảo anh hơi lo - Hannibal trả lời thay. Anh nghĩ rằng nếu có kẻ biết bản thảo nằm ở đâu, thì sợ hời ký của bà Bainbridge cũng có thể biến mất giống như mấy cuộn phim. Sau đó, sẽ có yêu sách về tiền chuộc. Nếu ông đã kể cho bất cứ ai nghe rằng anh Horace đã mang bản thảo về nhà...
- Tôi kể cho ai nghe bây giờ?
- Theo cách ông sống, thì có lẽ hơi khó. Trừ phi có ai gọi điện thoại cho ông...
- Số điện thoại chúng tôi trên danh sách cấm, Gray nói. Không có ai gọi cho chúng tôi, và chúng tôi chỉ dùng điện thoại khi thật sự cần thiết.
- Ở trường sẽ không bạn nào trong lớp tin em, khi em kể chuyện này - Babal reo lên. Em đi nhà vệ sinh được không ạ?
- Tất nhiên, ở cuối tiền sảnh, sau cầu thang.

Cậu bé mập đứng dậy, biến mất vào trong nhà.

Sau khi ở ngoài hiên sáng sủa, Hannibal cảm thấy tiền sảnh rất tối. Phía bên trái, cậu nhìn thấy phòng khách với vài chiếc ghế bành bằng gỗ lưng thẳng. Bên phải, phòng ăn chứa một bàn gỗ thô và những băng ghế. Không thấy tấm thảm nào trên cầu thang rộng lớn. Qua khỏi cầu thang có phòng vệ sinh, Hannibal chui vào khóa cửa lại, mở nước. Thám tử trưởng mở tủ thuốc nhỏ gắn trên bồn rửa tay. Trong đó chỉ có một hũ chứa lá khô thơm mùi bạc hà. Hannibal đóng tủ lại, rửa tay rồi lau khô bằng khăn lông theo trên tường,

Sau đó, thám tử trưởng ra nhà bếp lục lọi. Tủ lạnh cũ kỹ thấy lộ ống làm lạnh, còn bếp ga dường như không dùng được nữa. Vòi nước trên bồn rửa chén bằng đồng và Hannibal cho rằng đã được gắn từ thời xây nhà, đã mấy năm rồi.

Trên quầy gần bồn rửa chén, có một hàng hũ. Hannibal đọc nhãn dán trên đó. Có trà, húng tây, bạc hà. Có một hũ làm cho Hannibal ngạc nhiên: nhãn đề là hũ có chứa độc cần.

Trong các hũ khác, cuối dãy có nhiều hộp diêm quẹt với tên của các nhà hàng khác nhau. Đột nhiên, một chuyển động phía sau cửa sổ thu hút sự chú ý của Hannibal. Những cây già cỗi cong queo, với thân gân guốc che mát hầu hết của ngôi nhà. Tán lá màu xanh lục sậm, gân lá lồi rõ, che mát bầu trời, tạo chỗ tối sáng nhiều nơi. Giữa cây, có hai phụ nữ đang bước tới, mặc bộ váy bằng vải màu tối, thít chặt ở eo, dài quét đất. Cả hai đều để tóc dài búi sau ót. Một con chó giống Doberman Pinscher, thon thả và rắn chắc, đang đi theo hai bà.

Hannibal quan sát hai phụ nữ, khi một trong hai quay lại nhìn nhà. Thám tử trưởng nín thở. Cậu đã từng thấy chân dung Madeline Bainbridge trong sách nói về điện ảnh; đúng là bà đang đứng giữa lùm cây rừng rợn kia. Mái tóc vàng của bà đã bạc trắng, nhưng gương mặt tuyệt đẹp của bà vẫn còn trẻ một cách lạ lùng. Sau một hồi bà lại bước đi tiếp. Hannibal nghĩ chắc bà không thấy mình.

Cậu bước đến gần cửa sổ. Cậu cảm thấy lạnh và muốn được nhìn thấy mặt trời. Cây cối, hai người phụ nữ ăn mặc theo kiểu thời xưa, tất cả đều toát lên một nỗi buồn kỳ lạ...

Tiếng chân bước vang lên phía sau lưng Hannibal,

- Sao hả cậu, rửa tay xong chưa? Marvin Gay hỏi.

Hannibal giật mình và suýt la lên. Cậu chỉ cửa sổ.

- Cây cối làm cho ngôi nhà bị tối, Hannibal nói khẽ.

- Đúng! Gray thừa nhận. Một ông già chủ nông trại gần đây bảo rằng lùm cây này có ma. Mà trông cũng giống như có ma thật, trước kia, ở đây có một nghĩa địa, nghĩa địa tư nhân, thuộc gia đình sống ở ngôi nhà này, với những ngôi mồ dưới chân mỗi cây. Đương nhiên là người ta đã dỡ đi, khi bà Bainbridge mua nhà, nhưng lùm cây có vẻ thê lương. À, tôi đến tìm cậu. Anh họ của cậu muốn về rồi.

Hannibal đi theo ông trở ra hàng hiên. Vài phút sau, hai anh em lên đường trở về Santa Monica.

- Chuyển viếng thăm trang trại Bán Nguyệt không giúp ích được gì hết - anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói. Không có manh mối gì về kẻ trộm!

- Không, nhưng em đã biết thêm được nhiều thứ - Babal trả lời.

- Thứ gì?

- Trước hết, Gray đã nói láo về bà Madeline. Bà không nghỉ trên phòng. Bà đang đi dạo bên ngoài với một phụ nữ khác - Em đoán chắc là Clara Adams. Vì đó có lẽ không phải là điều nói láo duy nhất của Gray. Trong nhà bếp có nhiều hộp diêm, xuất xứ từ nhiều nhà hàng khác nhau. Ông này không sống ẩn dật như ông ấy khẳng định đâu.

- Ông ấy nói láo ta để làm gì?

- Có thể là để bảo vệ bà Madeline Bainbridge. Bà ấy không chỉ thích cô đơn, mà còn rất lạ lùng, Clara Adams và bà ấy mặc bộ váy dài đen, giống như thời Thanh giáo. Còn trong nhà bếp, thì có hũ đầy độc cần.

- Cậu nói đùa à! Mập la lên. Độc cần là thuốc độc mà!

- Em biết. Có lẽ bà Madeline Bainbridge là con người kỳ lạ nhất mà em từng biết. Trong vòng ba mươi năm, bà thay đổi rất ít. Em đã nhận ra bà ấy ngay. Bà có thuốc độc trong nhà bếp, bà ăn mặc giống như đang sống ở thời thế kỷ thứ XVII, và bà có một lùm cây sồi xưa kia là nghĩa địa. Ngoài ra, theo lời ông Gray, thì nghĩa địa ấy có ma. Dù sao, đó cũng là lời người ta nói, và nếu đúng vậy, thì em sẽ không ngạc nhiên chút nào.

Chương 6

VÒNG TRÒN THẦN BÍ

- Trong các nhà bếp bình thường, không có độc cần - Hannibal tuyên bố.

Thám tử trưởng đang chằm chệ sau bàn viết trong bộ tham mưu bí mật của Ba Thám Tử Trẻ. Peter và Bob vừa mới về từ thư viện, nơi hai bạn bị Hannibal phái đi tìm kiếm thông tin trong khi chính Hannibal đi đến nhà bà Bainbridge, và thám tử trưởng vừa mới kết thúc bản tường thuật về chuyến đi này.

- Độc cần - Hannibal nói tiếp - là tên dành cho cả một họ thực vật. Nhiều cây trong họ này là thuốc độc gây ngủ, còn một số khác được dùng trong nghi lễ ma thuật.

- Úi chà! Peter kêu, Mụ Bainbridge này chắc bị mát nặng. Nhà bếp thì có thuốc độc, ngoài vườn thì có nghĩa địa!

- Không còn là nghĩa địa nữa - Hannibal nói rõ. Nhưng chỗ đó thật rùng rợn. Mình bị nổi da gà.
- Nghĩa địa và cây cỏ để làm bùa - Bob đắm chiêu nói khẽ.

Cậu rút sổ tay ra.

- Khớp đấy. Khớp hoàn toàn! Bob vừa reo vừa đọc lại những gì mình đã ghi chép. Do bà Bainbridge có kể rằng Alexander de Champley là thầy phù thủy, mình có đọc vài bài nói về mỹ thuật và trò phù thủy. Có lẽ điều này đối với bà là quan trọng, vì bà đã chịu khó vẽ cả ngôi sao năm cánh của pháp sư Simon trong bản thảo. "Có nhiều loại phù thủy. Trước hết, có phù thủy xạo chơi cho vui, còn sau đó có cả phù thủy xấu thú thật, những tên tôn thờ quỷ sứ. Theo mê tín dị đoan, bọn chúng được quỷ sứ giúp, nên khả năng gây ác của chúng là vô biên, do chúng được Xa-tăng ủng hộ".

Peter có vẻ bối rối.

- Này Bob, mình không tin một từ trong những gì cậu vừa mới nói, nhưng cậu cố gắng tóm tắt lại đi. Mình không thích nghe chút nào.
- Chờ nghe tiếp đã, Bob trả lời. Có một dạng trò phù thủy được gọi là Tôn Giáo Cổ Xưa, Nó rất cũ, giống như tôn thờ sự màu mỡ phì nhiêu, liên quan đến sự tăng trưởng của cây cỏ và mùa màng. Trò này khá dễ thương. Máy thầy phù thủy này tin rằng mình có quyền lực để tác động đến muôn vật, nhờ đã tự làm cho mình hài hòa với hoàn vũ. Họ tổ chức thành những nhóm nhỏ gọi là tập đoàn, mỗi tập đoàn gồm mười ba người, hội họp ở những địa điểm đặc biệt như ở các ngã tư. Nhưng họ thường thích các... cậu có đoán nổi không? Nghĩa...

- Nghĩa địa hả? Hannibal ngắt lời.

- Trúng! Và khi hội họp, họ tiến hành lễ nghi. Họ ăn thức ăn mới hái và tôn thờ Séléné, nữ thần mặt trăng, hoặc Diane, nữ thần thiên nhiên hoang dã. Tất cả đều diễn ra ban đêm. Không phải vì mấy người phù thủy này làm điều ác, mà vì họ không muốn bị láng giềng nhìn thấy và bị nói. Các nghi lễ có thể được tiến hành bất cứ lúc nào, nhưng có bốn dịp lễ lớn trong một năm, gọi là Sabbat, tức dạ hội phù thủy. Một người phù thủy thuộc Tôn Giáo Cổ Xưa phải tham gia tất cả những ngày Sabbat ấy, diễn ra vào ngày 30 tháng tư, ngày 1 tháng tám, ngày 31 tháng mười và ngày 2 tháng hai.

Bob khép sổ lại.

- Đó là tất cả những gì mình tìm được ngày hôm nay. Nhưng còn những thông tin khác ở thư viện và thậm chí ta có thể mượn những quyển sách cần thiết. Bây giờ là một ý kiến. Có thể chính một thầy phù thủy đã cướp mất bản thảo Bainbridge: một thành viên Tôn Giáo Cổ Xưa hay một môn đồ Xatăng không muốn người ta biết mình tham gia giáo phái này.

Peter rùng mình.

- Nếu bọn mình phải đối mặt với phù thủy, thì mong sao đó là phù thủy không xấu, Peter nói.

Mình không hề muốn gặp mặt những tên tôn thờ quỷ sứ.

- Môn đồ Xa-tăng, Hannibal nói, đó có thể là một người hoàn toàn vô ý thức đạo đức. Hoặc một kẻ điên khùng. Cả hai loại đều nguy hiểm. Còn Peter thì làm gì trong khi Bob tìm tư liệu về phù thủy?

- Mình tìm thông tin về Madeline Bainbridge, chuyện này ít nguy hiểm hơn.

Peter lấy vài tờ giấy rời ra khỏi túi, rồi đọc những ghi chép bằng bút chì.

- Bà đi lữ Fort Wayne, bang Indiana, khi mười tám tuổi. Bà đã thắng một cuộc thi hoa hậu, giải nhất là chuyến du lịch đến Hollywood. Khi tham quan phim trường Film-Art, thì bà lọt vào mắt xanh của Alexander de Champley. Ba tuần sau, bà đã giành được hợp đồng để diễn vai nữ hoàng Mary Stuart trong bộ phim của ông. Cuộc gặp giữa nữ diễn viên và nhà đạo diễn không có gì là đặc biệt cả. Nhưng hãy lưu ý rằng theo mọi lời kể lại, thì bà thật sự rất đẹp.

- Bà vẫn còn rất đẹp, Hannibal nói. Mình có thấy bà hôm nay. Còn thông tin gì khác không Peter?

- Không có gì đặc biệt lắm. Bà ấy là người ít chuyện, bà không dính đến vụ xì căng đan nào hết. Bà đã quay rất nhiều phim chất lượng, nhất là thể loại lịch sử, bà đã từng làm Cléopatre và Ekaterina nước Nga. Các diễn viên cùng đóng với bà luôn là tài tử có tiếng, nhưng sau khi làm xong phim là bà không gặp bạn diễn nữa. Bà có rất ít bạn. Bà thuộc loại người cô đơn và không bao giờ có chuyện để bị nói - ngoại trừ diễn viên nam cuối cùng diễn cùng bà: Ramon Desparto.

- Tên này là ai vậy? Bob hỏi.

- Không là ai cả. Peter trả lời. Ông ấy chết sau khi quay xong *Tấn Bi kịch ở Salem*, một bộ phim rất kỳ lạ về mấy vụ xử phù thủy ở Salem...

- Lại phù thủy nữa! Hannibal ngắt lời.

- Đúng. Một bộ phim không đầu không đuôi. Madeline đóng vai một cô gái trẻ Thanh giáo bị buộc tội là phù thủy, nên bỏ trốn cùng một thủ lĩnh Da Đỏ. Nhưng đặc biệt hấn đính hôn với Madeline vào thời gian trước khi quay phim. Nhiều người nói rằng lễ đính hôn chỉ có mục đích là giúp hấn thăng tiến trong con đường công danh. Mà hấn cũng đính hôn như thế với khá nhiều nữ diễn viên có tiếng. Ít lâu sau khi quay xong bộ phim *Tấn Bi Kịch ở Salem*, hấn bị chết trong vụ tai nạn ô tô, khi trên đường đi về từ bữa tiệc chiêu đãi tại trang trại của Madeline. Sau chuyện này, bà bị suy sụp thần kinh và không bao giờ đóng phim nữa. Bà đã mua lại tất cả bộ phim của mình và trong suốt ba mươi năm đã biến mất hấn khỏi xã hội.

- Bà không còn bạn bè nữa à? Hannibal hỏi.

- Có lẽ bà cũng không còn bao nhiêu bạn - Peter vừa trả lời vừa mở một tờ phô tô rồi đưa cho Hannibal. Xem này: đây là bản sao của một tấm hình chụp ở tiệc liên hoan sau bộ phim *Tấn Bi*

Kịch ở Salem. Nhóm người này có tên là "Vòng Tròn Thần bí của Madeline Bainbridge" bởi vì bà thường chơi với họ. Họ không đông lắm, và không có Marvin Gray trong số này.

- Thời đó, ông ấy không phải là bạn. Mà chỉ là tài xế - Hannibal nhắc.

Thám tử trưởng xem hình và đọc chú thích. Madeline Bainbridge và Ramon Desparto - kiểu người đẹp trai, tóc đen đượm nét buồn dăm chiêu - cùng đứng đầu bàn. Bên cạnh nữ minh tinh, có thể nhận ra anh chàng Jefferson Long đẹp trai, thời đó còn rất trẻ. Chú thích nói rằng Elliot Farber là người quay phim cung của bà Bainbridge. Một diễn viên tên là Charles Goodfellow đứng cạnh một nữ diễn viên tên Estelle DuBarry. Nicholas Fowler là thành viên trong nhóm, cũng như Clara Adams đang ngồi cạnh nam diễn viên Ted Finley. Janet Perce là người thiết kế y phục cho *Tấn Bi Kịch ở Salem*. Còn hai nữ diễn viên khác nữa, Lupine Hazel và Marie Alexander. Một cô gái xấu xí tên Gloria Gibbs đang nhìn thẳng phía trước: đó là thư ký của Desparto.

- Rất hay, Hannibal bình luận, "Vòng tròn Thần bí" này gồm mười ba thành viên là số được cho là không mang lại may mắn cho những ai không phải là phù thủy. Ngược lại, đối với một tập đoàn Tôn Giáo Cổ Xưa, đó là con số lý tưởng.

Hannibal mỉm cười.

- Bob ơi, theo ghi chép của cậu, ngày 1 tháng tám là một trong bốn ngày lễ Sabbath lớn trong năm. Mà hôm nay đúng là ngày 1 tháng tám. Phải chăng Madeline Bainbridge từng là phù thủy? Bà có còn là phù thủy không? Nếu còn, thì ngày nay tập đoàn bà còn bao nhiêu người? Mình chỉ thấy một cách duy nhất để trả lời mấy câu hỏi này! Ai sẽ đi cùng mình đến trang trại Bán Nguyệt tối nay?

- Trang trại Bán Nguyệt hả? Bộ cậu điên mất rồi sao! Peter la.

Rồi Peter hỏi thêm:

- Đi mấy giờ?

Chương 7

CON THÚ TRONG ĐÊM KHUYA

Hoàng hôn đang xuống khi Ba Thám Tử Trẻ đến chỗ ngã tư giữa con đường ngoằn ngoèo vùng đồi Malibu và con đường mòn dẫn lên trang trại Bán Nguyệt. Hannibal dừng xe, Bob và Peter dừng theo. Thám tử trưởng chỉ một điểm bên trái.

- Nhà bà Bainbridge kia, Hannibal nói. Mình có xem bản đồ vùng. Có rất nhiều điểm thuận lợi để tập đoàn phù thủy hợp hành, với điều kiện là áp dụng các quy tắc. Ngã tư này cũng phù hợp.

Còn có lùm cây sồi phía sau nhà nữa, bởi vì ngay đó có nghĩa địa. Cách ngôi nhà khoảng bảy trăm mét, bản đồ cho thấy ngã giao nhau giữa hai con đường mòn. Mình đề nghị ta chỗi nhau ở chỗ này, để không bị hụt mất bà Bainbridge nếu bà ra khỏi nhà.

Thám tử trưởng thọc tay vào cái túi treo ở ghi-đông xe đạp.

- Do nhà có chó, ta sẽ không thể đến gần nhà quá. Nên mình có mang bộ đàm theo.

Hannibal đã tự chế máy bộ đàm lại xưởng ở Thiên Đường Đồ Cổ. Mỗi máy hơi lớn hơn cái transistor một chút và có cái loa và micro kết hợp. Sợi dây thắt lưng có xỏ dây đồng dùng làm ăng ten, còn các máy cũng có thể cắm vào đài. Tầm hoạt động là khoảng bảy trăm năm mươi mét. Khi muốn nói chuyện vào micro, thì phải bấm nút bên hông máy.

Hannibal phân phát máy.

- Mình sẽ đứng trên đồi, nhìn xuống lùm cây, Bob sẽ trốn trong vườn cây chanh, giữa con đường vào ngôi nhà. Peter sẽ theo dõi hướng bắc ngôi nhà, bên trái. Ở đó có cánh đồng cỏ cao, cậu có thể trốn trong đó. Nếu bà Madeline Bainbridge ra khỏi nhà, thì ta sẽ thấy, dù bà có đi đâu đi nữa. Các cậu nhớ chú ý theo dõi luôn bất kỳ người hay xe đi lại. Nếu may mắn, có thể ta sẽ được dự một buổi lễ Sabbath.

Hai thám tử tán thành kế hoạch của sếp và nhận các bộ đàm. Ba cậu đạp xe đến cổng vào trang trại. Ở đó, ba bạn giấu xe trong đám cỏ cao mọc ven đường và chia nhau ra đi. Hình bóng mảnh khảnh của Bob biến mất giữa mấy cây chanh. Peter đi tiếp dọc theo con đường rải sỏi, đến phía bắc ngôi nhà. Hannibal băng qua cánh đồng, tránh ngôi nhà và lùm cây sồi. Trên ngọn đồi nhìn xuống lùm cây, Hannibal tìm ra một bụi cây và núp sau đó. Rồi cậu đưa bộ đàm lên miệng.

- Số một đây, Hannibal nói khẽ. Số hai trả lời đi.

Hannibal thả nút ra và lắng tai nghe.

- Số hai đây, giọng nói của Peter trả lời. Mình đang ở trong cánh đồng phía bắc ngôi nhà. Cửa sổ sau nhà có đèn sáng, mình nhìn thấy người đi qua đi lại, nhưng không biết họ làm gì. Hết.

- Cậu cứ ngồi yên lại chỗ, Hannibal trả lời. Số ba báo cáo đi.

- Mình đang đứng giữa mấy cây chanh, mình nhìn thấy phía trước nhà, Bob nói. Không có đèn. Hết.

- Vậy thì ta chờ, Hannibal nói. Hết.

Thám tử trưởng tựa lưng vào dốc và quan sát lùm cây sồi che mất ngôi nhà. Dưới ánh trăng, cây trông còn rùng rợn hơn ban ngày. Mặt trăng hiện lên lên bầu trời, chiếu những bóng đen thui dưới những cành cây cong queo.

Bộ đàm kêu lách tách trong tay Hannibal.

- Số hai nghe đây, Peter kêu. Cửa sổ mới vừa tắt đèn, nhưng còn ánh sáng nhỏ phía sau nhà. Hết.

Thật vậy, ánh sáng nhỏ đang lấp lánh trong lùm cây. Rồi Hannibal nhìn thấy một điểm sáng thứ nhì, rồi thứ ba.

Thám tử trưởng ấn nút.

- Họ đang đi về hướng lùm cây - Hannibal thông báo, mình nhìn thấy đèn cầy.

Hannibal chờ, ánh đèn cầy di chuyển dưới những cái cây cong queo. Rồi chúng đứng yên; những ngọn lửa thẳng nay đã nhiều hơn.

- Mình sẽ thử đến gần, Hannibal nói, các cậu cứ đứng yên tại chỗ.

Thám tử trưởng thả nút ra, rồi chui ra khỏi bụi cây. Nửa bò nửa bước, Hannibal đi đến một khoảng đất phẳng trải dài phía sau nhà. Sau đó hình bóng tròn trịa lén từ bụi cây này sang bụi cây khác. Đến lùm cây sồi, cậu dừng lại. Hàng chục cái đèn cầy đặt dưới đất tạo thành một vòng tròn trong đêm tối. Lúc đầu, Hannibal chỉ thấy vậy. Rồi cậu thấy được một người phụ nữ nhìn chằm chằm vào bóng tối. Đó là Madeline Bainbridge. Mái tóc dài sáng xoa trên vai. Bà đội vòng hoa trên đầu. Bà chậm chạp bước vào vòng sáng,

Có sự chuyển động phía sau lưng bà, một phụ nữ khác hiện ra, tay cầm cái mâm đầy trái cây. Hannibal đã nhìn thấy bà lúc chiều, có lẽ là Clara Adams. Đến lượt bà bước vào vòng sáng, đặt mâm xuống một cái bàn phủ đen.

Một gương mặt thứ ba xuất hiện. Đó là Marvin Gray. Ông cũng đội vòng hoa trên mái tóc đen, và cũng giống như hai phụ nữ, ông mặc áo dài đen. Trong bóng đêm, chỉ thấy được những gương mặt và vòng hoa.

- Ta sẽ vẽ vòng tròn - Marvin Gray ngân nga.

Hai bàn tay rất tái hiện rõ trên nền áo dài đen. Lưỡi dao đột nhiên sáng lên dưới ánh trăng. Hannibal bước xa đi khỏi lùm cây, để cho bộ ba kỳ quặc kia sinh hoạt. Khi nghĩ mình được an toàn, thám tử trưởng ấn nút bộ đàm.

- Peter? Bob? Mình đang ở cánh đồng phía sau lùm cây. Mình có cảm giác họ sắp tiến hành lễ Sabbath.

- Mình đến ngay! Bob nói.

- Mình cũng vậy, Peter kêu,

Vài phút sau, Peter và Bob đã đến cùng Hannibal.

- Chỉ có ba người, Hannibal nói, nhưng họ sắp tiến hành nghi lễ. Gray có dao.

- Giống như trong bài mình đọc lúc chiều, Bob bình luận. Phù thủy dùng dao vẽ vòng tròn dưới đất, nghĩ là làm như vậy sẽ tăng quyền lực cho mình.

- Ta sẽ đến gần hơn xem, Hannibal quyết định.

Bob và Peter lặng lẽ theo Hannibal. Cả ba cảm thấy căng thẳng. Ba bạn sẽ được chứng kiến nghi lễ kỳ dị nào đây? Chẳng bao lâu, ba thám tử thấy ba người mặt tái mét đang đứng giữa vòng

tròn đèn cầy, Madeline Bainbridge dâng một cái tô trong hai tay, rồi nhắm mắt lại như để cầu nguyện. Ba thám tử không dám thở nữa.

Đột nhiên, Peter hoảng sợ la khế lên. Một sinh thể bí ẩn đang đứng cạnh cậu. Nó không gây tiếng động gì, nhưng Peter cảm thấy được hơi thở của nó. Sau một hồi yên lặng bất động, sinh thể bắt đầu gầm gừ khế, đầy đe dọa.

Chương 8

TRÒ MA THUẬT GIẾT NGƯỜI

- Có chuyện gì vậy? Có ai đó? Marvin la lên.

Ba thám tử trở lặng người tại chỗ. Sinh thể vẫn đang gầm gừ.

Clara Adams đưa tay lên miệng, nhìn vào bóng đêm. Madeline không động đậy. Trông bà giống như một pho tượng bằng ngà và bằng gỗ mun. Marvin Gray rút đèn pin ra khỏi áo dài đen, bật lên, bước thẳng đến chỗ Ba Thám Tử Trẻ. Khi đó Hannibal nhận ra con chó Doberman đã thấy lúc chiều. Rõ ràng con chó đã được dạy để bắt giữ kẻ lạ, nhưng không tấn công. Nó không hề tỏ ra muốn hại Peter.

- Bọn nhóc kia đang làm gì ở đây? Gray hỏi.

Hannibal tuyệt vọng tìm một cái gì đó để nói. Làm cách nào để giải thích được rằng cậu em họ của Horace Tremayne đã biến thành gián điệp đêm?

- Ai vậy, Marvin? Madeline Bainbridge hỏi.

- Bọn nhóc lang thang. Tôi rất muốn gọi điện thoại cho ông cảnh sát trưởng đến bắt nhốt bọn chúng.

Tim Hannibal đáp nhanh hơn. Dường như Marvin Gray không nhận ra cậu. Thám tử trưởng quyết định liều mình.

- Chú ơi, chú! Cậu la lên. Chú gọi chó về đi!

- Ngoan, Bruno! Lại đây! Gray nói.

Con chó ngưng không gừ nữa, chạy ra đứng cạnh chủ.

- Sao, các cậu làm gì ở đây? Gray nói tiếp. Bộ không thấy đây là nhà riêng sao?

- Tối quá, tụi cháu không thấy gì cả, Hannibal trả lời. Tụi cháu đang đi chơi trên vùng đồi và nhìn thấy con đường nhỏ này.

- Marvin à, anh cứ để cho các cháu ấy đi đi, và quay lại đây - Madeline bực bội trả lời - Mất thời gian quá.

Gray phân vân. Rõ ràng ông quyết định được.

Hannibal bước đến chỗ nữ diễn viên.

- Tội cháu thật sự xin lỗi, cậu nói. Tội cháu không hề có ý làm phiền cô.

- Vòng tròn! Clara Adams hỗn hển kêu. Nó đang phạm thượng vòng tròn!

Trong khi đó, Hannibal bước đến gần cái bàn nơi hai phụ nữ đang đứng, luôn miệng xin lỗi.

Đồng thời, thám tử trưởng dùng một tay tháo dây ăng ten của bộ đàm, còn tay kia thì cầm bộ đàm, sao cho hai người không thấy. Hannibal đang đến gần sát bàn, thì dây ăng ten quấn quanh eo tuột ra. Cậu vấp ngã xuống đất, đầu và vai gần đụng bàn.

- Marvin! Madeline thét lên.

Trong một lúc, hai bàn tay Hannibal biến mất dưới tấm vải đen phủ bàn. Rồi cậu lồm cồm ngồi dậy.

- Cháu xin lỗi, cháu vụng về quá - Hannibal nói. Tội cháu không hề muốn quấy rầy cô, cháu xin thề. Cháu chỉ xin cô chỉ cho cháu đường...

- Marvin, anh làm ơn chỉ cho mấy cháu này đường đi ra khỏi đây đi - bà Bainbridge ra lệnh.

- Cháu cảm ơn cô ạ - Hannibal nói.

Gray dẫn đường cho ba cậu ra khỏi lùm cây. Ông dang tay chỉ về hướng đường nhựa.

- Hướng này. Cứ đi bộ đến đường, quẹo phải. Tôi không muốn thấy các cậu ở chỗ này nữa.

- Cảm ơn chú nhiều, Peter nói.

Gray nhìn Ba Thám Tử Trẻ đi xa trong đám cỏ cao dưới ánh trăng.

- Hẳn sẽ không rời mắt khỏi ta, cho đến khi ta ra khỏi đất nhà này.

- Dễ hiểu thôi - Hannibal trả lời. Nếu cậu mà đang làm nghi lễ bí mật trong vườn nhà, thì cậu cũng sẽ không muốn bị phát hiện. Hy vọng hẳn sẽ không nhìn xuống bàn và không thấy bộ đàm của mình.

- Thì ra đó là lý do cậu bị té! Peter kêu.

- Mình nghĩ nên nghe thử họ nói gì khi ta đi khỏi. Mình đã quấn dây ăng ten quanh máy, nút bấm ở vị trí phát. Bình thường, thì nó sẽ phát. Nhưng ta không nên đi xa quá, không thôi sẽ bị ra ngoài tầm.

Ba thám tử vừa mới ra đường, Bob quay lại, Martin Gray đã biến mất.

- Có lẽ đã quay lại chỗ lùm cây - Hannibal nói. Ta hãy nghe xem bọn họ nói gì.

Bob quỳ xuống, cạnh hàng rào, bật bộ đàm lên.

- ... Tạm thời yên thân, Marvin Gray đang nói. Tội nó sẽ không quay lại đâu, tội nó biết là có chó và sợ chó.

- Mình cứ hy vọng hẳn sẽ nhốt chó - Hannibal nói khẽ.

- Nhưng ta đã sơ xuất khi để cho tội nó ra đi - Gray nói tiếp.

- Chứ biết làm gì với tụi nó? Madeline hỏi.
- Vứt tụi nó từ vách đá cao xuống.
- Marvin! Một giọng nữ khác la lên, có lẽ là Clara Adams.
- Tôi không muốn bọn du côn đến rình rập ta - Gray nói tiếp. Tụi nó sẽ về nhà kể lại những gì tụi nó thấy, và chẳng bao lâu chúng ta sẽ bị phóng viên và nhiếp ảnh đứng rình sau một gốc cây. Tôi thấy trước các dòng tít lớn trên báo rồi: Nghi lễ bí ẩn tại nhà riêng của ngôi sao điện ảnh sống ẩn dật. Sau đó, cảnh sát sẽ đến chúm mũi vào việc làm của ta và...
- Ta không có gì phải sợ cảnh sát cả - Madeline ngắt lời. Ta không làm gì sai trái cả.
- Tạm thời thì chưa - Gray thừa nhận.
- Chưa bao giờ làm và sẽ không bao giờ, Madeline chỉnh.
- Dù sao, đáng lẽ bà phải ém bùa ba thằng nhóc đó, như đã làm với Desparto tối hôm đó.
- Tôi không hề hại anh Ramon! Madeline kêu, dù anh ấy phản lại tôi!
- Đúng rồi, bà chỉ chúc anh ấy hạnh phúc và có nhiều con - Gray tiếp tục nói theo giọng điệu đó.
- Thôi, Marvin ơi! Clara van xin.
- Tại sao anh cứ nhắc chuyện đó hoài! Madeline phẫn nộ hỏi. Đúng là lúc đó tôi có giận anh Ramon thật, nhưng tôi không hề hại anh ấy. Anh cũng thừa biết rằng tôi không nỡ ém bùa bất kỳ một ai mà. Vì vậy mà anh cứ làm tới phải không?
- Chị Madeline, em xin chị - Clara xen vào.
- Được rồi, được rồi - Gray nói. Bây giờ đã hết mất nghi lễ rồi. Chỉ còn nước vào nhà mà thôi. Bruno, lại đây! - Ông kêu lớn.
- Hay cứ để chó ở ngoài, phòng mấy đứa nhỏ kia trở lại - Clara nói.
- Tụi nó sẽ không trở lại đâu. Nếu để nó ở ngoài, nó sẽ khó chịu. Đến ba giờ sáng nó sẽ tru lên, rồi tôi sẽ phải thức dậy để cho nó vô nhà. Đó là chuyện xảy ra khi ta đối xử với chó canh như một thành viên trong gia đình.
- Sau đó, không còn nghe gì trong bộ đàm nữa. Một hồi sau, Hannibal thở dài.
- Nghe không? Marvin Gray muốn Madeline Bainbridge ém bùa ta giống như bà đã làm với Ramon Desparto. Vậy bà đã ém bùa gì với Ramon Desparto?
- Theo bà, thì không có bùa gì cả - Bob trả lời. Bà khẳng định mình không hề hại ai cả.
- Desparto bị chết trong tai nạn xe mà - Peter trả lời. Thằng xe bị hư khi ông rời khỏi trang trại sau buổi tiệc.
- Buổi tiệc hay... một nghi lễ giống như hôm nay? Hannibal đặt câu hỏi. Nhưng ta biết một điều: Madeline Bainbridge là phù thủy. Hay ít nhất, cũng tưởng mình là phù thủy. Bà không chối từ rằng mình có bùa phép...
- Bùa phép giết người à? Peter hỏi thật khế.

- Giết người bằng ma thuật hả? Làm sao được! Bob phản đối.

- Có thể, Hannibal nói. Nhưng dường như Madeline tự trách mình một điều gì đó về Desparto. Bà đã không tự dẫn vật như thế, nếu không nghĩ mình có lỗi đối với ông, theo kiểu này hay kiểu khác.

- Đó là lỗi của Marvin Gray, Peter gật đầu. Tại sao hấn lại moi chuyện cũ rích ấy làm gì?

- Có thể hơn điều khiến được bà Madeline Bainbridge - Hannibal giả thiết. Có lẽ hấn mới là chủ nhà thật.

- Tên này khó ưa quá, Peter nhận xét.

- Phải - Hannibal thừa nhận. Không hiểu hấn nói láo để bảo vệ bà Madeline hay là bảo vệ chính mình.

- Babs! Bob kêu. Cậu có nghĩ Gray dính líu đến vụ bản thảo mất tích không?

Hannibal nhún vai.

- Mình không thấy tại sao và bằng cách nào hấn dính líu được. Hấn không thể tự mình lấy bản thảo, bởi vì hấn đang trả lời phỏng vấn của Jefferson Long lúc xảy ra vụ trộm. Dường như hấn cũng không có động cơ để làm việc này, ngược lại nữa đằng khác. Là người lo việc cho bà Bainbridge, hấn rất có lợi khi cho xuất bản sách để có tiền. Vấn đề là tìm xem hấn có nói với ai về quyển hồi ký không... Hoặc chính bà Bainbridge nói. Sau những gì ta nghe được hôm nay, mình gần như chắc chắn rằng nguyên nhân vụ trộm nằm trong quá khứ của bà Madeline. Bí mật là ở chỗ hội Vòng Tròn Thần Bí ra đời cách đây ba mươi năm.

Hannibal đứng dậy.

- Tối hôm nay, ta đã làm hết sức mình rồi. Mình sẽ đi lấy bộ đàm về. Hẹn gặp lại ở chỗ bỏ xe đạp... Ngày mai ta sẽ lo chuyện mấy thầy phù thủy thời đó.

- Cậu nghĩ tất cả là phù thủy hả? Bob hỏi.

- Mười ba thành viên Hội Vòng Tròn Thần Bí à? Chắc chắn rồi - Hannibal trả lời.

Thám tử trưởng bước băng qua cánh đồng về hướng lùm cây có ma.

Chương 9

NGƯỜI BẢO VỆ CÔNG LÝ

- Madeline mà là phù thủy à! Bộ nói giỡn hả? - Mập la lên.

Horace Tremayne đang lái xe dọc theo đại lộ Monica. Hannibal ngồi cạnh anh; Peter và Bob ngồi phía sau.

- Đúng là phù thủy - Hannibal khẳng định. Và có lẽ thời đang quay phim bà cũng là phù thủy. Bọn em nghĩ bà là Chủ tịch tập Đoàn Phù Thủy và có thể một số thành viên trong đó làm bậy. Một kẻ có thể không muốn hồi ký được xuất bản... Bây giờ ta phải đi tìm gặp những người thân cận nhất đối với bà Bainbridge, để thử tìm xem có ai liên lạc với bà những ngày gần đây không. Ta cần tìm kẻ biết bản thảo nằm ở đâu ngày hôm kia.

- Bộ cậu tưởng kẻ đó sẽ khai báo là biết - và khai luôn mình là kẻ trộm à? Anh chủ nhiệm nhà xuất bản đáp.

- Ta sẽ không hỏi gì về bản thảo - Hannibal trả lời. Dù sao, lúc đầu thì không hỏi. Trước tiên, ta phải tìm hiểu xem những thành viên nào trong tập đoàn phù thủy còn giữ liên lạc với bà Bainbridge hay có tin tức về bà. Chuyện này, thì chắc chắn, họ không ngại gì khai báo. Mập rẽ vào đại lộ La Brea bên phải, về hướng Hollywood.

- Cậu định bắt đầu từ Jefferson Long hả? Anh hỏi. Long, người bảo vệ công lý, người ái quốc, người công dân gương mẫu à? Tôi không thể tưởng tượng rằng ông ấy thuộc một tập đoàn phù thủy.

- Phải ông ấy luôn là Jefferson Long, người bảo vệ công lý - Hannibal bắt bẻ. Ông từng làm diễn viên, ông có đóng trong bộ phim cuối cùng mà bà Bainbridge quay. Vậy là ông có biết Ramon Desparo. Và ít nhất, ta cũng biết tìm ông ấy chỗ nào. Sáng nay, em có gọi điện thoại cho ông Long, ông ấy đồng ý tiếp em.

- Cậu có nói là định bàn gì với ông ấy không?

- Không nói rõ lắm. Em nói em cần viết bài báo cho trường. Một dạng sinh hoạt hè.

- Cha Long này chắc thích người ta nói đến mình - Peter ngồi phía sau nói. Cho dù là báo trường cũng được.

- Là người làm việc với công chúng thì ai cũng thích như vậy - Hannibal nhận xét. Anh Horace ới - Hannibal nói thêm và nhìn anh chủ nhiệm nhà xuất bản - anh thật tử tế, chịu khó chở bọn em, bọn em đi xe buýt cũng được mà.

- Nếu ở nhà, thì tôi sẽ bị suy nghĩ lo lâu - Mập tuyên bố. Tôi cảm thấy lạc lõng khi không còn văn phòng để mà đến làm việc hằng ngày. Mà các cậu làm tôi tò mò quá. Tôi không tài nào dám đi phỏng vấn một nhân vật quan trọng như Jefferson Long.

Bob phá lên cười.

- Babal không nhút nhát chút nào!

- Còn các thành viên còn lại của Hội Vòng Tròn bí ẩn, các cậu sẽ làm thế nào để tìm ra? - Mập hỏi.

- Ba của em làm ở trường quay phim - Peter trả lời. Ba sẽ hỏi tên mấy người bạn của bà Bainbridge ở các nghiệp đoàn diễn viên.

Khi đi hết đại lộ Hollywood, Mập quẹo vào đường Fountain, dừng lại trước một tòa nhà đồ sộ hình khối lập phương khổng lồ bằng kính màu. Đó là trụ sở của Công Ty Veni Vidi Vici.

- Hannibal ơi, mọi người sẽ chờ cậu ở đây. Cậu cứ thoải mái thời gian nhé.

- Đồng ý - Thám tử trưởng trả lời.

Tiền sảnh mát lạnh. Một cô gái trẻ nước da rám nắng chỉ thang máy cho Hannibal. Cậu bấm lên lầu ba.

Văn phòng của Jefferson Long làm toàn bằng thủy tinh, inox và simili đen. Cửa sổ nhìn ra hướng Bắc, trên vùng đồi Hollywood, ông Long chễm chệ sau cái bàn viết bằng gỗ tếch, quay lưng lại với quang cảnh.

- Rất vui được gặp cậu - ông mỉm cười với Hannibal. Tôi luôn thích giúp thanh niên, khi có dịp. Hannibal có cảm giác Jefferson đã nói câu này hàng trăm lần rồi.

- Cảm ơn chú - thám tử trưởng trả lại thật khiêm tốn. Nét mặt ngây thơ gần như đi kèm với vẻ ngu đần hiện rõ lên khuôn mặt tròn vui tươi của Hannibal.

- Hôm bữa, cháu có nhìn thấy chú ở truyền hình - Hannibal nói tiếp. Chú đang phỏng vấn ở nhà bà Madeline Bainbridge. Cháu thay rất phục chú. Cháu không hề biết chú từng đóng phim và có quen với Madeline Bainbridge!

Nụ cười của ông Long biến mất như có phép lạ.

- Trong đời, tôi đã làm những việc quan trọng hơn là diễn kịch và làm quen với diễn viên - ông tuyên bố. Những người bảo vệ luật pháp đồng quan điểm với tôi.

Ông xoay ghế bành chỉ những kệ dọc một vách tường.

Hannibal đứng dậy xem. Có những bằng khen và huy chương của mỗi thành phố miền duyên hải, hình chụp ông Long cùng cảnh sát trưởng các thành phố, lớn có, nhỏ có, của các bang California, Nevada, và Arizona, và cuối cùng là tờ giấy lộng kiếng đóng khung, trên đó viết rằng Jefferson Long là trợ lý danh dự của một ông cảnh sát trưởng nào đó.

- Trời! Hannibal kêu, miệng há to khâm phục.

- Tôi có vài quyển album chứa bài báo trích. Cậu có thể xem, nếu quan tâm.

- Khỏi phải nói, cháu rất quan tâm! Cháu còn nghe nói chú đang chuẩn bị phóng sự ma túy. Chắc là hấp dẫn lắm!

Hai má của ông Long đẹp trai ửng đỏ lên.

- Hấp dẫn lắm! Cậu có biết rằng có một số nhân viên của hãng dược phẩm làm nghề phân phối thuốc phiện cấm không? Rất tiếc là tôi không thể quay phóng sự này trong năm này. Ở những văn phòng không xa chỗ tôi ngồi lắm, có những người cho rằng thà bỏ tiền mua phim cũ mốc hơn là thực hiện cuốn phim tư liệu về mối hiểm họa cho công chúng.

- Phí thật, Hannibal nói. Nhất là có lẽ mấy cuộn phim của Madeline Bainbridge có giá cắt cổ.

- Chi phí sẽ còn cao hơn khi trả tiền chuộc.
- Cháu đoán là không may cho chú rồi. Hay là ngược lại?
- *Tấn Bi kịch ở Salem* là bộ phim tồi, Jefferson đáp. Phim tồi tệ đến nỗi sau buổi trình chiếu, không ai chịu thuê tôi diễn nữa. Tôi đã tìm được hướng đi hay hơn khi chuyên về các phóng sự trinh sát.
- Còn bà Madeline Bainbridge đã về hưu rồi - Hannibal nói tiếp. Thím Mathilda của cháu còn nhớ bà, thím còn nói bà là một nhân vật ẩn. Theo lời thím cháu, người ta kể những chuyện kỳ lạ về bà Bainbridge. Nghe nói bà tham gia những buổi lễ Sabbath.
- Sabbath hả?

Nét mặt ông Long cứng lại, như đang đứng trước kẻ thù.

- Lễ Sabbath - ông nói - là buổi dạ hội của phù thủy.
- Đúng rồi! Hannibal kêu. Chú từng làm việc với bà Bainbridge rồi. Chú có tham gia các buổi lễ Sabbath không?
- Đương nhiên là không có - Jefferson tuyên bố. Mà làm gì có lễ Sabbath. Bạn bè của bà Bainbridge chỉ là những người cùng làm việc với bà.
- Chú có quen với cả tập đoàn không?
- Đó không phải là tập đoàn, nhưng tất nhiên là tôi biết tất cả. Tôi cũng chơi cùng nhóm mà.
- Vậy thì có thể một số người trong các chú biết những chuyện mà những người khác không biết không?

Hannibal nhìn Long không chớp mắt.

- Chú còn giữ liên lạc với họ không? Chú có biết cháu có thể tìm ra họ ở đâu để gặp không? Hay thậm chí chú có thể giúp cho cháu gặp bà Madeline Bainbridge không!
- Không thể nào được. Tôi không còn giữ liên lạc với ai cả. Tất cả bạn bè tôi đều thuộc giới pháp lý hay cảnh sát. Tôi không gặp Madeline đã ba chục năm nay rồi, và nếu không gặp thêm ba chục năm nữa, thì tôi chẳng phiền gì. Bà ấy chỉ là một con mụ ngờ nghệch ba hoa tự cho mình là diễn viên, bà ấy diễn tồi tệ không kém gì vị hôn thê của bà, tên Desparto ấy. Tên này thì không ai dỏm bằng.
- Ông này bị chết sau buổi tiệc tại nhà bà, đúng không ạ?

Jefferson như già hẳn đi, mắt lơ đãng.

- Phải - ông nói - sau buổi tiệc. Phải...

Ông ngồi thẳng người lại, như để xua đi một kỷ niệm không hay.

- Đã lâu lắm rồi - ông nói. Tôi không bao giờ nghĩ đến thời đó nữa. Mà nhắc lại quá khứ đó làm gì? Mà lại sao ta phải nói về Madeline Bainbridge chứ? Tôi nghĩ cậu đến gặp tôi vì quan tâm đến các chương trình phòng ngừa tội ác của tôi chứ.

- Dạ đầu có, cháu đến để hỏi về Madeline Bainbridge - Hannibal trả lời đơn giản. Cháu cần thu thập tư liệu về bà để làm bài cho lớp lịch sử điện ảnh. Nếu bài viết khá, thì sẽ được đăng trong báo tường.

Jefferson Long tỏ ra hết sức khó chịu

- Vậy chúc cậu may mắn - ông lạnh lùng nói. Bây giờ, xin cậu để cho tôi làm việc. Tôi không còn thời gian tiếp cậu nữa. Tôi có cuộc hẹn khác.

- Cháu hiểu, thưa chú.

Sau khi cảm ơn ông Long, Hannibal rút lui.

- Sao? Horace Tremayne hỏi ngay khi thám tử trưởng vừa mới bước trở lên xe.

- Thì Jefferson Long không yêu quý gì Madeline Bainbridge, ông cũng không thích thú gì việc các bộ phim của bà sắp được chiếu lên truyền hình. Công ty Veni Vidi Vici sẽ không thể tài trợ cho buổi truyền hình về ma túy mà ông muốn thực hiện, bởi vì Công ty đã bỏ quá nhiều tiền để mua mấy bộ phim, ông Long khẳng định ông không gặp lại bà Madeline Bainbridge đã ba chục năm này và ông cũng không giữ liên lạc với bạn bè chung. Ông còn khẳng định là không hề có lập đoàn phù thủy, nhưng em nghĩ ông nói láo. Thật ra, thì em thấy ông ấy có cái gì đó lạ lạ, nhưng không biết là gì.

Peter ngồi sau xe cười khúc khích.

- Thế nào rồi cậu cũng sẽ có ngày tìm ra được mà. Cậu chưa bao giờ thất bại mà, À, trong khi cậu nói chuyện với ông Long, mình đã đi gọi điện thoại cho ba mình. Ba đã tìm ra được một địa chỉ, Elliot Farber, là người quay phim cung của bà Madeline Bainbridge và có mặt trên tấm hình Hội Vòng Tròn Thần Bí. Ông không còn làm nghề quay phim nữa. Ông sửa truyền hình, có tiệm máy trên đường Melrose.

Chương 10

LỜI NGUYỄN RỬA

Lần này, Ba Thám Tử Trẻ không cần phải bịa đặt chuyện viết báo cho trường. Không có tiếp tân nào bảo vệ ông cựu quay phim Elliot Farber, Ba Thám tử chỉ việc bước vào tiệm để nói chuyện với ông.

Khi cả ba chui lọt vào cửa hiệu chật hẹp bụi bặm nằm kẹp giữa nhà làm tóc và cửa hàng bán đồ trang trí nội thất, Hannibal đi thẳng vào vấn đề ngay:

- Thưa chú Farber, chú là người từng quay phim cho bà Madeline Bainbridge và được bà thích

nhất, phải không ạ?

Farber người gầy, sắc mặt vàng khè, ông nheo mắt để nhìn ba vị khách trẻ cho rõ hơn qua làn khói bay ra từ điếu thuốc trong miệng ông,

- Tôi đoán biết các cậu là ai rồi, - ông nói. Những cậu bé say mê điện ảnh hai ba thế hệ về trước, đúng không nào?

- Gần đúng như vậy - Hannibal đồng tình.

Farber mỉm cười quay lưng vào quầy.

- Đúng, ông nói, tôi là người quay hầu hết các bộ phim của Bainbridge. Bà là một nữ diễn viên tài ba!

Ông rút điếu thuốc xuống đất, dùng chân đạp để dập lửa.

- Và đẹp nữa chứ! Tôi đã từng biết nhiều người đẹp chuyên nghiệp không chịu đựng được máy quay phim, nếu không có trang điểm và ánh sáng thích hợp. Đó là lý do làm cho tôi bỏ ngành điện ảnh. Tôi chán nghe bị chửi rửa khi con mụ điệu dàng nào đó không được giống như nữ hoàng Cléopâtre. Còn đối với bà Bainbridge, thì không có vấn đề gì; và không bao giờ bị hư phim khi quay bà!

- Bà có khó tính không ạ? Hannibal hỏi.

- Khi muốn một cái gì đó, thì bà phải có cho bằng được, ít nhất là khi trở nên danh tiếng. Chính vì vậy mà chúng tôi mới bị rơi vào cái ổ phù thủy ấy.

- *Tấn bi kịch ở Salem* hả? Hannibal nhắc.

- Đúng. Ramon Desparto say mê ý làm bộ phim này. Mà bà Bainbridge thì say mê chàng ấy, nên phải làm theo nguyện vọng của chàng. Còn chúng tôi thì lo cho bà, bà đang làm hỏng đường công danh củaa mình vì chàng ta.

- Đúng chuyện đã xảy ra, Peter này giờ im lặng phát biểu. Sau khi ông ấy chết, bà không còn đủ can đảm quay thêm bộ phim nào hết.

- Bà cứ tưởng mình có lỗi, Farber nói. Bà và Desparto đã cãi nhau trước khi tai nạn xảy ra, bà nói thật những gì mà bà nghĩ về chàng. Mà bà nói rất đúng nữa kìa. Chàng đang đeo đuổi một nữ diễn viên khác, Estelle DuBarry, làm nàng Madeline ghen. Nếu các cậu đang tổ chức câu lạc bộ những bạn ái mộ Madeline, hay viết báo gì đó, thì bỏ qua những gì tôi vừa mới nói nhé. Không nên nhắc lại chuyện quá khứ làm gì.

- Thỉnh thoảng, chú có còn gặp lại bà không? Hannibal hỏi. Hay chú có nói chuyện điện thoại với bà không?

- Không bao giờ. Không ai còn gặp ai nữa.

Bob đưa cho ông Farber xem bản sao của tấm hình tìm được ở thư viện.

- Estelle DuBarry là bạn rất thân với bà Bainbridge, đúng không? Trên hình chụp nhân dịp buổi

lễ này, có bà Estelle đây.

Farber lấy tấm hình từ tay Bob.

- À! Hội Vòng Tròn Thần Bí. Có mười ba người đều có mặt. Kể cả tôi.

- Vậy là ngồi bàn có mười ba người hả? Hannibal ngạc nhiên hỏi. Con số lạ quá.

- Trái lại, điều đương nhiên thôi, đối với phù thủy - Farber mỉm cười nói.

- Vậy các chú thành lập tập đoàn phù thủy! Bob kêu.

- Tất nhiên! Farber phá lên cười trả lời. Đâu có ai cấm chuyện này. Madeline là phù thủy, hay đúng hơn là bà tưởng mình là phù thủy. Bà gọi đó là Tôn Giáo Cổ Xưa. Bà không cười lên cái chổi bay, bà không bán linh hồn mình cho quỷ sứ, nhưng bà một mực tin rằng bà có phép. Chúng tôi không ai dám cãi lời bà. Dù sao, thì bà là ngôi sao, và nếu bà có bắt chúng tôi sơn toàn thân màu tím, thì chúng tôi sẽ làm ngay thôi. Mọi người đều là thành viên: Eselle DuBarry, Lupine Hazel, Janel Piere, và có cái cô Clara Adams cù lằn: thầy phù thủy và mụ phù thủy. Tất cả đều như thế!

- Cả Jefferson Long nữa à? Hannibal hỏi.

- Tất nhiên là có ông này. Nhưng tôi nghĩ ông ấy không thích mọi người biết chuyện bây giờ đâu, ông ấy đã trở thành nhân vật quan trọng qua chương trình truyền hình! Nhưng thời xưa ông ta cũng chơi làm phù thủy như mọi người thôi.

Hannibal mỉm cười.

- Chú có gặp lại bạn bè cũ không ạ?

- Có một số thôi. Nhưng Jefferson thì không: ông này chỉ có nói chuyện với cảnh sát thôi. Cô bé Eselle tội nghiệp đã gây rắc rối giữa Madeline và Desparto cũng không hề thành công. Cô ấy không có tài và già đi khá nhanh. Bây giờ nhìn, có thể tưởng lầm là bà nội tôi ấy. Hiện tại Eselle có khách sạn nhỏ ở Hollywood, tính tình dễ thương lắm.

- Bà có chịu phỏng vấn không? Hannibal hỏi.

- Chắc chắn. Cô ấy rất thích được nhiều người chú ý đến mình. À các cậu ơi, nhưng đây là bài báo gì vậy? Thiếu nhi hả?

- Thật ra, là cháu đang theo học về lịch sử điện ảnh, và cháu... Hannibal nói.

- À hiểu rồi, hiểu rồi - Farber vừa nói vừa xem tấm hình của Bob đưa. Để tôi đưa địa chỉ của Estelle Dubarry cho, và số điện thoại của Ted Finley nữa, ông già này hay lắm! Tám chục tuổi rồi, hay gần như thế, mà vẫn còn làm trong điện ảnh. Cứ nói với ông tôi bảo các cậu đến.

- Còn những người kia? Bob hỏi.

- Ramon Desparto đã ngủ với giun từ lâu rồi. Clara Adams... thì tôi không biết làm cách nào các cậu có thể liên lạc được, cô ấy sống với bà Madeline và cả hai người phụ nữ tội nghiệp không muốn gặp ai cả. Nicholas Fowler, viết kịch bản, cũng đã chết cách đây mấy năm rồi, bị nhồi

máu cơ tim. Janet Pierce lấy được ông bá tước hay công tước gì đó. Bà ấy đi Châu Âu và chưa bao giờ về lại. Lupine Hazel thì lấy một người bạn thời thơ ấu và sống ở Billsville, bang Montana. Không thể nào tìm ra. Còn cô Marie Alexander... thì buồn lắm!

- Có phải người phụ nữ tóc dài không ạ? Peter hỏi - Chuyện gì đó xảy ra với cô ấy?

- Có hôm cô ấy đi tắm ở Malibu, bị mắc vào thủy triều và chết đuối mất.

- Úi chà! - Peter kêu. Ba người chết trong số mười ba thành viên lập đoàn phù thủy!

- Hình chụp lâu quá rồi! Farber nhận xét. Theo tôi, chúng tôi vậy là khá lắm. Gloria Gibbs, cô gái xấu xí làm thư ký cho Desparto, làm việc cho một đại lý đối tiền ở Century City. Thỉnh thoảng tôi có mời cô ấy đi ăn cơm tối.

Hannibal cầm hình xem xét lại. Thám tử trưởng chỉ người đàn ông, theo chú thích dưới hình, có tên là Charles GoodFellow, một người đàn ông rất mảnh khảnh, có mái tóc đen bôi brilliantine, để giữ mái tóc bóng loáng kéo ra phía sau.

- Cháu có cảm giác là mặt ông này quen lắm, ông ấy còn đóng phim không?

Farber nhú mày.

- Goodfellow hả? Quên mất tên này chứ. Thời đó, anh ấy chỉ đóng những đoạn vai ngắn: tài xế taxi, người gác cổng khách sạn... Thế nào các cậu cũng sẽ thấy anh chàng này, nếu xem nhiều phim cũ ở truyền hình. Tôi cũng không biết anh ấy thế nào rồi. Đó là người duy nhất mà tôi bị mất vết tích hằn. Đó là loại người dễ quên. Là người Mỹ, nhưng không biết tại sao, cha mẹ lại sống ở Hà Lan khi anh ta còn nhỏ. Anh này khó chịu lắm, hay làm bộ làm điệu. Khi được biết rằng vào những ngày lễ Sabbath mọi người phải uống rượu mật ong trong cùng cái ly, anh ta rất giận. Nhưng vẫn uống, rồi sau đó đi rửa miệng.

Ba thám tử cười.

- Nghe chú nói - Hannibal nhận xét, một tập đoàn phù thủy cũng hiền lành như một đội bóng chày.

- Ôi tất cả đều vô tư thôi. Chỉ sau cái chết của Desparto, thì một số người bắt đầu tự hỏi không biết Madeline có thật sự có phép thần bí không?

- Bà ấy đã ém bùa Desparto à? Hannibal hỏi.

Farber thở dài.

- Có thể không nên nói cho các cậu nghe. Khi tức giận, người ta hay nói những lời như vậy. Bà ấy đã bảo chàng "đi chỗ khác mà chết cho khỏi thấy xác". Tự nhiên đó chỉ là cách nói mà thôi, và tôi tin chắc bà không hề nghĩ những gì mình nói. Nhưng bà vừa nói xong, là chàng Ramon lên xe đi. Thằng không ăn, chàng bị đung vào cây. Thời đó không có dây an toàn và chàng bị bắn ra khỏi xe. Chúng tôi tìm thấy chàng kẹt giữa hai cành cây, ở nửa dốc ven đường. Chàng bị treo trên đó, đầu nghiêng một bên, gãy cổ.

- Úi chà! Peter kêu.

- Sau đó tập đoàn phù thủy tan rã, Madeline rút về nhà sống ẩn dật, thế là xong. Bây giờ không còn ai nói chuyện với Madeline nữa, và tôi đoán là cũng không còn ai nói nhiều về bà nữa.

- Thế còn người đại diện lo việc cho bà. Ông xưa kia làm tài xế cho bà ấy ă? Hannibal hỏi

- Tôi biết rất ít về ông này - Farber nói.

Ông xé tờ giấy từ tập giấy trên quầy, viết vào đó địa chỉ của Estelle DuBarry, số điện thoại của Ted Finley và chỗ làm của Gloria Gibbs ở Century City. Ông đưa tờ giấy cho ba thám tử. Rồi trong khi ba bạn ra khỏi tiệm, ông vẫn chống cằm trên quầy, đắm chiêu nhìn trước mặt, chìm đắm trong kỷ niệm,

- Ông này dễ thương quá - Peter nhận xét khi ra ngoài - và nói nhiều nữa.

- Có lẽ chuyến viếng thăm của ta đã gọi nơi ông khá nhiều kỷ niệm đau buồn - Bob nói thêm.

Khi ta ra đi, ông ấy không hề thấy ta, mà thấy Ramon Desparto bị treo trên cây, gãy cổ.

Chương 11

BẠN VÀ THÙ

Khách sạn của Estelle DuBarry nằm trên con đường đâm ra đại lộ Hollywood. Khi Bob bấm chuông, một phụ nữ lớn tuổi, tóc bạch kim uốn xoắn, cặp mày rất đen, ra mở cửa.

- Cô DuBarry phải không ă? Bob hỏi.

- Tôi đây.

Bà nheo mắt lại. Có lẽ bà bị cận và không chịu đeo kính.

- Chú Farber nói là có thể cô sẽ đồng ý để cho tụi cháu phỏng vấn một chút, - Bob nói. Tụi cháu làm bài tập hè về lịch sử điện ảnh.

- Sáng kiến rất hay! Bà nói.

Bà đẩy cánh cửa lưới, mời ba thám tử vào một gian phòng nhỏ oi bức, vừa dùng làm phòng khách vừa làm văn phòng. Ba cậu ngồi xuống, rồi cựu diễn viên thao thao bất tuyệt kể ngay về đường công danh của mình. Bà đến Hollywood khi còn rất trẻ và đã đóng thử mấy đoạn phim ngắn. Bà được phân vai trong nhiều bộ phim khá tồi và một vài bộ phim vĩ đại. Nhưng do con đường công danh không sáng chói lắm, nên chẳng bao lâu, bà không còn gì để kể nữa.

Khi đó Hannibal nhắc đến Madeline Bainbridge, và không khí đột ngột căng thẳng lên.

- Con mụ quỷ sứ! Con mắc dịch! Bà DuBarry la lên. Nó luôn ganh ghét tôi. Tôi đẹp và không làm bộ làm tịch như nó. Chính lỗi nó, nên tôi mới rơi vào cái chân quản lý khách sạn tồi tàn. Chính

tại nó mà tôi đã không lấy được anh Ramon và sống ở một cung điện tại Bel Air.

Bà DuBarry trừng mắt nhìn Hannibal. Thám tử trưởng nhìn sang chỗ khác.

- Chú Faber có nói về một tập đoàn phù thủy - cuối cùng cậu nói. Cô có thể kể cho tụi cháu nghe không?

Bà DuBarry tái mặt, rồi đỏ mặt.

- Chúng tôi chơi cho vui thôi - bà nói. Không ai tin cả, ngoại trừ Madeline.

- Cô không tin mấy trò phù thủy phải không ạ?

- Tất nhiên là không!

- Mới lúc nãy, cô đã nói một câu rất lạ, rằng không có bà Madeline, thì cô đã sống ở Bel Air cùng Ramon rồi. Làm sao có thể được? Ramon Desparto chết vì tai nạn mà.

- Không phải là tai nạn - bà DuBarry la lên. Đó là...

Bà không nói hết câu.

Bob vận người trên ghế.

- Cô thật tử tế vì đã bỏ thời gian tiếp tụi cháu - Bob nói. Cô có biết một ai khác mà tụi cháu có thể gặp không ạ? Một người bạn cũ của Madeline Bainbridge vẫn còn giữ liên lạc với bà ấy? Hay thư ký bà ấy?

- Tôi nghĩ rằng trong vùng không còn bao nhiêu người sống sót trong hội Vòng Tròn Thần Bí - Estelle trả lời.

- Chuyện gì đã xảy ra với Charle Goodfellow - Hannibal hỏi.

- Biến mất khỏi xã hội.

- Cháu hiểu.

Ba thám tử chào ra về, trở ra xe nơi Mập đang chờ.

- Bà ấy không biết gì giúp ích được cho ta - Bob thông báo.

- Bà ấy nghĩ rằng bà Bainbridge đã ám sát Desparto - Peter nói thêm. Bà ấy đã thật sự sợ bà Bainbridge!

- Không hiểu Ted Finley có giúp gì được ta không? - Hannibal nói.

- Còn mình, mình tự hỏi không hiểu ông ấy có chịu tiếp bọn mình không? Bob nói rõ.

- Mình nghĩ là sẽ tiếp, Hannibal trả lời. Từ khi có vụ trộm phim, ai cũng quan tâm đến bà Bainbridge.

Hannibal không lầm. Sau khi ăn trưa nhanh, thám tử trưởng gọi điện thoại cho Finley. Lúc đầu, Hannibal chỉ nghe có máy trả lời tự động, nhưng Finley gọi lại ngay sau đó, ông diễn viên già vui tính và không có gì giấu giếm cả. Ông thừa nhận ngay rằng có tập đoàn phù thủy. Còn về Madeline, thì ông rất quý và khâm phục bà, nhưng không gặp lại bà đã ba chục năm nay.

- Không còn ai gặp bà nữa - ông nói thêm. Tài xế của bà, tên Gray, đã nắm mọi việc trong tay.

Khi gọi điện thoại đến, thì chính ông này trả lời và cho biết bà không muốn nói chuyện với ai. Trong suốt một thời gian, sau khi Desparto chết, tôi đã cố khuyên ngăn để bà không xa lánh người đời hẳn. Nhưng cuối cùng tôi bỏ cuộc. Có thể mọi việc sẽ tốt hơn, ngay khi truyền hình đã mua phim của bà.

- Và các bộ phim bị đánh cắp - Hannibal nói thêm. Bọn trộm đòi tiền chuộc...

- Tiền này sẽ được trả - Finley tiên đoán. Các bộ phim này vô giá. Khi thể hệ mới được xem phim, điện thoại tôi sẽ không còn reo nữa. Tất cả mọi người sẽ muốn được nghe nói về Madeline.

- Thêm một câu hỏi cuối cùng nữa - Hannibal nói. Bác có biết chuyện gì đã xảy ra với Charles Goodfellow không ạ? Ông là người bạn duy nhất của bà Madeline Bainbridge mà cháu chưa tìm lại được tông tích.

- Goodfellow hả? Không, tôi cũng không còn liên lạc gì. Anh này cũng không xuất sắc lắm. Chắc là đã về quê bán đồ ngũ kim rồi!

Hannibal cảm ơn. Ted Finley gác máy xuống.

- Không được gì! Thám tử tưởng thông báo. Ông ấy không biết gì và cũng không giữ được liên lạc với bà Bainbridge.

- Còn Gloria Gibbs - Bob nhận xét - bọn mình biết chỗ bà ấy làm việc.

- Đúng, mình sẽ gọi thử, nhưng mình nghĩ là chỉ phí thời gian mà thôi.

Hannibal quay số điện thoại của đại lý đổi tiền. Chính Gloria Gibbs trả lời. Bà cũng không có thông tin gì nhiều hơn những bạn khác của Madeline Bainbridge. Thậm chí, bà còn tỏ ra không tử tế.

- Chuyện xảy ra lâu lắm rồi - bà nói. Và tôi cóc cần biết là đã từng quen một mụ phù thủy tóc vàng!

- Đúng là phù thủy thật - Hannibal vội vàng đồng tình. Và cô cũng thuộc tập đoàn phù thủy ấy, phải không ạ?

- Đúng, chuyện vớ vẩn! Tôi không hề thấy thích thú đi nhảy múa dưới ánh trăng chút nào, trong khi rất muốn đi ngủ!

Gloria Gibbs có còn giữ liên lạc với bà Bainbridge không? Hay với Charles Goodfellow, là người vắng mặt không? Tất nhiên là không. Còn về Clara Adams, thì Gloria cho rằng cô này chỉ là kẻ bị bắt nạt và không đáng quan tâm. Bà gác máy.

- Bà này không được dễ thương lắm - Hannibal bình luận. Nhưng bà xác nhận những gì những người khác đã nói. Đúng là có tập đoàn phù thủy, nhưng nếu có chuyện này, là điều bí mật trong quyển hồi ký của Madeline Bainbridge, thì đâu có thể làm ai sợ được. Ngoại trừ Charles Goodfellow, là người mà người ta chưa biết được suy nghĩ và tình cảm, thì quý ông quý bà còn

lại không hề bận tâm lo lắng gì đến mấy trò phù thủy. Vậy là phải tìm một hướng khác. Trừ phi...

Hannibal nhú mồm im lặng.

- Jefferson Long - thám tử trưởng nói tiếp - là người duy nhất không chịu thừa nhận mình đã thuộc tập đoàn phù thủy. Nhưng ông không thể nào lấy cấp quyền hồi ký, bởi vì ông ấy đang phỏng vấn Marvin Gray, vào lúc hồi ký bị trộm.

- Ông ấy có thể giao cho một ai đó làm thay - Peter bắt bẻ. Chính Gray đã có thể nói đến quyền hồi ký, rồi sau đó quên đi.

- Cũng có thể, nhưng chắc là khó - Hannibal phán đoán. Nhưng mình rất nghi ông Long này. Không hiểu cảnh sát hiểu gì về ông.

- Cậu nghĩ ông ấy đóng kịch à? Peter hỏi.

- Mình có cảm giác ông đang diễn một vụ nào đó. Dường như ông quen với tất cả cảnh sát miền Nam California. Nếu vậy, thì ông ấy cũng phải quen cảnh sát trưởng Reynolds của ta, ở Rocky. Hay ta xin ý kiến chú Reynolds? Mình tin vào chú Reynolds hơn là sáu kế huân chương, huy chương và bằng khen.

Chương 12

KỂ GÂY TAI NẠN

- Jefferson Long hả? Cảnh sát trưởng Reynolds vừa hỏi lại vừa ngả lưng vào ghế bành xoay. Tự nhiên là tôi có biết. Không có hội nghị ngành cảnh sát nào ở bang này diễn ra mà thiếu ông ấy. Cảnh sát trưởng Reynolds nhìn Ba Thám Tử trẻ, nét mặt dò hỏi. Ba cậu xếp thành hàng trước mặt ông.

- Tại sao các cậu lại quan tâm đến ông Long? Reynolds hỏi.

- Nếu trả lời chú, thì cháu phạm tội không bảo mật - Hannibal thú nhận.

- À tôi hiểu. Khi cậu nói kiểu này, có nghĩa là ba thám tử trẻ đang lo một vụ mới. Thôi, được rồi. Miễn sao các cậu không mạo hiểm... Tôi có gặp ông Long ở các cuộc họp, và thỉnh thoảng thấy ông trên truyền hình. Tôi không phàn nàn gì về ông, ông ấy thông tin cho công chúng về tội ác và tội phạm. Ông ta nói mình tự thực hiện các cuộc điều tra với tư cách nhà báo. Điều này hoàn toàn sai. Theo tôi, ông ta giới thiệu thông tin người khác, ông ta biết cách gọi cho người khác nói chuyện. Thật ra, ông ấy không hề quan tâm gì đến công lý. Ông ta chỉ cần có một sự nghiệp để nhờ đó làm các buổi phát hình của ông có nhiều người xem hơn.

- Nói cách khác, đó là người bảo vệ công lý dỏm - Peter bình luận. Nhưng ông làm cách nào để nhận được bấy nhiêu huy chương của ngành cảnh sát?

Cảnh sát Reynolds nhún vai.

- Ông thông tin cho công chúng về những vụ buôn lậu, vụ trộm nhà, làm tiền giả, v.v. Cảnh sát cần gây lòng tin nơi công chúng, và theo cách của mình, thì Long có đóng góp vào việc này: ông ta khuyên dân gọi cảnh sát nếu để ý thấy một điều gì đó không bình thường ở xóm mình. Tóm lại, có thể nói là ông ta giúp cảnh sát.

- Nhưng ông ấy không phải là người bảo vệ công lý như tự xưng - Hannibal tóm tắt. Cháu đoán biết rằng ông ấy dùng kịch mà.

- Đó là nghề của ông ấy - cảnh sát trưởng gật đầu.

Sau khi cảm ơn ông, ba thám tử trẻ đi bộ về.

- Thêm một ngõ cụt nữa - Hannibal rên. Ta đã biết được con người thật của ông Long, nhưng cũng biết chắc là ông ấy không liên quan gì đến bản thảo.

- Tại sao vậy? Bob hỏi.

- Bởi vì, nếu mình hiểu đúng, ông Long thật sự muốn giữ quan hệ tốt với cảnh sát, ông dựa vào đó mà lập nghiệp, và sẽ không mạo hiểm làm hỏng đường công danh để lấy cắp một bản thảo chỉ gây một chút phiền phức cho ông.

- Vậy thì sao ông ấy nói láo cậu về tập đoàn phù thủy? Peter hỏi.

- Ồ, không có gì lạ cả. Không có lý do gì một nhân vật quan trọng như ông lại đi tiết lộ với một đứa trẻ không quen biết về lỗi lầm trong quá khứ của mình. Dù sao đó chỉ là lỗi lầm vớ vẩn, chứ có phải là tội ác đâu. Mà cho dù ông Long có biết về bản thảo và muốn lấy cắp đi nữa, thì ông cũng không thể là thủ phạm: ông đang bận việc lúc đó mà.

Ba thám tử trẻ buồn bã chia tay ai về nhà nấy. Trong khi ăn tối cùng thím Mathilda và chú Titus, Hannibal tỏ ra lơ đãng và lo nghĩ. Rửa chén xong, Hannibal lên phòng, nằm xuống giường ngắm trần nhà. Thám tử trưởng mất hết hy vọng tìm ra mối liên quan giữa những người bạn cũ của bà Madeline Bambridge với việc bản thảo biến mất. Nhưng nếu không ai trong số họ là thủ phạm, thì kẻ nào đã lấy cắp bản thảo?

Hannibal nhớ lại buổi lỗi chày nhà. Cậu nghe tiếng ngọn lửa gầm gừ chạm vào sườn tòa nhà Amigos cũ kỹ. Sau khi kéo ra khỏi phòng hầm, ba thám tử đứng ngoài đường nhìn đám cháy. Ông Grear đứng bên cạnh. Hai người trong gia đình Tremayne đã chạy đến, ông Thomas và bà Paulson cũng đã chứng kiến cảnh tượng. Chỉ có số người này biết rằng bản thảo đang nằm trong căn hộ Tremayne. Nhưng còn khả năng một trong số họ lấy bản thảo thì sao?

Cuối cùng Hannibal thiếp ngủ đi. Khi cậu mở mắt ra, mặt trời đang chiếu vào phòng qua cửa sổ. Vẫn cảm thấy chán nản và thất vọng, Hannibal đi tắm và thay quần áo. Rồi cậu gọi điện

thoại cho Bob và Peter, hẹn gặp nhau ở trạm xe buýt trên con đường ven biển, sau khi ăn sáng xong.

Hannibal đến lúc gần chín giờ, Bob và Peter đang chờ.

- Sao, đêm qua cậu có nghĩ thêm được gì không? Peter hỏi.

- Không - Hannibal trả lời. Mình không thấy giải pháp nào khác, ngoài việc quay lại nhà anh Mập và tiến hành lại cuộc điều tra từ chỗ xuất phát.

- Không còn người nào để điều tra cả - Bob bắt bẻ.

- Không còn người nào có động cơ rõ ràng - Hannibal chỉnh. Nhưng còn lại những người có cơ hội, nếu không có động cơ. Ta chưa chú ý đến những người này. Ta chưa hề quan tâm đến họ.

- Nhân viên nhà xuất bản Amigos hả? Peter hỏi.

Hannibal gật đầu.

- Mình không nghĩ ai có thể chôm quyển bản thảo được - thám tử trưởng nói - nhưng ta đã xem xét các khả năng kia rồi.

Ba thám tử đạp xe đến West Los Angeles. Ba cậu vừa đến cửa nhà anh chủ nhiệm nhà xuất bản, thì một người đàn ông gầy, mặc áo khoác thể thao đang bước ra. Ông mỉm cười với ba cậu khi băng qua tiền sảnh.

Anh Mập, thường có sắc mặt hồng hào, hôm nay tái mét. Chú William đang bước dọc bước ngang, gào thét.

- Đúng là một âm mưu! Ông hét - Bọn chúng căm ghét tôi! Bọn chúng luôn căm ghét tôi! Lũ điên!

- Bình tĩnh đi chú Will ơi - Mập van xin.

- Bình tĩnh, bình tĩnh! Đối với cháu: nói bình tĩnh thì dễ quá! Cháu đâu bị tố cáo là kẻ gây hỏa hoạn!

- Vụ hỏa hoạn là do cố ý à? Hannibal hỏi.

- Nghe nói vậy - Horace Treamayne trả lời - Người vừa mới ra khỏi đây đang thanh tra vụ hỏa hoạn, ông xin danh sách toàn bộ nhân viên nhà xuất bản và những người khách đến trụ sở vào ngày xảy ra hỏa hoạn.

- Hẳn còn dám hỏi số tiền bảo hiểm sẽ được trả - William Tremayne nói thêm - tôi hiểu rất rõ ý nghĩa câu nói này. Hẳn ngụ ý tôi đã đốt nhà. Tất nhiên là số tiền sẽ được trả cho tôi, bởi vì chính tôi là người phụ trách tài chính cho nhà xuất bản. Mà cũng đúng là thu nhập cá nhân của tôi hiện đang giảm.

- Chú Will ơi, chú có bị kẹt tiền không? - Horace hỏi.

- Có, mà cũng không có - William Tremayne trả lời. Không có gì nghiêm trọng cả. Chẳng lẽ cháu cũng hùa theo bọn chúng. Chú đã phải cố gắng lắm mới nén được mình nước mặt tay thanh tra

bảo hiểm kia. Chú không có mặt ở văn phòng khi xảy ra cháy. Chú đang ở nhà, cùng với cháu.

- Nhưng theo ông thanh tra, thì kẻ gây hỏa hoạn không cần có mặt tại chỗ. Chú cũng đã nghe ông y như cháu. Người ta đã tìm lại được tàn tích của một cơ cấu bằng nghề magnet với đồng hồ pin. Người ta có thể giấu trong tủ dưới cầu thang bất cứ lúc nào, từ sáu giờ sáng trở đi.
- Bộ cháu thật sự nghĩ rằng chính chú đã...
- Cháu không hề nói thế. Cháu chỉ nghĩ rằng trong trường hợp này, có chứng cứ ngoại phạm cũng vô ích. Có lẽ kẻ gây hỏa hoạn đang ở cách đó hàng chục cây số, khi bắt đầu cháy.
- Đó là Grear! William Tremayne la lên. Chính Grear đã đốt nhà. Ông này luôn ghét chú. Tay này là con chuột lắt, là con chuột chũi, ghét những ai hơi có bề thế một chút. Hay là Thomas. Ta biết gì về Thomas nào? Ta mới thuê tay này vào cách đây chưa đầy ba tháng.
- Chú Will à, chính chú đã nhận ông ấy vào...
- Tất nhiên, ông ta có thư giới thiệu, gửi gắm nhiều lắm. Nhưng giới thiệu, gửi gắm không có nghĩa gì.

Will Tremayne phóng đến cái bàn nhỏ, mở hộp xì gà ra.

- Quá đáng rồi! Ông la lên - Không còn điều xì gà nào hết! Đây là giọt nước làm tràn ly!

Ông trừng mắt nhìn Mập.

- Hay chính là Paulson - ông nói tiếp. Bọn chúng đều ghét chú. Bọn chúng không tha thứ chú đã lấy chỗ ba của cháu. Thôi, ta sẽ làm thế này. Cháu đã thuê ba thằng nhóc để tìm ra quyển bản thảo vô duyên của cái bà tự cho mình là diễn viên. Vậy thì cứ cho tụi nó đi theo dõi nhà của Grear, Paulson và Thomas. Tụi nó sẽ thấy chuyện xảy ra khi thanh tra hỏa hoạn ghé thăm mấy người này. Chú dám chắc thủ phạm sẽ lộ tẩy, hẳn sẽ cuốn gói chuồn đi. Chắc chắn sẽ như thế. Không biết trả lời gì, Mập quay sang Ba Thám Tử Trẻ.

- Sao lại không? Hannibal nói. Có những tội ác hết sức lạ lùng đã được thực hiện vì những lý do càng kỳ lạ hơn nữa. Anh cứ cho tụi em địa chỉ, rồi tụi em sẽ theo dõi ba ngôi nhà này. Dù sao cũng chẳng có hại gì.

- Tùy các cậu.

Mập bước sang phòng làm việc bên cạnh phòng khách, mang về ba địa chỉ ghi trên ba tờ giấy rời.

- Được rồi - Hannibal nói. Em sẽ nhận bà Paulson, Bob sẽ kể lại cho ta nghe những gì ông Grear làm, khi không đi làm. Peter sẽ theo dõi ông Thomas.

Mập tiễn ba thám tử đến cửa. Trông anh rất lo lắng.

- Các cậu không phải nhận việc này là chỉ để cho chú của tôi bớt giận chứ? Anh hỏi.

- Không chỉ vì thế, Hannibal trả lời. Bọn em đã điều tra về mọi thành viên hội Vòng Tròn Bí ẩn của Madeline Bainbridge, ít ra là những người ta đã tìm được. Dường như không ai có cơ hội

lấy cắp bản thảo. Bây giờ tụi em sẽ đi điều tra về những người biết bản thảo chỗ nào, và có cơ hội lấy. Bất cứ nhân viên nào của anh cũng đã có thể mượn chìa khóa trong văn phòng anh và làm thêm chìa khóa khác. Ba người mà chú của anh đã nghĩ đến đều có mặt lúc xảy ra cháy và đã nghe anh nói bản thảo đang nằm ở đâu. Ngoài ra, đúng là có thể chuyện thanh tra đến sẽ gây hoảng hốt. Không có gì chứng tỏ rằng vụ trộm bản thảo có liên quan đến vụ cháy, nhưng không thể loại bỏ khả năng này được. Mà còn một việc anh có thể làm giúp, trong khi tụi em đi vắng.

- Việc gì vậy? Mập hỏi.

- Chú anh có nói là ông đang chơi đánh bài với bạn bè khi bản thảo bị lấy cắp. Anh có thể nói chuyện với bạn bè xem có thật hay không.

- Cậu nghi chú Will thật hả? Mập ngạc nhiên hỏi.

- Em cũng không biết nữa - Hannibal trả lời. Em chỉ muốn kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của chú.

Horace Tremayne gật đầu.

- Hẹn gặp lại nhau tại đây, khi thanh tra hỏa hoạn đã gặp xong ba người bạn của ta - Hannibal kết luận.

Ba Thám Tử Trẻ ra đi, để lại anh Mập khá lo âu.

Chương 13

RỪNG RỖN

Harold Thomas sống trong căn hộ nhỏ, cách nhà hai chú cháu Tremayne không xa. Phía bên kia đường, có công viên. Peter tìm băng, ngồi xuống, cố không bị phân tán bởi đám trẻ đang chơi và cố tập trung quan sát nhà.

Một giờ trôi qua, một chiếc xe đen đến đậu dọc theo lề đường. Người đàn ông mặc áo thể thao bước xuống xe, đi vào nhà.

Peter không động dậy, nhưng tim đập nhanh hơn. Mười lăm phút sau, thanh tra bước ra khỏi nhà, Peter thấy ông lên xe, đi tiếp.

Lại bắt đầu chờ.

Nửa tiếng sau khi thanh tra đi, Harold Thomas xuất hiện, lăm lét nhìn trái nhìn phải. Ông phân vân, nhìn lại nhà mình, rồi bước nhanh về hướng Nam đến đường Wiltshire. Khi ông Thomas đi xa được nửa khu nhà, Peter tiến hành theo ông, nhưng đi ở lề phía bên kia. Peter theo ông qua khỏi đường Wiltshire, đến một khu nhà rừng rợn, nơi các nhà máy nhỏ chen chúc bên

nhau. Có cả những tòa nhà cho thuê, nhưng chỉ là toàn là nhà ổ chuột, tường sơn tróc và lưới chống muỗi bị rách.

Harold Thomas dừng trước một tòa nhà, lại nhìn xung quanh một lần nữa. Peter trốn sau một chiếc xe đang đậu.

Một hồi sau, Thomas băng qua đường, bước vào bãi nghĩa địa xe. Ông dừng lại một hồi trước nhà chòi gần cổng đang mở, rồi ông đi tiếp giữa những đồng xe sét rỉ.

Peter tự hỏi không biết có nên theo Thomas hay không. Hannibal sẽ làm gì ở địa vị Peter? Chắc chắn thám tử trưởng sẽ theo dõi tiếp. Giả sử có người gác trong nhà chòi, thì Peter sẽ đưa ra một cái cớ nào đó, giống như Hannibal thường làm. Chẳng hạn, cậu sẽ giải thích mình đang tìm bộ truyền động cho kiểu xe Studebaker đời 1947.

Nhưng trong nhà chòi không có ai cả, Peter tiến tới, đi vòng qua đồng sắt vụn.

Đột nhiên, Peter dừng lại. Cậu mới vừa nghe tiếng cửa xe mở ra.

Ngay sau đó, liếng leng keng kim loại vang đến tai Peter, dường như đang rất gần, phía bên kia đồng sắt vụn.

Peter rón rén tiến lên. Đột nhiên, cậu nín thở, Thomas chỉ đứng cách Peter có hai mét, ông đang đứng cạnh chiếc xe tải nhỏ xám, đậu ngay giữa nghĩa địa. Cửa sau xe mở lớn và bên trong nhìn thấy những chồng hộp phim. Peter đã từng thấy những hộp như thế này khi đến chỗ làm của ba, tại xưởng phim, các hộp đều có dán nhãn: “Cléopâtre, cuộn 1”, “Tấn bi kịch ở Salem, cuộn 3” ... Im lặng đè nặng lên nghĩa địa. Peter chỉ còn nghe máu dồn vành tai và tim đập thành thịch.

Thomas đóng cửa xe lại, đi vòng ra phía trước, ngồi vào tay lái, rờ máy. Một hồi sau, xe tải chạy ngược trở lên lối đi đầy ổ gà dẫn ra cổng.

Trong vòng một giây, Peter như hóa đá do những gì đã thấy. Mấy cuộn phim! Đúng là mấy cuộn phim bị lấy cắp ở phòng thí nghiệm phim Craft, và đúng là ông Thomas đang giữ!

Peter là buộc mình động dậy, Peter chạy, không còn giữ ý để không bị lộ nữa. Đến cổng, Peter chỉ kịp thấy xe tải nhẹ chạy về hướng bắc. Cậu cố đọc hàng số, nhưng vô phương, tấm bảng phủ lớp bùn dày.

Peter chạy ra nhà chòi và nhìn thấy một bàn viết, hai ghế hư và máy điện thoại. Tay run rẩy, Peter lấy ra khỏi túi số điện thoại của Horace Tremayne và quay số.

Một tiếng chuông reng. Thêm một tiếng nữa...

Bên ngoài, có người đang bước đi gần nhà chòi, Peter không quay đầu lại. Nếu chủ nhân phản đối khi Peter dùng điện thoại, Peter sẽ trả lời mình đang cần gọi cho cảnh sát.

Ở đầu dây bên kia, Horace Tremayne bắt máy.

- Anh ơi, Peter hỗn hển, em Peter đây, em đang ở trong một nghĩa địa xe trên đường

Thornwaal, cách Wiltshire hai khu nhà về hướng nam. Nhờ anh nói lại với Bob vì Babal rằng em vừa mới thấy...

Cái bóng lướt qua bàn viết, Peter quay lại, đã trễ!

Một vật nặng sập xuống gáy Peter. Điện thoại rơi xuống đất, và Peter cũng rơi vào màn đêm vô tận...

Peter bất tỉnh bao nhiêu lâu, cậu không thể biết được. Nhưng khi tỉnh lại, Peter thấy mình đang ở trong một nơi chật hẹp và dơ dáy, hôi mùi dầu xe và cao su. Trong đó rất nóng và rất tối.

Peter thử động dậy, quay lại, hay nằm xuống, nhưng hoài công. Cũng không có cách nào ngồi dậy. Peter rất đau ở gáy và cảm thấy bị đè nặng trên vai. Dưới các ngón tay, cậu cảm nhận bề mặt kim loại sần sùi do sét và thời gian, Peter đoán có lẽ mình đang bị nhốt trong cốp xe, bị mặt thời chiếu thẳng mạnh vào.

Peter thử la lên, nhưng cái nóng và cái sợ đã làm khô cổ họng Peter. Bên ngoài hoàn toàn im lặng. Y như sa mạc. Không ai đến cứu Peter. Sẽ không có ai đến cả.

Chương 14

KỂ THỨ HAI

Xe của anh Mập đang chạy rất nhanh. Trong tiếng thắng kêu rít lên, xe dừng trước cổng nghĩa địa xe. Bob và Hannibal lao vào nhà chòi dùng làm văn phòng, Bob nhìn một vòng.

- Peter đâu? Chắc chắn bọn mình không lầm. Đây là nghĩa địa xe duy nhất ở khu này.

Đến lượt anh Mập bước vào, vấp vấp như thường lệ.

- Có người đang đến - anh nói. Chắc là người làm việc tại đây.

Hannibal và Bob quay lại nhìn. Một người đàn ông tóc đen dày đang đi đến. Ông mặc trang phục lao động xanh dương dính đầy dầu mỡ.

- Tôi có thể làm gì giúp các anh đây? Ông hỏi thăm, nét mặt niềm nở khi thấy Horace Tremayne và hai thám tử trước cửa văn phòng.

- Chúng tôi đang tìm một người bạn - Hannibal trả lời. Bạn ấy hẹn chúng tôi tại đây. Ông có thấy một cậu tuổi cỡ tuổi chúng tôi, to cao, khỏe mạnh không?

- Rất tiếc, tôi không thấy ai như vậy ngày hôm nay.

- Nhưng chúng tôi biết chắc là bạn ấy có đến đây! Hannibal đáp, giọng lộ vẻ lo lắng - Ông thử nhớ lại xem.

- Tôi không gặp ai cả - người đàn ông trả lời. Cậu không tìm được bạn, chuyện đáng tiếc thật,

nhưng không phải là cái có để nán lại chỗ này. Tôi còn phải làm việc, không có thời gian mà tán gẫu. Ê, kìa! Cậu đi đâu vậy?

- Peter đang ở đâu đây! Hannibal vừa la vừa đi vòng qua người đàn ông để đâm sâu vào nghĩa địa.

Bao quanh thám tử trưởng là hàng núi những cửa xe, thanh bảo hiểm, động cơ, lốp xe.

- Peter có thấy một điều gì đó quan trọng và gọi điện thoại cho ta. Rồi bị kẻ nào đó tóm trước khi kịp báo cho ta biết. Peter đang ở đây. Mình linh cảm thấy như vậy!

Bob có sáng kiến và đến đụng vào vai Hannibal.

- Cốp xe - Bob gợi ý. Nếu muốn loại bỏ một người nào đó cho nhanh, mình sẽ nhét kẻ đó vào cốp xe, cốp xe cũ.

Gã đàn ông có vẻ không hài lòng chút nào.

- Các cậu điên rồi! Ông nói. Ai lại đi nhét bạn các cậu vào cốp xe làm gì?

Nhưng ông có vẻ không vững lòng lắm.

- Peter! Hannibal kêu, Peter ơi! Cậu ở đâu?

Không có hồi âm.

- Này các cậu - người đàn ông nói tiếp và chỉ mấy hécta xác ô tô trải dài trước mặt. Tôi cũng thấy là các cậu nói chuyện nghiêm túc chứ không giỡn, nhưng tôi có mấy trăm chiếc xe còn nắp cốp. Nếu muốn tìm ra đúng cốp xe, sẽ mất cả ngày đấy.

- Không - Hannibal cương quyết nói. Nếu có Peter trong cốp của một trong các chiếc xe này, thì ta sẽ tìm ra nhanh thôi.

Hannibal cương quyết, mắt nhìn lảo liên tứ phía, thám tử trưởng đi khắp nghĩa địa, Horace Tremayne và Bob đi theo sau. Người đàn ông mặc y phục lao động màu xanh đi cuối cùng, vẻ mặt lo âu.

- Trời nóng thế này, chắc chắn bạn các cậu đã bị chết ngạt trong chỗ trốn!

Hannibal không trả lời, thám tử trưởng đã dừng lại trước xác chiếc xe Buick màu xanh dương. Hannibal chỉ điều mình đã để ý thấy. Toàn bộ chiếc xe bị phủ một lớp bụi dày, nhưng trên nắp cốp xe, lớp sơn còn sáng bóng hiện rõ lên.

- Lúc nãy, cốp xe này có bị mở ra không? Thám tử trưởng hỏi

- Làm sao tôi biết được! Người đàn ông nói.

- Ông có thể cho mượn đồ cạy được không? Tôi đoán chắc có kẻ đã thấy cốp xe này còn mở ra và nhét Peter vào trong, rồi đóng cốp xe lại. Chính vì vậy mà lớp bụi đã bay mất.

Người đàn ông bỏ đi, một hồi sau quay về cùng thanh sắt. Ông nhét thanh sắt dưới nắp, Mập cùng ông tỳ hết sức; cốp xe mở ra, kêu rít lên.

- Peter! Bob kêu và lao tới.

Peter đang cuộn tròn bên trong, bất động.

- Trời ơi!

Người đàn ông mặc y phục lao động chạy về nhà chòi, mang cái khăn ướt trở về.

Khi ông về tới, Peter đã ngồi dậy, được Bob và Hannibal dìu hai bên.

- Được rồi - Peter nói. Mình không sao đâu. Chỉ bị nóng quá. Và thiếu không khí.

- Cậu thật may mắn, - người đàn ông nói và lau mặt bằng khăn ướt cho Peter. Tôi sẽ đi gọi cảnh sát. Xém chút nữa là tôi bị có xác chết trong xe!

Peter cầm khăn ướt, ấn vào mặt.

- Mình thấy Harold Thomas rời khỏi nhà và đi đến đây. Mình đi theo. Giữa mấy xác xe này, có chiếc xe tải nhỏ màu xám, ông ấy mở cửa xe sau, nhìn vào bên trong. Mình nhìn theo. Trong xe đầy cuộn phim.

Suốt một hồi không ai nói gì. Rồi Bob kêu lên:

- Úi chà!

- Phim của Madeline Bainbridge hả? Anh Mập hỏi - Chính Thommas đang giữ hả?

- Đúng như đúng vậy - Peter nói. Em có đọc được vài cái nhãn. Sau khi kiểm tra thấy phim vẫn còn đó, Thomas leo lên xe đi. Đúng lúc đó, em đi gọi điện thoại về nhưng bị quấy giữa chừng.

- Vậy là chính Thomas đã ăn cắp phim - Hannibal nói. Và cũng có thể chính ông ta đã gây cháy để đánh lạc hướng chú ý.

- Có lẽ ông ấy thấy cậu khi đi - Bob giả thiết. Ông ấy quay lại và đánh gục cậu, trong khi cậu đang nói chuyện với anh Horace.

- Không, Peter cố nhớ lại và nói. Kẻ đánh mình không phải từ bên ngoài vào, ông ấy đến từ nghĩa địa xe.

Theo bản năng, Bob quay sang người đàn ông mặc y phục lao động màu xanh dương, khiến ông phản đối ngay.

-Ồ! Không phải tôi đâu. Tôi không hề biết gì về câu chuyện này, tôi không hề đánh người. Mà tôi không thể nào làm như vậy được. Tôi có gia đình, có con cái. Hể tôi thấy lũ trẻ lẩn quẩn quanh đây, tôi chỉ đi chỗ khác chơi, vậy thôi.

- Tôi tin ông - Hannibal nói - bởi vì ông đã chịu gọi cảnh sát. Nhưng do Peter biết chắc là không phải Thomas, thì phải tìm kẻ thứ hai.

- Tên đồng lõa với Thomas - Bob xác nhận. Cậu nên nhớ rằng hai người đã ăn cắp mấy bộ phim.

- Bọn chúng rất khôn khi giấu chiếc xe tải nhỏ giữa hàng trăm chiếc xe khác - Hannibal nhận xét. Nhưng cũng rất mạo hiểm. Lỡ xe bị hủy thì...

- Xe tải nhỏ màu xám tro hả? Người đàn ông làm ở nghĩa địa xe hỏi. Tôi sẽ không bao giờ cho xe này đi hủy. Có người trả tiền để để xe ở đây mà.

- Thế à? - Hannibal hỏi.

Người đàn ông có vẻ hoảng hốt.

- Trong đó có đồ ăn cắp à? Ông hỏi. Tôi đâu có biết. Tôi không tham gia những vụ loại này. Mấy chiếc xe ở đây đều đang hoàng cả. Các cậu sẽ thông báo cho cảnh sát hả?

- Chính ông cũng định thế mà...

- Sợ cảnh sát không bao giờ tin tôi, tôi không tàng trữ đồ ăn cắp, nhưng cảnh sát không chịu tin. Người đó đến cùng xe tải nhỏ, cao cỡ tôi, tóc đen chải ra phía sau.

- Đúng là Thomas - Mập nói.

- Ông ấy không nói tên này, ông ấy tự xưng là Puck. Ông ấy giải thích không biết xe tải nhỏ đậu chỗ nào, vì nhà ông nằm trong vùng xanh và sợ bị phạt. Ông ấy xin phép để chỗ tôi... Tôi cũng biết là kể vậy nghe khó tin, nhưng ngay lúc đó thì tôi nghĩ bụng: sao không kiểm thêm một chục đô-la một tuần?

- Không sao - Hannibal nói - mà cũng không cần báo cảnh sát làm gì, cảnh sát cũng sẽ không tin. Cái ta cần là bằng chứng.

- Còn phim thì sao! Peter đáp - Không phải bằng chứng à?

- Có, nhưng Thomas đã kịp giấu đi rồi. Có khi phải đột nhập vào căn hộ của ông, thử tìm một cái gì khác.

Peter đứng dậy, đi vài bước, như để kiểm tra xem chân mình đi lại có bình thường không.

- Có sao không? Bob lo lắng hỏi. Cậu cảm thấy đủ sức đi cùng bọn mình không?

- Có chứ, mình cảm thấy rất khỏe.

- Vậy thì ta đi thôi, Hannibal nói. Nhưng phải cẩn thận. Sợ Thomas nghi ngờ, và nếu vậy, ông ta sẽ sẵn sàng tiếp ta.

- Còn có người thứ hai nữa, Bob nói. Bọn mình biết là có người thứ hai và cần phải đề phòng.

Chương 15

KỂ TÌNH NGHI BIẾN MẤT

- Tôi vào cùng các cậu, Horace Tremayne nói khi đậu xe trước tòa nhà nơi Harold Thomas ở.

- Đồng ý - Hannibal vừa nói vừa nhìn ước chừng đôi vai rộng của anh Mập. Có thể sẽ cần người khỏe. Tên nhét Peter vào trong cốp xe phải là người nguy hiểm.

Horace Tremayne và Ba Thám Tử Trẻ bước vào tiền sảnh có bốn cánh cửa. Một cửa có bảng đề tên Harold Thomas.

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản bấm chuông.

- Thomas ơi! Anh gọi Ông có ở nhà không?

Không có trả lời, Hannibal cầm thử tay cầm, xoay.

- Cẩn thận, Bob kêu khẽ.

Cửa mở ra khi Hannibal đẩy. Cả bọn bước vào một phòng khách ngăn nắp đến nỗi tưởng như không có người ở.

- Ông Thomas ơi! Hannibal gọi.

Thám tử trưởng bước qua phòng khách, nhìn quanh nhà bếp sạch bóng. Tất cả đi theo, thám hiểm khoảng trống cách ly phòng khách với phòng ngủ.

Cửa tủ mở, và trong đó chỉ có một hàng móc áo.

- Quá trễ! Hannibal nói.

Thám tử trưởng bước đến cái tủ commode, mở từng ngăn kéo ra xem. Tất cả đều trống.

- Chạy mất rồi, Bob nói.

Hannibal nhìn đồng hồ đeo tay.

- Peter đã thấy ông ấy rời máy cách đây gần hai tiếng. Người thứ nhì đã dư thời gian báo tin cho ông ta. Bọn chúng đã giấu mấy cuộn phim đâu đó. Sau đó Thomas quay lại đây gom hành lý rồi chuồn mất.

Anh Mập đứng đó, không biết làm gì, trong khi Ba Thám Tử Trẻ hoài công lục soát căn hộ.

- Ta đã lưu ý thấy rằng Thomas là một người rất ngăn nắp thứ tự - Hannibal bình luận. Ông là người rất có tổ chức, ông được báo tin giây phút cuối cùng, rồi biến mất không để lại dấu vết gì! Dù sao, cũng logic thôi. Vụ trộm mấy cuộn phim cũng đã được tổ chức rất chu đáo, xảy ra vào đúng hôm giao phim và đúng lúc chỉ có mặt một mình ông Hughes. Phòng làm việc của Thomas ở nhà xuất bản Amigos là một địa điểm quan sát rất hay để theo dõi và thuộc lòng thói quen đi lại của người làm trong phòng thí nghiệm phim Craft. Nhưng làm sao ông biết được rằng mấy cuộn phim sẽ được bán cho Veni Vidi Vici và sẽ giao vào ngày nào?

Hannibal quay sang Horace.

- Hôm ông Gray đến gặp anh, ông ấy có liên lạc với Thomas không?

- Theo tôi biết thì không.

- A ha!

Mắt thám tử trưởng đang dán nhìn một điểm trên sàn nhà, gần ghế bành. Hannibal cúi xuống, lượm một cái gì đó lên.

- Vết tích duy nhất mà Thomas đã để lại về mình trong căn hộ này! Thám tử trưởng vừa thông báo vừa huơ một hộp diêm lên. Cái bàn nhỏ gần ghế bành hơi khập khiễng. Chắc có lẽ Thomas đã nhét hộp diêm này để chêm bàn.

- Giỏi quá, Sherlock Holmes ơi - Bob nói mỉa. Từ một nút áo tìm thấy một chỗ nào đó, thế là nhà thám tử vĩ đại đã biết kẻ bị tình nghi sinh ra tại Ái Nhĩ Lan, thích uống trà và ăn cá hồi. Cậu hãy nhanh nhanh cho bọn mình biết cậu đã suy luận được những gì từ hộp diêm kia...

Hannibal quay lại, lật hộp diêm trong tay, một nụ cười bí hiểm nở trên môi.

- Hộp diêm này xuất xứ từ nhà hàng Quần Đảo Java - thám tử trưởng nhận xét. Theo địa chỉ, nhà hàng này nằm sát bên cạnh nhà xuất bản Amigos. Có thể Thomas đã ăn tối tại đó hôm xảy ra vụ cháy, sau khi đi một vòng để ăn trộm phim ở Craft.

- Thì sao? - Peter hỏi.

- Thì mọi chuyện rất khó. Thứ nhất, quần đảo Java là một nhà hàng Indônêxia. Thứ nhì, khi xin ông chủ bãi nghĩa địa xe cho đậu xe tải nhẹ, Thomas tự xưng mình tên Puck. Trong khi Shakespeare có một nhân vật tên Puck. Đó là một yêu tinh hay quấy phá mọi người và còn có một tên khác nữa: Robin Goodfellow.

- Goodfellow hả? Bob kêu. Charles Goodfellow từng thuộc hội Vòng Tròn Thần Bí của Bà Madeline Bainbridge mà!

- Rất đúng! - Hannibal thừa nhận. Đó là thành viên duy nhất mà ta không tìm lại được dấu vết. Mà ta lại biết rằng thời thơ ấu, Charles Goodfellow đã sống ở Hà Lan. Và nhiều người Hà Lan thích món ăn Indônêxia, bởi vì xưa kia Indônêxia từng là thuộc địa của Hà Lan. Có lẽ Harold Thomas cũng thích bếp Indônêxia bởi vì ông thường đi ăn ở nhà hàng Quần Đảo Java.

- Siêu quá! - Peter kêu. Thomas và Goodfellow là cùng một người. Vậy là Thomas cũng thuộc tập đoàn phù thủy và quen biết với mọi thành viên trong đó. Có phải một trong số người này đã cho ông biết về vụ bán phim không? Hay ông ấy có người quen ở Veni Vidi Vici? Hay với Jefferson Long? Bọn mình không có cách nào để biết được điều này, nhưng đã biết ai lấy cắp mấy cuộn phim.

- Cũng có thể chính ông ấy là người lấy bản thảo - Bob nói. Ông ấy biết chỗ tìm và đã có điều kiện làm thêm bộ chìa khóa khác.

- Ông ấy cũng có thể gây vụ cháy - Peter nói thêm.

- Nhưng tại sao ông ấy lại lấy bản thảo? - Horace Tremayne hỏi. Bản thảo đâu có hại gì ông?

- Ai biết được? - Hannibal nhún vai trả lời. Có thể bà Madeline Bainbridge kể lại một điều gì đó có khả năng hại ông ấy, dù bao nhiêu năm đã trôi qua rồi.

- Tôi nghĩ đã đến lúc báo cảnh sát - Horace đứng dậy nói. Sẽ hơi khó giải thích với cảnh sát là làm cách nào ta đã biết được bao nhiêu đây, nhưng không có cách nào khác. Các cuộn phim của bà Bainbridge là vô giá. Ta hãy về nhà tôi gọi. Thật ra, ta không có quyền ở chỗ này.

Trên đường đi, anh Mập bắt đầu xem xét khía cạnh tốt của mọi việc.

- Chú Will sẽ rất mừng - anh nói khi mở cửa căn hộ. Rõ ràng Thomas là thủ phạm trong vụ trộm

phim, và nếu cảnh sát tìm được điều gì đó chống lại ông trong vụ cháy, thì chú Will sẽ hoàn toàn được minh oan. Chú Will ơi! Chú Will!

Ông William Tremayne không có ở nhà.

- Lạ quá - anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói. Chú đi đánh gôn, ngay sau khi các cậu đi lúc sáng. Đáng lẽ chú phải về tới nhà rồi chứ.

Anh Horace mập lo lắng bước vào phòng chú. Ba thám tử trẻ nghe thấy cánh cửa mở ra - có lẽ là của tử - rồi tiếng đồ đạc lăn xuống đất. Rồi anh Mập trở ra phòng khách.

- Đi rồi! - Anh la lên. Có lẽ chú đã về khi ta đi vắng và chuẩn bị hành lý. Thiếu một cái vali. Có lẽ chú ấy hoảng hốt và bỏ trốn. Nếu gọi cảnh sát ngay bây giờ, thì họ sẽ nghĩ chú ấy là kẻ gây ra hỏa hoạn.

- Bình thường thôi - Hannibal bình luận. Khi một kẻ bị tình nghi biến mất, thì cảnh sát sẽ nghi ngờ ngay. Nhưng ta đâu có thật sự biết chắc rằng chú ấy không đốt nhà xuất bản Amigos?

Chương 16.

NGƯỜI ĐẸP NGỦ TRONG RỪNG

- Sáng nay trước khi đi, em có nhờ anh liên lạc thử với những người bạn được cho là đã chơi bài với chú Will - Hannibal nói với anh Mập.

- Tôi có gọi - anh chủ nhiệm nhà xuất bản nói. Chú Will đến lúc mười giờ rưỡi. Chú kể là có tai nạn ở đường Beverly và chú bị kẹt xe.

- Vậy là chú đã kịp đốt tòa nhà Amigos và quay lại đây lấy bản thảo!

- Phải. Tôi không tưởng tượng nổi chú ấy lại đi đốt nhà, mặc dù chú có động cơ: chú bị kẹt tiền. Còn bản thảo, chú ấy lấy cắp để làm gì?

Hannibal cau mày, véo môi dưới, là dấu hiệu suy nghĩ tột độ, nêu ra một giả thiết:

- Hay bản thảo phương hại đến chú. Hay chú cũng từng quen biết với Madeline Bainbridge khi còn trẻ. Điều này sẽ giải thích tại sao chú có thái độ khinh bỉ khi nhắc đến bà ấy.

Hannibal im lặng một hồi rồi thở dài:

- Dù có xem xét theo khía cạnh nào đi nữa, ta vẫn quay trở về bà Madeline Bainbridge bí ẩn.

Chỉ có mình bà biết ai có mặt trong quyển hồi ký. Nhất định phải nói chuyện với bà, khi không có mặt Marvin Gray. Nếu không ông ấy sẽ ngăn cản nữa - không hiểu để làm gì.

- Nhưng làm cách nào để liên lạc được với bà? Anh chủ nhiệm nhà xuất bản hỏi. Bà không trả lời điện thoại, bà không ra ngoài. Thậm chí có khi bà không tự mình mở thư nữa.

- Anh cứ gọi điện thoại cho Marvin Gray, mời ông ấy dùng cơm trưa. Việc có rằng anh có những chuyện quan trọng cần nói với ông ấy. Anh hãy chọn một nhà hàng ngon, nơi bữa ăn trưa sẽ kéo dài ít nhất hai tiếng. Trong thời gian đó, bọn em sẽ đi gặp bà Bainbridge.

- Nhưng... tôi biết nói gì với Gray? - Anh chủ nhiệm nhà xuất bản ấp úng.

- Một ngày nào đó, anh cũng phải báo cho ông ấy rằng bản thảo đã bị mất - Bob nhận xét.

- Các cậu có nói là sẽ tìm ra mà.

Hannibal gật đầu.

- Bản thảo bị mất từ ba ngày nay, và hủy bản thảo là một việc rất dễ. Có lẽ ta sẽ không bao giờ thấy bản thảo nữa và Marvin Gray sẽ biết sự thật. Thà anh gọi điện thoại cho ông ấy ngay bây giờ và trình bày sự việc cho ông ấy trong khi ăn trưa.

Anh Mập rên lên một tiếng.

- Thôi được, tôi sẽ hết sức cố gắng.

Anh Mập gọi điện thoại trong phòng làm việc. Xong, anh nói khi quay ra.

- Mười hai giờ rưỡi trưa mai, ở quán Eo biển San hô tại Santa Monica.

- Hay quá - Hannibal nói.

- Bộ cậu tưởng tự nhiên bọn mình sẽ gặp được bà Bainbridge hả? Peter bắt bẻ. Có khi bà ấy không mở cửa nhà khi ông Gray không có đó. Hoặc chính Clara Adams sẽ là người cản trở. Đó là chưa kể con chó nữa.

- Mình không quên đâu - Hannibal nói. Mình nghĩ ta sẽ gặp được bà Bainbridge nếu tỏ ra cương quyết và kiên trì.

Nhưng sáng hôm sau, chính Hannibal cảm thấy nghi ngờ. Ba thám tử trẻ đã đạp xe trên con đường ven biển, rồi rẽ vào con đường tráng nhựa và dừng bước trước con đường đất dẫn đến trang trại Bán Nguyệt. Ở đó, ba thám tử trốn sau lùm cây, ngay ranh giới đất thuộc khu nhà.

- Khi Marvin Gray ra đi, ta sẽ thấy ông từ đây - Hannibal nói. Hy vọng ông ta không thả chó trước khi đi. Nếu có chó, thì ta cứ đứng bất động và gọi bà Bainbridge đến cứu.

Một chiếc xe vừa mới xuất hiện, từ trang trại chạy ra.

- Gray kìa, Bob nói.

Chiếc Mercedes xám tro chạy qua trước mặt ba thám tử làm bay bụi đường lên. Khi xe biến mất về hướng con đường cái, ba thám tử trẻ đi vào con đường đất, đạp qua cổng, rồi đến đám cây chanh. Không thấy con chó đâu hết. Nhưng khi đến nhà và xuống xe đạp, ba cậu được đón tiếp bằng tiếng sủa inh ỏi.

- Bạn ta đây rồi - Peter nói.

Ba thám tử bước lên cửa nhà, Hannibal bấm chuông. Có tiếng chuông đâu đó trong nhà.

Do không thấy ai ra, Hannibal bấm chuông thêm một lần nữa

- Cô Bainbridge ơi! Hannibal gọi. Cô Adams ơi! Mở cửa đi!

Bây giờ con chó đang lao vào cửa. Nghe tiếng móng chân của nó cào vào gỗ.

- Hay ta chuẩn đi? Peter đề nghị.

- Cô Bainbridge ơi! Hannibal vẫn gọi.

- Ai đó? Một giọng nói vang lên từ phía bên kia cánh cửa. Im nào Bruno! Chó ngoan.

- Cô Adams, phải không ạ? Hannibal gọi - Xin cô mở cửa. Cháu tên là Hannibal và cháu có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Có tiếng mở khóa, rồi cửa hé mở. Trong bóng tối, hai con mắt màu xanh nhạt xuất hiện lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

- Các cậu đi về đi - Clara Adams nói. Tại sao các cậu lại bấm chuông? Không ai có quyền bấm chuông cả.

- Cháu cần gặp bà Bainbridge, nhà xuất bản của bà ấy phải cháu đến. - Hannibal đáp.

- Nhà xuất bản? Chị Madeline có nhà xuất bản à? Chuyện gì nữa đây! - Clara Adams đáp và lùi lại, để cửa mở.

Một mái tóc xõa bù xù bao quanh khuôn mặt và cặp mắt, hai con mắt dán vào Hannibal nhưng như không nhìn thấy cậu.

- Thưa cô, cô có bệnh không ạ? - Thám tử trưởng lễ phép hỏi.

Bà chỉ chớp mắt, nét mặt lừ đừ, trong khi con chó gầm gừ.

- Hay cô nhốt con chó đâu đó - Hannibal đề nghị. Nó làm cho tụi cháu... hơi lo.

Clara cầm vòng đeo cổ con chó, lôi nó vào bếp nhốt lại. Sau đó bà trở ra tiền sảnh.

- Chị Msdeline ơi! - Clara gọi - Chị Madeline! Chị đang ở đâu vậy? Có khách muốn gặp chị.

Hannibal nhìn quanh, nhận ra phòng khách với những chiếc ghế đơn sơ, phòng ăn với băng ghế. Thám tử trưởng lắng tai, nhưng chỉ nghe có tiếng đồng hồ phòng khách kêu tích tắc.

- Giống như lâu đài bị phù phép, cậu nói. Ở đây không có gì động đậy cá, đúng không? Không có ai đi lại nơi này cả.

- Không ai đi lại à? Clara Adams lập lại bằng giọng nói buồn ngủ. Đâu còn ai để đi lại. Có thời ở đây rất vui. Nhưng đã qua rồi. Khi không có Marvin ở đây...

Bà dừng lại như nghi ngờ.

- Chuyện gì xảy ra khi không có Marvin? - Bà hỏi. Tôi không nhớ nữa, Marvin luôn có mặt ở đây. À mà hiện anh ấy đi đâu rồi?

- Đường như bà bị uống thuốc - Peter nói khẽ vào tai Hannibal.

- Mình cũng nghĩ như vậy - Thám tử trưởng nói.

Hannibal quay sang cô Adams nói bằng một giọng cấp bách:

- Bà Madeline Bainbridge đâu?

Clara Adams có cử chỉ không rõ bằng tay, rồi ngồi xuống ghế, thiếp ngủ đi.

- Ở đây có chuyện rất lạ - Bob nói.

Ba thám tử tiến hành lục soát ngôi nhà ngay. Xem xét tầng trệt trước, không có người. Rồi Peter leo lên lầu. Trong một phòng ngủ rộng lớn ở góc nhà, có cửa sổ nhìn ra biển, Peter tìm thấy Madeline Bainbridge. Bà nằm trên giường gỗ lớn, mặc bộ váy dài màu nâu. Nét mặt bà bất động, tưởng như bà không thở. Peter chạm nhẹ vào vai bà.

- Cô Bainbridge ơi... Peter kêu khẽ.

Bà không động dậy. Peter lay bà, gọi tên bà nữa. Cậu nghĩ đến những gì Hannibal đã nói, một lâu đài bị phù phép không có gì động dậy. Rồi Peter lại tìm thấy chính Người đẹp ngủ trong rừng!

Nhưng tại sao bà không tỉnh dậy?

- Hannibal ơi! Peter hét lên. Bob ơi! Lên đây nhanh. Mình tìm thấy bà Madeline Bainbridge, nhưng... mình e là đã quá muộn rồi!

Chương 17

ÂM MƯU

- Hay ta gọi bác sĩ đi - Bob nói.

- Khoan đã - Peter phản đối. Bà đang tỉnh lại kìa.

Thật vậy, sau khi rên khẽ, Madeline Bainbridge đang mở mắt.

- Thừa cô, cháu có pha cà phê - Bob nói. Cô hãy cố gắng ngồi dậy uống chút cà phê.

- Chị Madeline ơi! Clara Adams nói thêm và ngồi xuống giường, tay vẫn cầm tách cà phê của mình. Chị tỉnh lại đi. Các cậu này lo cho hai chị em ta. Em không hiểu gì cả, các cậu nói ông Marvin đã cho ta uống thuốc ngủ.

Nửa tỉnh, nữ diễn viên ngồi dậy, lấy tách cà phê mà Bob đang đưa. Bà uống một hớp rồi nhăn mặt.

- Các cậu là ai vậy? Bà hỏi bằng giọng buồn ngủ. Các cậu làm gì ở đây?

- Cô uống cà phê đi, rồi tụi cháu sẽ kể hết cho cô nghe - Hannibal nói. Cô phải thật tỉnh để nghe tụi cháu.

Khi bà tỉnh hẳn, thám tử trưởng tiến hành trình bày tình hình.

- Anh Horace Tremayne đã thuê tụi cháu để tìm lại bản thảo của cô - Hannibal nói.

- Bản thảo của tôi à? Madeline Bainbridge hỏi lại - Bản thảo nào? Tôi không hiểu.

- Bản thảo về hồi ký của cô.

- Hồi ký của tôi à? Nhưng tôi chưa viết xong mà. Tôi nhận ra các cậu rồi! Các cậu đã đến tối hôm bữa. Cậu đã xuống từ ngọn đồi trong khi chúng tôi làm... làm...

- Lễ Sabbath - Hannibal nói hết câu. Tụi cháu biết chuyện, thưa cô.

Thám tử trưởng đưa lọ thuốc cho bà nữ diễn viên.

- Tụi cháu tìm thấy cái này trong phòng tắm, đây là thuốc ngủ. Tụi cháu nghĩ ông Marvin Gray đã cho thuốc ngủ vào thức uống hay thức ăn, để không cho cô mở cửa hay trả lời điện thoại trong khi ông ấy đi vắng.

- Thức uống hả? Bà nữ diễn viên vừa hỏi vừa nhìn lọ thuốc. Chúng tôi chỉ uống chút trà của Marvin pha.

- Chuyện như thế này có bao giờ xảy ra chưa? Bob hỏi.

- Hôm bữa tôi cũng thiếp ngủ giữa buổi trưa. Clara cũng ngủ mấy tiếng liền. Thật lạ lùng.

- Có lẽ là ngài Gray mang bản thảo đến nhà xuất bản - Hannibal giải thích.

- Nhưng cậu nói về bản thảo nào vậy? Cậu cứ nói đến bản thảo hoài - Bà Bainbridge nói bằng một giọng tỉnh hắc.

Cùng với Bob và Peter, Hannibal kể lại tất cả cho bà nghe, nói về việc Gray đến Nhà xuất bản Amigos, về vụ cháy xảy ra sau đó và về vụ lấy cắp bản thảo ở nhà hai chú cháu Tremayne.

- Trên hợp đồng xuất bản có chữ ký của cô - Hannibal nói. Có lẽ là chữ ký giả.

- Tất nhiên - Madeline nói. Tôi chưa hề ký hợp đồng với nhà xuất bản nào bao giờ. Và quyển hồi ký của tôi vẫn còn trong nhà này. Tôi vừa mới viết thêm tối hôm qua. Đây, trong cái rương ngay chân giường.

Peter mở rương ra. Trong đó có một chồng giấy, viết bằng tay.

- Có lẽ ông Gray đã chép lại những phần đã xong - Bob nói. Rồi mang kết quả đến cho ông Tremayne. Rồi sao nữa? Ông ấy lại cho Charles Goodfellow lấy cắp à?

- Goodfellow! Bà Bainbridge la lên. Chẳng lẽ thằng cướp này vẫn còn trong vùng sao?

- Vậy cô biết Goodfellow là tên cướp - Hannibal nói.

- Tôi biết hắn là thằng cướp. Tôi đã bắt quả tang hắn toan trộm râu kim cương của tôi, khi đang quay phim *Nữ hoàng Ekatelina đại đế*. Tôi đòi gọi cảnh sát, nhưng hắn thề là sẽ không tái phạm nữa. Sau này tôi biết được rằng hắn đã lục túi xách của mọi phụ nữ khi quay bộ phim *Tấn bi kịch ở Salem*.

- Trong hồi ký, cô có nói đến hắn không ạ? Bob hỏi.

- Tôi không nhớ nữa. Cũng có thể.

- Vậy là hắn có động cơ... Mặc dù sống dưới một tên giả, nhưng hắn vẫn sợ bị lộ tẩy. Còn vụ trộm phim nữa...

- Phim nào? Nữ diễn viên hỏi.

- Phim của cô, - Hannibal nói. Mấy bộ phim mà cô đã bán cho công ty Veni Vidi Vici. Cô biết rằng phim âm bản của tất cả các bộ phim của cô đã được bán cho đài truyền hình đúng không ạ? Hay đây lại là sáng kiến riêng của ông Gray nữa, lợi dụng cô đang ngủ?

- Không, không có, tôi biết rằng phim đã được bán. Chính Marvin đã lo phần thương lượng, và tôi đã ký hợp đồng. Nhưng cậu nói các cuốn phim đã bị lấy cắp à?

- Dạ phải, tại phòng thí nghiệm phim Crafl, bên cạnh nhà xuất bản Amigos, ngay trước khi xảy ra vụ cháy. Phải nộp tiền chuộc, thì mới lấy lại được phim. Cháu nghĩ phim sẽ không sao đâu và người ta sẽ trả tiền chuộc. Nhưng cô có biết rằng Jefferson Long đã đến đây để phỏng vấn cô tối hôm xảy ra vụ trộm không? Ông ấy phụ trách chương trình truyền hình về vấn đề duy trì trật tự an ninh.

- Sao! Thì ra là ông ấy à? Madeline kêu lên. Marvin nói với tôi rằng có mấy doanh nhân muốn gặp tôi. Như thường lệ, tôi không ra tiếp khách, Marvin được trả công để bảo vệ tôi khỏi người thuộc thế giới bên ngoài.

- Và cả hôm sau, cô cũng từ chối không tiếp khách, khi anh Horace Tremayne và cháu đến xin gặp cô - Hannibal nói tiếp. Ôi! Cô ơi, cô đã tự đặt mình vào một tình thế nguy hiểm khi từ chối không tiếp xúc với cái mà cô gọi là thế giới bên ngoài.

Nữ diễn viên thở dài.

- Tôi đã để cho Marvin lo toan tất cả. Có thể anh ấy đã lo hơi chu đáo quá...

- Có lẽ ông ấy muốn cướp đoạt khoảng ứng trước mà nhà xuất bản Amigos sẽ trả cho cô - Hannibal giả thiết.

- Tên cướp! Nữ diễn viên kêu. Thật là khó tin!

Sau khi suy nghĩ một hồi, bà nói tiếp:

- Không thể nào tin nổi, nhưng tôi tin các cậu. Tính Marvin rất tham. Nhưng khi tôi nghĩ rằng hắn đã cố tình giấu một số chuyện và bỏ thuốc tôi, thì thật là kinh khủng!

- Cũng nên tìm hiểu xem hắn có ăn cắp của cô chưa và kế hoạch của hắn thế nào - Hannibal nói. Cô cứ giả vờ vẫn tin hắn. Cô hãy giả vờ ngủ khi hắn về và quan sát hắn. Cháu sẽ cho cô số điện thoại để liên lạc với tụi cháu. Đúng hơn là hai số điện thoại.

- Ôi! Chị Madeline ơi - Clara kêu. Đây là sáng kiến rất hay. Em vẫn mong có dịp trả đũa Marvin. Anh ấy quá trịnh trọng, luôn ra vẻ ta đây!

- Phải, đây là kiểu trả đũa khá hay - bà Bainbridge thừa nhận. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi tin tưởng các cậu. Mà tôi cũng cần vạch mặt Marvin.

- Sợ cô sẽ thấy nhiều điều bất ngờ - Bob nói và huơ hộp quẹt màu cam sáng. Khi cháu đốt bếp lên để nấu nước làm cà phê, cháu đã tìm thấy hộp diêm quẹt này trong cái hũ, cùng với nhiều

hộp diêm khác. Nó xuất xứ từ một nhà hàng, tên là Quần Đảo Java, mà Goodfellow cũng thường lui tới.

- Có lẽ Gray và Thomas gặp nhau ở đó - Hannibal đồng tình. Vậy là Gray cũng có thể dính líu đến vụ trộm phim, vụ trộm bản thảo, và cả vụ cháy nhà xuất bản Amigos.

- Bắt đầu hấp dẫn rồi đó - Clara nói. Giống như mấy bộ phim xưa, khi nữ nhân vật chính luôn giúp đỡ các thám tử.

Chương 18

LỤC SOÁT

Đã gần bốn giờ khi ba thám tử leo lên thang máy dẫn lên căn hộ của hai chú cháu Tremayne. Ba thám tử gặp anh chủ nhiệm nhà xuất bản đang bước dọc bước ngang, nét mặt lo âu.

- Bữa ăn trưa có vui không? Bob ân cần hỏi.

- Về bữa trưa thì cũng được - anh Mập trả lời. Nhưng về buổi nói chuyện trong khi ăn, thì khá tồi. Tôi đãi Marvin bữa thịnh soạn nhất có trong thực đơn của nhà hàng sang trọng kia, chưa kể một hai chai rượu khai vị. Hắn ăn hết, uống sạch, và khi mặt trời mọc đỏ trên mặt hắn, tôi nghĩ hắn đã sẵn sàng tinh thần để nghe tôi nói, thế là tôi cho hắn biết tin xấu về bản thảo Bainbridge.

Lúc đầu, hắn có vẻ như không hiểu. Hắn nói với tôi về Jefferson Long. Hắn rất lấy làm buồn cười khi thấy chính Jefferson Long được giao nhiệm vụ phỏng vấn Madeline Bainbridge về vụ trộm mấy cuộn phim, rằng Madeline đã không chịu tiếp ông Long. Chắc là Gray không ưa gì ông Long. Tôi đoán hắn từng bị ông Long chỉ tay năm ngón thời hắn còn làm tài xế.

- Điều này thú vị vậy đấy - Hannibal nhận xét.

- Chờ nghe đã. Khi hiểu ra rằng bản thảo bị mất, Gray bắt đầu chớp mắt lia lịa như cái máy. Vài giây sau, hắn tuyên bố là thật đáng tiếc, nhưng dù sao có thể bà Madeline sẽ chịu viết lại hồi ký từ đầu tới cuối, nếu tôi trả gấp đôi khoản ứng trước dự kiến trong hợp đồng.

Anh Mập hai tay ôm đầu, rùng mình:

- Lộn xộn quá! Tôi phải cho nhà xuất bản Amigos hoạt động trở lại. Tôi phải đi thuê trụ sở. Tôi phải tập trung lại nhân sự. Cho mọi người làm việc trở lại. Để làm tất cả những việc này, tôi cần tiền, mà không có chú Willm, thì không có tiền. Mà cho dù chú Will có xuất hiện trở lại, có khi tôi cũng chẳng có tiền, bởi vì có thể chú Will sẽ bị buộc tội cố ý gây hỏa hoạn. Nếu vậy, công ty bảo hiểm sẽ không chịu trả tiền đền bù. Vậy mà Gray lại đòi khoản tiền gấp đôi.

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản ngược mắt nhìn ba thám tử.

- Ít nhất cũng hy vọng rằng tôi không phí khoản tiền đầu tư bữa ăn ở nhà hàng - anh nói. Các cậu có gặp và nói chuyện được với bà Madeline không?

- Khỏi phải nói! Hannibal trả lời. Thậm chí Bob có chuẩn bị báo cáo trên xe buýt khi đi đến đây. Bob mỉm cười rút quyển sổ tay ra khỏi túi, tóm tắt chuyển thăm trang trại của bà nữ diễn viên. Khi nghe Bob nói, nét mặt anh Mập bốt căng thẳng dần. Khi Bob nói xong, anh Mập rạng rỡ lên hẳn.

- Vậy là tôi hoàn toàn không bị ràng buộc! Anh reo lên. Tôi không nợ khoản tiền ứng trước nào cả!

- Ngoài ra, Hannibal nói thêm, qua câu chuyện Quần Đảo Java, ta có nhiều cơ sở để nghĩ rằng Gray đã cung cấp cho Thomas thông tin về mấy cuốn phim.

- Gray cũng có thể đặt thiết bị gây hỏa hoạn lại nhà xuất bản - Horace giả thiết. Ông ta, và cả Thomas, đều có cơ hội làm việc này. Tuy nhiên là ta vẫn cần có chứng cứ. Không ai sẽ tin lời nói khời khời. Có cách nào làm rõ vai trò Gray trong vụ cháy để minh oan cho chú Will không? Chẳng hạn như có lẽ kẻ gây hỏa hoạn đã phải mua magnê cho thiết bị gây cháy...

- Chắc chắn là hẳn phải mua đầu đó - Hannibal tỏ vẻ đồng tình. Anh Horace ơi, anh có cho phép tụi em lục soát căn hộ anh được không?

- Lục soát căn hộ à? Anh Mập ngồi dậy hỏi lại. Để kiểm cái gì?

- Kiểm magnê.

- Babal à, cậu phải nghiêm túc chứ! Chẳng lẽ cậu thật sự nghĩ rằng chú Will đã đốt nhà sao? Tôi cũng biết rằng chú Will không phải là loại người gây thiện cảm, nhưng chú không phải là tội phạm. Chẳng lẽ cậu tưởng tượng chú núp trong một góc để lắp ráp cái máy sẽ nổ vào đúng sáu giờ tối để thiêu hủy văn phòng nhà xuất bản chúng tôi sao? Tính chú không phải như vậy đâu.

- Không, Hannibal nói, không giống tính chú.

Hannibal đứng bất động, đầu nghiêng một bên như đang nghe những tiếng mà người khác không nghe được.

- Trong vụ này - thám tử trưởng nói - có một cái gì đó làm em thắc mắc ngay từ đầu. Bây giờ, em đã biết đó là gì. Một điều mà em đã thấy mà không nhận ra ngay lúc ấy. Bây giờ, ta sẽ kiểm tra lại. Em biết là sẽ tìm thấy những gì ta đang tìm.

- Hannibal vừa mới có sáng kiến đột xuất - Peter nói khi thấy nét mặt chưng hửng của anh Mập.

- Anh đừng lo - Bob nói với anh chủ nhiệm nhà xuất bản. Hannibal có bộ nhớ siêu đẳng, và khi nhớ lại một cái gì đó đã nghe hay đã thấy, thì Hannibal không lầm đâu.

- Bây giờ em muốn thật sự lục soát căn hộ - Hannibal nói. Và em muốn bắt đầu từ phòng ngủ

của chú Will.

- Thôi được, anh chủ nhiệm nhà xuất bản ắp ủng. Nếu cậu nghĩ là việc này giúp ích.

Hannibal bước thẳng đến chiếc tủ có cửa lượn, chiếm cả một vách tường. Hannibal mở ra.

Hàng chục bộ complet sang trọng và đôi giày tây đánh bóng xuất hiện. Hannibal tiến hành lục túi các áo vét.

- Đây! Thám tử trưởng lấy ra một dải kim loại từ một chiếc áo vét bằng vải mỏng màu kem.

- Chẳng lẽ đây là magnê? - Anh Mập la lên.

- Em tin chắc đây là magnê, và bất cứ phòng thí nghiệm nào cũng sẽ xác nhận được cho anh.

Em cũng tin chắc rằng chú Will đã không cố ý gây cháy. Chú Will bỏ trốn, do hoảng sợ, nhưng nếu chú là thủ phạm, thì chú đã không bỏ lại miếng magnê này.

Điện thoại trên bàn kế đầu giường reo.

- Anh trả lời không?

Hannibal vui vẻ nói với anh chủ nhiệm nhà xuất bản.

- Em có đưa cho bà Bainbridge số điện thoại nhà này cũng như số bộ tham mưu của bọn em ở Rocky. Em có nói bà ấy gọi cho tụi em, trong trường hợp Gray làm một việc bất thường nào đó. Có thể bà ấy gọi.

Anh Mập nhắc ống nghe. Sau khi nghe một hồi, anh đưa máy cho Hannibal.

- Đúng bà Bainbridge đòi nói chuyện với cậu.

Chương 19

CÁI BẦY

Hannibal mỉm cười nghe điện thoại.

- Vâng, thưa cô. Đúng như cháu hy vọng. Nếu Gray mời cô ăn hay uống gì tối nay, thì cô cứ giả vờ nhận. Cô nhớ báo cho cả cô Adams. Hai cô phải thật tỉnh táo khi khách đến gặp Gray. Tất nhiên là hai cô sẽ giả vờ như đang ngủ say. Cháu nghĩ là nhờ vậy, ta sẽ có thể làm sáng tỏ mọi điều bí ẩn và cung cấp bằng chứng cần thiết cho cảnh sát. Nhưng cần có sự hiện diện của một người nữa: Jefferson Long.

Điện thoại có những tiếng rè rè không ai nghe được, ngoại trừ Hannibal, rồi cậu trả lời:

- Hoàn toàn không có gì khó. Cô có thể liên lạc với ông ấy thông qua công ty Veni Vidi Vici; ông ấy làm việc tại đó. Cô cứ nói là có nhắc đến ông ấy trong cuốn hồi ký của mình và cần gặp ông ấy để kiểm tra nội dung vài mẩu chuyện, xem có phiền gì tới ông không? Ông sẽ cấp tốc đến

ngay thôi. Cô cứ hẹn ông ấy khoảng chín giờ... Dạ có, thưa cô. Tụi cháu cũng sẽ có mặt. Cô nhớ đừng thả chó.

Thám tử trưởng gác máy.

- Bà Bainbridge nghe lén được cú điện thoại của Gray. Hắn nói chuyện với một người mà hắn gọi là Charlie. Hắn dặn là phải tới tối nay; hắn sẽ chuẩn bị sẵn tiền.

- Chắc là Charles Goodfellow! Peter kêu.

- Có lẽ vậy - Hannibal thừa nhận. Và nếu bà Bainbridge dụ được Jefferson Long về nhà mình, thì ta sẽ giải quyết được tất cả cùng một lúc. Mình nghĩ nhìn thấy Long, Gray và Goodfellow đụng mặt nhau sẽ rất thú vị. Ai đi cùng mình?

- Mình sẽ không bỏ dịp này, dù có phải đánh đổi toàn bộ số vàng trên thế giới này đi nữa - Peter nói.

- Tôi hy vọng sẽ được cậu mời - Horace Tremayne nói theo.

- Tất nhiên, em mời cả chú Will nữa. Chắc là chú ấy đã lo nhiều lắm, và chú ấy sẽ rất mừng khi thấy mọi chuyện ổn thỏa.

- Đồng ý, nhưng biết tìm chú ấy ở đâu bây giờ?

- Chú ấy thường mua xì gà chỗ nào?

- Ý cậu muốn nói gì? Anh Mập chung hững hỏi.

- Sáng hôm qua, trước khi đi, chú ấy có than là hết xì gà. Em đoán chú ấy hút loại xì gà hiếm và đắt tiền. Đúng không?

- Phải. Chú Will hút xì gà Hà Lan đặc biệt, rất khó tìm.

- Chú có lấy xe khi đi không?

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản gật đầu.

- Nếu chú ấy ngồi trong xe, thì mấy điều xì gà sẽ không giúp gì được ta, nhưng thật ra mà nói, em nghĩ chú ấy đang ẩn trốn một nơi nào đó. Chú hoảng sợ và có lẽ nghĩ mình đang bị cảnh sát truy nã. Nhưng dù có ở đâu đi nữa, thì chú ấy vẫn hút thuốc. Những người hút thuốc càng hút nhiều hơn nữa khi đang căng thẳng. Chú Will mua xì gà ở đâu?

- Trong một cửa hàng nhỏ, đường Burton. Người cung cấp xì gà đúng hiệu ưa thích của chú.

- Em dám cá chú có ghé qua đó trong hai mươi bốn tiếng vừa qua.

Vài phút sau, xe của anh chủ nhiệm nhà xuất bản chạy về hướng đường Burton.

- Anh sẽ nói chuyện với chủ tiệm nhé, Hannibal nói với Horace Tremayne. Nếu bọn em hỏi dồn dập, ông ấy sẽ nghi. Còn anh... anh cứ nói là đã gây lộn với chú. Chú giận dữ bỏ đi. Anh hỏi xem chủ tiệm có gặp chú mới đây không?

- Nghe giống như tập truyện phim truyền hình nhiều tập rẻ tiền - Horace bắt bẻ.

- Anh đừng lo, ông chủ tiệm sẽ dễ tin anh hơn khi anh nói sự thật, tức là chú đã bỏ trốn.

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản cười. Chẳng bao lâu, xe dừng trước một cửa hiệu nhỏ có bảng đề Humidor.

- Các cậu có đi với tôi không?

- Babal đi đi - Bob nói. Nếu vào cả lũ thì sợ ông ấy nghi.

Vậy là Hannibal và anh chủ nhiệm nhà xuất bản cùng bước vào cửa hiệu, nơi một người đàn ông tóc bạc trắng đang lau bụi quầy bán.

- Chào anh Tremayne - ông nói - chẳng lẽ ông chú của anh đã hút hết xì gà rồi hay sao?

- Ờ, dạ không, không phải vậy - anh Mập trả lời, mặt đỏ hơn bình thường. Hôm qua chú ấy mua nhiều lắm à?

- Nhiều lắm.

- Vậy thì hay quá. Vì... anh biết không,, hai chú cháu tôi mới cãi lộn nhau tối hôm qua. Chú ấy bỏ nhà ra đi và vẫn chưa về. Tôi muốn gặp chú và...ờ... xin lỗi chú. Chú có nói với anh chú đi đâu không?

- Không, rất tiếc.

Hannibal thì thào vào tai anh Mập.

- Chú đi xe à?

- Đường như không - ông chủ tiệm trả lời. Tôi có cảm giác chú đi bộ thì dùng hơn. Khi ra, chú rẽ sang phải, tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi.

- Cảm ơn anh nhiều - Horace nói.

Anh hấp tấp bước ra khỏi tiệm và xém ngã dài trước cửa.

- Tôi không hiểu làm cách nào các cậu có thể làm việc này suốt, - anh nói khi trở lên xe cùng ba thám tử. Tôi bị lúnh quính bốn lần trong cửa tiệm này.

Hannibal có vẻ khá hài lòng.

- Ông chủ tiệm có nói rằng chú Will đi bộ. Vậy là có nhiều khả năng chú trốn trong khu này. Anh cứ lái xe thật chậm. Hướng kia.

- Anh chủ nhiệm nhà xuất bản khởi động máy xe. Con đường có đầy những tòa nhà nhỏ và biệt thự. Hannibal nhìn kỹ khi đi ngang qua. Đột nhiên, Bob cúi ra ngoài xe, chỉ một nhà trọ nhỏ bên trái.

- Đây - Hannibal la lên - Đúng một nơi mà ông Tremayne có thể chọn: khá sang trọng, có nhà đậu xe khóa kín. Như vậy không ai thấy xe.

- Nhà xe đóng kín duy nhất là cửa phòng 23 - Peter nhận xét.

Anh chủ nhiệm nhà xuất bản đậu xe vào khoảng trống dành cho phòng 23, rồi một hồi sau, anh đập cửa.

- Chú Will! Mở cửa cho cháu!

Không có trả lời.

- Chú ơi, Hannibal nói, tội cháu biết không phải chú gây hỏa hoạn ở nhà xuất bản Amigos. Tội cháu sẽ giăng bẫy cho những thủ phạm thật sự và chứng tỏ bọn chúng có tội. Nếu chú muốn giúp tội cháu lóm bọn chúng, thì hay lắm.

Thêm một hồi im lặng thật lâu, rồi cánh cửa phòng 23 mở ra.

Ông William Tremayne, vẫn ăn mặc thanh nhã, xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Được rồi, ông nói. Mời các cậu vào. Bẫy gì vậy?

Chương 20

SUM HỌP

Buổi chiều đang xuống khi Horace Tremayne chạy ngược trên con đường cái ven biển đến trang trại Bán Nguyệt. Ba thám tử trẻ và chú Will đi cùng. Lần này, William Tremayne có vẻ thích thú. Mắt ông sáng lung linh và thỉnh thoảng ông vồ nhẹ túi có khẩu súng.

Một chiếc Mercedes đang đậu gần hiên. Phía sau là chiếc xe Ford màu sáng.

- Có lẽ xe Ford là của Thomas, vì Gray đi xe Mercedes - Hannibal nói. Ta phải làm thế nào để bọn chúng không được rời khỏi đây trước khi ta muốn.

Peter mỉm cười và đến mở thử cửa xe. Không có xe nào khoá cửa cả.

- Hay quá! Thám tử phó nói.

Peter lấy dây kềm ra khỏi túi và bắt tay vào việc. Vài giây sau, Peter đã tháo hết dây điện công tắc, xe sẽ không nhúc nhích được nữa.

- Mình sẽ trốn ở đây cho đến khi ông Long đến - Peter nói với mọi người. Chúc may mắn nhé.

Hannibal, Bob và hai chú cháu Tremayne bước lên thềm. Tiếng sủa xa và yếu vang đến.

- Có lẽ Bruno đã bị nhốt dưới tầng hầm - Bob nói.

- Càng tốt - Hannibal đáp. Mình không muốn gặp nó chút nào. Nhất là vì nó chỉ coi Gray như chủ của nó.

Hannibal tự nhiên băng qua hiên, bấm chuông.

Tiếng chân bước vang lên,

- Ai đó? Tiếng Gray hỏi.

- Tôi có đồ phải giao cho ông Gray! Hannibal nói lớn tiếng.

Cửa mở ra, Gray xuất hiện.

- Ông William Tremayne và ông Horace Tremayne cần nói chuyện với ông, - Hannibal giải

thích rồi bước sang một bên.

Anh Mập bước lên, đặt một chân qua cửa.

- Xin lỗi vì đến trễ như thế này - anh nói - nhưng tôi nghĩ lúc này là thích hợp nhất.

Gray bước lui.

- Anh Tremayne... Có chuyện gì vậy? Tôi rất muốn mời anh vào nhà, nhưng các chị đi ngủ rồi và tôi không muốn làm phiền các chị.

Horace Tremayne đẩy mạnh cửa bước vào cùng cả nhóm.

- Anh đã biết Hannibal Jones - Horace nói. Một cậu bé rất tò mò nhưng không được tế nhị kín đáo lắm. Mà tối nay sự tò mò của cậu ấy và của tôi cần được thoả mãn.

Do anh chủ nhiệm nhà xuất bản và Hannibal vẫn tiếp tục bước tới, nên Gray phải lùi lại đến phòng khách nơi Harold Thomas đang ngồi, tay ôm một gói đồ mà ông lúng túng không biết giấu đâu.

- Té ra bản thảo đây, Hannibal nói, ông đã lấy cắp ở nhà ông Tremayne tối hôm ông đốt cháy nhà xuất bản Amigos.

Thomas làm rơi cái gói, gói mở bung ra, những trang giấy rải ra khắp sàn nhà. Người đàn ông quay gót chạy đến cửa sổ.

- Đứng yên! Chú Will ra lệnh.

Thomas liếc nhìn qua vai, thấy khẩu súng của William Tremayne, ông từ bỏ ý nghĩ chạy trốn.

Horace lượm bản thảo lên, lướt đọc một hai đoạn. Rồi anh mỉm cười:

- Đúng là tập bản thảo - anh nói.

Hannibal quay trở ra tiền sảnh.

- Cô Bainbridge ơi! Thám tử trưởng gọi.

- Chị ấy ngủ rồi - Gray nói. Và tốt hơn là cậu đừng đánh thức chị ấy. Tôi chẳng hiểu gì chuyện bản thảo, tôi không quen ông này và...

Gray không nói được hết câu, Madeline Bainbridge đang bước xuống thang lầu. Mái tóc sáng búi sầu ốt và khuôn mặt đượm vẻ chiến thắng buồn bã.

- Marvin à - bà trách móc, anh rất muốn tôi ngủ, nhưng tôi thức đây.

Bà nhìn chăm chăm vào Harold Thomas đang đứng đó há miệng to.

- Còn kia là anh bạn Charles, bà nói tiếp. Tôi rất muốn nói là lời vui mừng khi được gặp lại anh, nhưng như vậy sẽ là nói láo.

Bà ngồi xuống, rất oai phong. Clara Adams cũng đang bước xuống cầu thang, mắt màu nhạt sáng rỡ do kích động. Bà ngồi vào bờ cửa sổ phía sau nữ diễn viên.

- Cái gì đây? Madeline hỏi và chỉ ram giấy anh Mập đang cầm.

- Thưa bà, tôi là Horace Tremayne - anh chủ nhiệm nhà xuất bản tự giới thiệu, và đây là bản

thảo của ông Gray đã trao cho tôi tại văn phòng vào hôm những cuốn phim của bà bị đánh cắp ở phòng thí nghiệm phim Craft lại Santa Monica.

Bà Bainbridge liếc qua trang đầu tiên.

- Sao y bản thảo trong phòng tôi - bà tuyên bố - Marvin, anh đã chép lại của tôi để bán à? Như vậy có hơi vô lễ không? Và hoàn toàn ngu ngốc nữa. Thế nào rồi tôi cũng biết rằng hồi ký của tôi được đăng!

Có tiếng chân ngoài hiên. Rồi chuông cửa vang lên.

- Có lẽ là Jefferson Long - Madeline nói. Clara ơi, mở cửa đi.

Clara tuân lệnh và dẫn ông Long vào. Mặt ông sượng lại khi thấy những người đang sum họp trong phòng khách. Ông cúi chào nữ diễn viên.

- Tôi không biết là hôm nay có cuộc họp mặt.

- Cuộc họp mặt đầu tiên sau bao nhiêu năm - bà nói. Mời anh ngồi xuống. Anh bạn trẻ Hannibal Jones đây, mà anh đã biết, sẽ giải thích cho ta nghe tại sao Marvin đã bỏ công chép lại hồi ký của tôi, mang đi bán cho ông Tremayne, và sau đó cho người lầy cẳng. Dù sao, tôi đoán là chuyện đã xảy ra như thế.

- Dạ đúng, Hannibal nói. Sau đây là toàn bộ câu chuyện, như đã được tái dựng lại và có lẽ sẽ được kiểm chứng lại luôn:

Cách đây một thời gian, Marvin Gray đã gặp Charles Goodfellow, tức Harold Thomas trong một nhà hàng Indônêxia: Quần Đảo Java. Tất nhiên là hai người nhận ra nhau, Gray được biết rằng Goodfellow làm việc ở một nhà xuất bản. Gray là người rất khôn, nghĩ bụng mình có thể chép lại hồi ký của bà Bainbridge và bán cho chủ của Goodfellow, rồi thuyết phục cũng chính Goodfellow - bằng cách mua chuộc hay dọa nạt - ăn cắp bản thảo trước khi kịp photo lại, để không cho bản thảo được xuất bản. Việc này cần thiết, vì bà Bainbridge sắp tự tìm cho mình một nhà xuất bản.

Ý của Gray là bỏ túi khoản ứng trước mà tác giả thường nhận được khi nộp bản thảo. Khi bản thảo giả đã được hủy, thì Gray sẽ câu giờ một chút, rồi bán bản thảo thật đã được viết xong cho một nhà xuất bản nào đó, có thể lại bán cho chính ông Tremayne nữa. Bởi vì ông ta nghĩ anh Horace sẽ cảm thấy mình rất có lỗi vì đã đánh mất bản thảo đầu tiên.

Goodfellow nhận lời. Ông sợ Gray đi gặp ông Tremayne và cho biết mình đang sống dưới một tên giả, cả việc xưa kia đã toan ăn cắp kim cương của bà Bainbridge. Thế là Goodfellow đốt cháy nhà xuất bản Amigos, hy vọng bản thảo sẽ bị thiêu hủy cùng. Khi biết mình thất bại, ông ta lao đến nhà hai chú cháu Tremayne và lấy cắp bản thảo. Ông đã làm thêm chìa khóa nhì từ bộ chìa khóa mà anh Horace giữ trong phòng làm việc. Cháu nghĩ đây là thói quen của ông, và ta sẽ tìm thấy cả hộ chìa khóa làm thêm của xưởng dúc phẩm nơi ông làm trước kia. Ông lấy

magnê chính tại chỗ làm cũ, để chế tạo thiết bị gây cháy. Magnê là chất được dùng trong hóa học. Nhưng ông ta đã sai lầm nhét một mảnh vào túi áo ông William Tremayne hôm lấy bản thảo. Ở điểm này, ông ấy đã đi hơi xa quá.

- Thế còn mấy cuốn phim của tôi? Madeline hỏi - Làm một bản hồi ký giả của tôi chỉ là trò đùa so với vụ lấy cắp phim. Phim ăn cắp sẽ mang lại một phần tư triệu đô-la cho bọn lưu manh ấy!

- Thừa cô, Hannibal trả lời. Bọn lưu manh ấy, như cô gọi, đã nhận tiền chuộc chiều nay. Truyền hình đã thông báo trong bản tin sáu giờ. Công ty Veni Vidi Vici đã để một gói chứa hai trăm năm mươi ngàn đô-la ở bãi đậu xe gần Hollywood Bowl. Ít lâu sau, công ty nhận được cú điện thoại báo rằng phim nằm trong chiếc xe tải nhẹ đậu tại Bronson Canyon.

- Nhưng Marvin không hề rời khỏi nhà chiều hôm nay! Madeline ngạc nhiên nói.

- Ông Gray không dính líu đến vụ phim, Hannibal nói. Vụ này là một cú của Charles Goodfellow... theo sự chỉ đạo của Jefferson Long!

- Cái gì? Long hét lên. Mà có im không, thằng nhóc!

- Ta có nhân chứng, Hannibal trả lời. Cả Goodfellow và Long đều là thủ phạm.

- Mà điên rồi! Long la lên.

Hannibal không thèm trả lời. Thám tử trưởng ra đến cửa, mở ra.

- Vào đi, Hannibal nói.

Thám tử trưởng quay vào cùng Peter.

- Ông có vẻ ngạc nhiên à? Hannibal nói với Jefferson Long. Đúng là lần cuối cùng ông gặp Peter, thì cậu ấy đang bất tỉnh. Lúc ấy, ông vừa nhét Peter vào cốp chiếc xe bỏ!

Chương 21

TAI NẠN

- Tất cả khùng hết rồi, Jefferson Long nói. Tôi không ngồi lại đây để nghe chửi đầu.

- Nhưng anh sẽ phải vui lòng ngồi lại với chúng tôi - William Tremayne vừa nói vừa vuốt báng súng.

- Được thôi - Long trả lời và ngồi xuống khoanh tay lại. Nếu anh dùng vũ lực...

Anh Mập mỉm cười.

- Cậu nói tiếp đi Hannibal.

- Hôm bữa, em có đến gặp ông Long ở chỗ làm việc - thám tử trưởng kể tiếp - vì ông ấy nói về một số nhân viên các phòng thí nghiệm bào chế dược phẩm chuyên buôn lậu thuốc phiện. Mà

Harold Thomas đã làm việc rất lâu ở những chỗ ấy, ông Long đang chuẩn bị buổi phóng sự về thuốc phiện và có lẽ nhân dịp đó đã gặp ông Thomas. Cũng như ông Gray, ông Long đã nhận ra ông Thomas. Ông Thomas đã từng âm mưu ăn cắp xâu kim cương của cô Bainbridge, ông Long biết chuyện này. Có thể ông Long đã xem hồ sơ tiền án của ông Goodfellow, có thể ông Long đã phát hiện rằng ông Goodfellow là tội phạm... Dù sao, không có gì ngăn cản ông Long gây áp lực với ông Thomas.

- Chuyện có xảy ra đúng như vậy không, hả ông Long? Anh Mập hỏi.

- Tôi không có gì để nói với các người cả - Long đáp.

- Anh Thomas - anh chủ nhiệm nhà xuất bản quay sang hỏi cựu nhân viên của mình. Anh có bị ông Long gây áp lực không?

- Tôi chỉ nói khi có mặt luật sư - Thomas đáp.

- Tốt, Hannibal vẫn bình tĩnh nói. Lúc ấy, có một chuyện đã xảy ra, một chuyện đã làm cho ông Long buồn rầu. Công ty Veni Vidi Vici quyết định mua lại các cuốn phim của bà Madeline Bainbridge, và ông Long được thông báo ông chương trình phóng sự về thuốc phiện sẽ bị hủy, vì số ngân khoản dự kiến cho chương trình này sẽ được dùng để mua phim.

Ông Long càng bức hơn, vì ông luôn ganh ghét với bà Bainbridge. Khi đó, ông nảy ra ý trả thù bằng cách kiếm số tiền mà đáng lẽ phải dành cho ông.

Ông Long dễ dàng biết được ngày phim sẽ được chuyển về phòng thí nghiệm phim Craft. Ở công ty Veni Vidi Vici, ai cũng biết điều này. Trước đó rất lâu, khi cuộc thương thuyết để mua phim vẫn còn đang diễn ra, Long đã buộc ông Thomas phải tìm chỗ làm gần phòng thí nghiệm. Như vậy ông Thomas có thể nhận một chỗ thấp hơn chức kế toán để vào làm ở nhà xuất bản Amigos.

Vào ngày các cuốn phim đến phòng thí nghiệm, ông Thomas đã biết mọi thói quen của cơ quan ấy. Ông biết rằng đa số nhân viên ra về lúc năm giờ ngày hôm ấy. Nên khi ra khỏi nhà xuất bản, ông đi gặp ông Long và cả hai đã đột nhập vào phòng thí nghiệm, đánh gục nhân viên kỹ thuật còn ở trong đó, chất mấy cuốn phim lên xe tải nhẹ và chuồn nhanh.

Đương nhiên là ông Thomas bận bịu hơn dự kiến, vì cũng chính vào ngày hôm đó Marvin Gray mang bản thảo hồi ký của bà Madeleine Bainbridge đến nộp. Vậy là Thomas phải đặt thiết bị gây hỏa hoạn, giúp lấy cắp phim, rồi trở về nhà xuất bản xem tòa nhà có cháy không. Sau đó, ông còn kịp ăn trộm trong căn hộ nhà Tremayne nữa.

- Tất cả đều là chuyện bịa đặt. Cậu không có chứng cứ nào cả, Long nói.

- Ồ có chứ! Hannibal đáp. Tôi đã mất thời gian mới nhận ra, nhưng ông tự lộ tẩy.

Ông đã phỏng vấn Marvin Gray hôm mà các cuốn phim bị lấy cắp. Khi đó, ông có nói rằng vụ trộm do hai người thực hiện. Nghe có vẻ thật. Nhưng thật ra ông không có cách nào để biết

rằng có hai tên trộm. Cũng có thể có ba hay bốn hay mười tên... hay một tên trộm duy nhất. Cảnh sát cũng không biết, bởi vì ông kỹ thuật viên bị ông đánh gục chỉ tỉnh lại ngày hôm sau, mấy tiếng đồng hồ sau khi cuộc phỏng vấn Marvin Gray đã được ghi hình.

Jefferson Long nhún vai.

- Hai tên nghe có vẻ hợp lý - ông nói.

- Cứ cho là như vậy, Hannibal nói. Nhưng còn dấu vân tay, thì sao?

- Dấu vân tay hả? Dấu vân tay nào?

- Ông đã thấy Peter đi theo Harold Thomas từ căn hộ đến bãi nghỉ địa xe Santa Monica. Có lẽ Thomas quyết định dời mấy cuốn phim đi chỗ khác, khi biết mình bị cảnh sát theo dõi, và cảm thấy lo. Nhưng chính ông đã lo khi nhìn thấy Peter, ông đã rình theo Peter và khi hiểu ra rằng Peter nhìn thấy chiếc xe tải nhẹ, ông đã quyết định vô hiệu hóa Peter. Ông không biết Peter là ai và đang làm gì, nhưng ông không muốn mạo hiểm. Khi ông thấy Peter nhấc ống điện thoại lên... ông đánh vào đầu và nhét Peter vào cốp xe. Nhưng ông đã chạm vào cốp xe, ông Long à, và ông đã để lại dấu với tay trên đó.

Jefferson há miệng định phản đối, nhưng ngừng lại.

- Sao anh dám tấn công cậu bé này? Bà Bainbridge giận dữ la lên.

Hannibal không mệt mỏi, nói tiếp.

- Còn tiền nữa. Tiền chuộc mấy cuốn phim đã được trả chiều nay. Chắc chắn sẽ tìm thấy một phần tiền trong xe ông Thomas, và phần kia trong xe ông Long. Cả hai đều chưa kịp giấu đi chiến lợi phẩm. Ta ra xem thử nhé?

- Không! Thomas vừa hét lên vừa lao ra cửa.

Anh Mập ôm chân làm ngã Thomas xuống đất, giống như chơi bóng bầu dục, và ngồi lên người ông, áo vét ông Thomas rách ra, cái ví và ba bộ chìa khóa nặng trĩu rơi ra.

- Các người sẽ phải trả giá! Thomas la lên. Tôi sẽ cho các người vào tù! Các người không có quyền lực soát tôi!

Gray đứng trong góc phòng khách, im lặng; người ta hầu như đã quên ông. Khi anh chủ nhiệm nhà xuất bản huơ chìa khóa lên, Gray phóng tới, vượt qua Horace, xô đẩy ông William, lao ra ngoài. Nghe tiếng ông chạy xuống mấy bậc thềm, mà chưa ai kịp động dậy.

- Marvin! Nữ diễn viên la lên.

- Ông ấy sẽ không đi xa đâu - Peter nói. Cháu đã phá để xe không nổ máy được. Xe ông ấy, xe Thomas và xe Long. Ta chỉ còn việc gọi cảnh sát đến tóm Gray đang chạy bộ.

Nhưng tiếng máy xe vang lên.

- Trời! Anh Mập hét lên - Hấn lấy xe tôi! Tôi bỏ quên chìa khóa trên xe!

Peter chạy vào bếp, nơi có điện thoại. Madeline Bainbridge ra cửa sổ thấy xe chạy thật nhanh.

- Anh ấy sẽ hối hận về điều mình đã làm - bà nói. Phải, anh ấy sẽ hối tiếc.

Hannibal vì Bob thấy đèn pha sáng lên trong rừng cây chanh. Xe ra đến đường, trượt ở khúc quẹo mà không dừng lại.

Tiếng bánh xe kêu rít lên trên đường và Madeline hét lên một tiếng xé tai.

Rồi có tiếng va, tiếng kim loại và thủy tinh vỡ, xe đã đụng vào cây.

Im lặng như chết bao trùm lấy cả phòng khách.

Madeline Bainbridge đưa hai tay lên mặt, cặp mắt xanh lồi ra vì khiếp sợ.

- Chị Madeline! Clara Adams lao đến nữ diễn viên, ôm chầm lấy bà. Chị Madeline, không phải lỗi tại chị đâu!

- Giống như lần trước! Madeline khóc lóc - Giống như anh Ramon!

- Chỉ là trùng hợp thôi - Hannibal nói.

Peter quay về.

- Cảnh sát trưởng đang đến - Peter thông báo - Mình sẽ gọi thêm xe cứu thương.

- Vụ này chấm dứt buồn quá, Hannibal vừa nói vừa bước ra chỗ xảy ra tai nạn cùng Bob và Peter - nhưng dù sao cũng đã chấm dứt.

Chương 22

ÔNG ALFRED HITCHCOCK TỪ CHỐI LỜI MỜI

Một tuần sau khi công ty Veni Vidi Vici lấy lại được các cuốn phim, Ba Thám Tử Trẻ đến thăm Alfred Hitchcock.

- Tôi đoán các cậu cần thời gian để sắp xếp lại thứ tự các ghi chép của mình - nhà đạo diễn lừng danh nói khi mời ba thám tử ngồi xuống đối diện bàn làm việc của mình.

Bob mỉm cười đưa cho ông tập hồ sơ.

- Tốt quá - nhà đạo diễn nói. Những gì báo chí kể về vụ trộm phim đã hấp dẫn rồi, nhưng tôi quan tâm đến vai trò của các cậu trong vụ này.

Ông bắt đầu đọc và chỉ dừng lại khi đọc hết trang cuối cùng.

- Tuyệt quá! Cuối cùng ông tuyên bố. Một người phụ nữ hoảng sợ vì tội lỗi của chính mình... một phụ nữ trốn tránh thế giới và không gặp ai hết...

- Không gặp ai hết, ngoại trừ kẻ hại mình - Peter nói rõ. Gray có thể lừa gạt bà ấy suốt, nếu tội cháu không can thiệp và đến gặp thẳng bà. Chuyên viên kế toán đang tính xem Gray đã lấy được bao nhiêu của bà. Còn chính Gray thì đang ngồi tù chờ xử.

- Hẳn rất may mắn là chưa bị mất mạng, ông Hitchcock nhận xét. Ramon Desparto đã không sống nổi do tai nạn. Tất nhiên là tôi không tin rằng Madeline đã thật sự gây ra bất ra tai nạn nào. Tôi rất thích bí ẩn, nhưng không thể nào tin rằng một bà phù thủy có khả năng phát động một tai nạn... Như thế thì hơi quá, đúng không?

- Thừa bác, ta sẽ không bao giờ biết được - Hannibal mỉm cười trả lời. Anh Mập tin rằng Marvin đã đụng vào cây chỉ vì đã lấy xe của anh ấy và những gì thuộc về anh ấy không bao giờ hoạt động bình thường được...

- Vậy thì Madeline nên bình tâm lại - ông Hitchcock nói - bà có vẻ đau khổ vì nghĩ mình đã hại Desparto và Gray.

- Bà đang cố từ bỏ ý nghĩ này - Bob nhận xét. Còn về phép phù thủy của mình, thì bà sẽ vận dụng để chữa cho anh Mập khỏi cái bệnh vụng về. Đúng là anh ấy đi ít vấp vấp hơn và ít làm ngã đồ đạc hơn, có thể ma thuật có hiệu lực.

- Cũng phải nói thêm rằng chú Will đối xử tốt hơn với anh ấy - Peter nói thêm.

- Đây - ông Hitchcock nói - có đúng là cảnh sát lấy được dấu vân tay của Jefferson Long trên chiếc xe hơi Peter bị nhốt không?

Ba thám tử mỉm cười nhìn nhau.

- Babal đã lừa mọi người về điểm này - Bob thú nhận. Babal hy vọng ông Long sẽ nói một cái gì đó làm lộ tẩy. Thật ra, chính Thomas đã chịu không nổi và bỏ chạy - đúng hơn là toan bỏ chạy. Như vậy hay hơn, Thomas giữ trên mình mọi chìa khóa - chìa khóa căn hộ Tremayne và chìa khóa phòng bào chế dược phẩm. Vậy là Babal đã đoán trúng xuất xứ của magnê.

- Dù không có chi tiết này, cảnh sát cũng đủ cơ sở để tóm Long và Thomas - Hannibal nói. Tiền chuộc phim nằm trong cốp xe ông Long. Hẳn quá tự tin đến nỗi không thêm giấu tiền. Hẳn đã bị bắt ngay, rồi được thả ra nhờ nộp tiền tại ngoại. Nghe nói hẳn không còn quan hệ tốt với cảnh sát như xưa nữa. Cảnh sát đã hiểu rằng hẳn lợi dụng cảnh sát.

Còn Thomas - hay đúng hơn là Goodfellow - thì hẳn đã từng ngồi tù vì đủ thứ tội: trộm, đốt nhà... Hẳn có cố gắng hoàn lương, nhưng không bao giờ thành công. Phòng bào chế dược phẩm đang kiểm tra sổ sách, đang bị hụt tiền trong két. Thomas không thể nào cưỡng lại tính ăn cắp.

- Vậy ta phải lấy làm mừng khi biết hẳn đang gỡ lịch - ông Hitchcock nói.

- Bà Madeline Bainbridge đang cố sức lấy lại phong độ - Bob nói thêm. Bà đã nhận ra rằng mình sống như một người tu hành. Thứ sáu tới bà sẽ tổ chức tiệc. Bà đã mời các thành viên cũ thuộc hội Vòng Tròn Thần Bí đến dự.

- Nhưng họ có đến không? - Ông Hitchcock bắt bẻ. Theo báo cáo của các cậu thì các bà các cô không ưa gì Madeline lắm.

- Đúng! Nhưng họ vẫn tò mò - Hannibal trả lời. Họ muốn xem Madeline ra sao, có thay đổi

nhiều không sau bao nhiêu năm. Nên chắc chắn họ sẽ đến đông đủ. Và khi thấy bà Madeline không thay đổi nhiều, họ sẽ lại nghĩ bà ấy là phù thủy thật. Có thể là phù thủy lành tính, nhưng vẫn là phù thủy.

- Có lẽ bà ấy sống rất lành mạnh. Nhờ vậy mà bà trông vẫn còn rất trẻ - ông Hitchcock nói.

- Bà vẫn còn rất trẻ thật - Hannibal trả lời. Bà cho là nhờ thực phẩm kiêng mà bà đã ăn suốt ba mươi năm nay.

- Tôi không biết là độc cần là thức ăn kiêng - ông Hitchcock nhận xét.

- Cháu cũng không hề biết - Hannibal cười đáp. Bà ấy nói là chỉ dùng với lượng rất nhỏ, trong những thần dược mà bà uống trong các buổi lễ Sabbath. À, mà bác cũng được mời đến buổi tiệc, nếu bác thích đi. Tụi cháu có nói là sẽ gặp bác hôm nay, bà ấy đã tâm sự là rất khâm phục phim của bác. Bác có muốn để dùng thử bữa ăn lành mạnh lại trang trại Bán Nguyệt không? Hay bác sợ phải dùng cơm tối cùng với phù thủy?

Ông Hitchcock suy nghĩ về lời đề nghị, rồi trả lời:

- Các cậu xin lỗi bà Madeline dùm tôi. Tôi không sợ gì phù thủy, nhất là phù thủy đẹp. Nhưng ăn kiêng thì xin chịu!

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>